XVIII. évfolyam 27. szám. Ára: 1 forint 1962. július 5.

Ludas Matyi

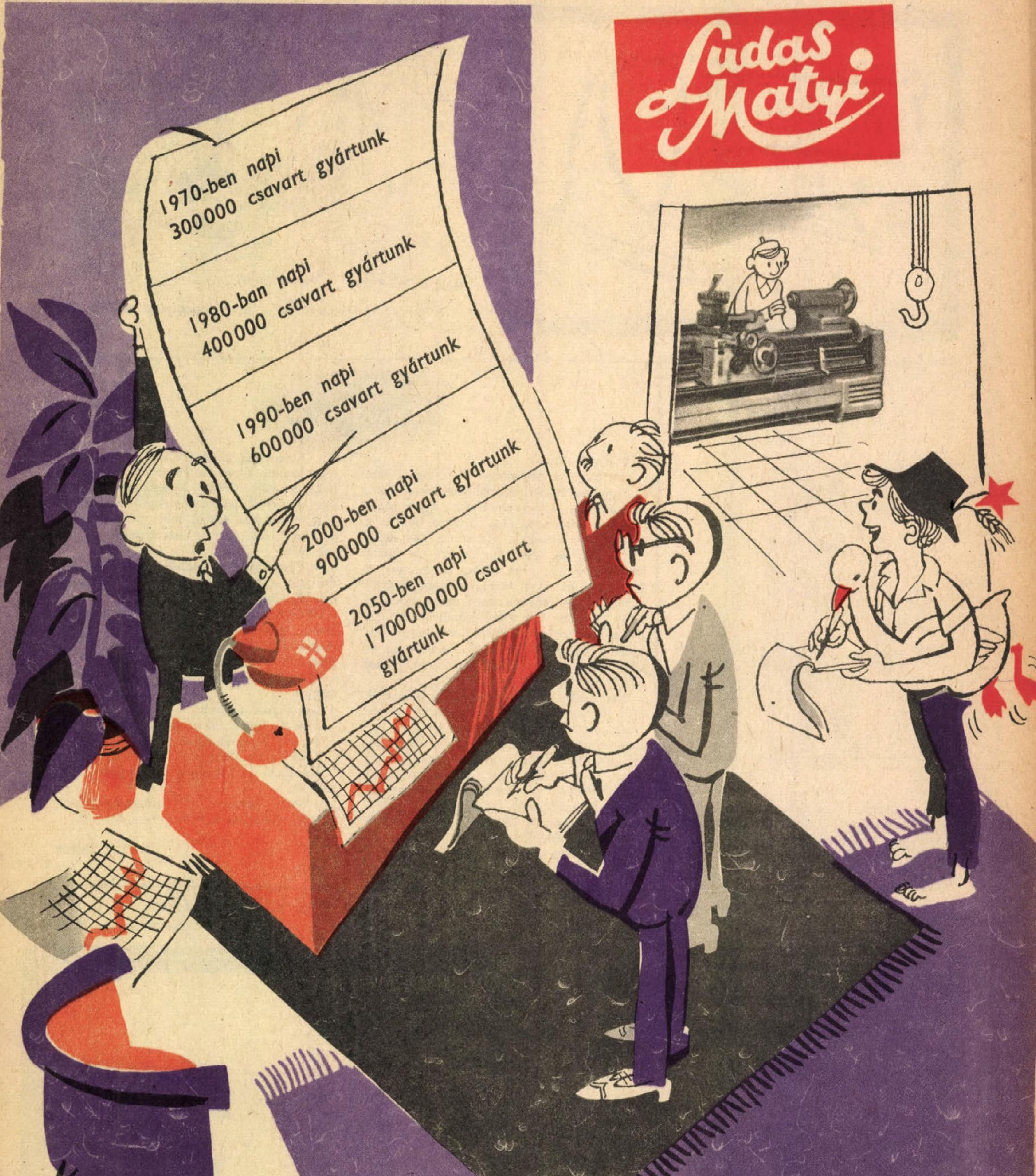
1970-ben napi 300000 csavart gyártunk
1980-ban napi 400000 csavart gyártunk
1990-ben napi 600000 csavart gyártunk
2000-ben napi 900000 csavart gyártunk
2050-ben napi 1700000000 csavart gyártunk
MÉSZÁROS

— És tessék mondani, most mennyit gyártanak naponta?
— Arról fogalmunk sincs.

A protektor kegyeiben

Toncz Tibor rajza

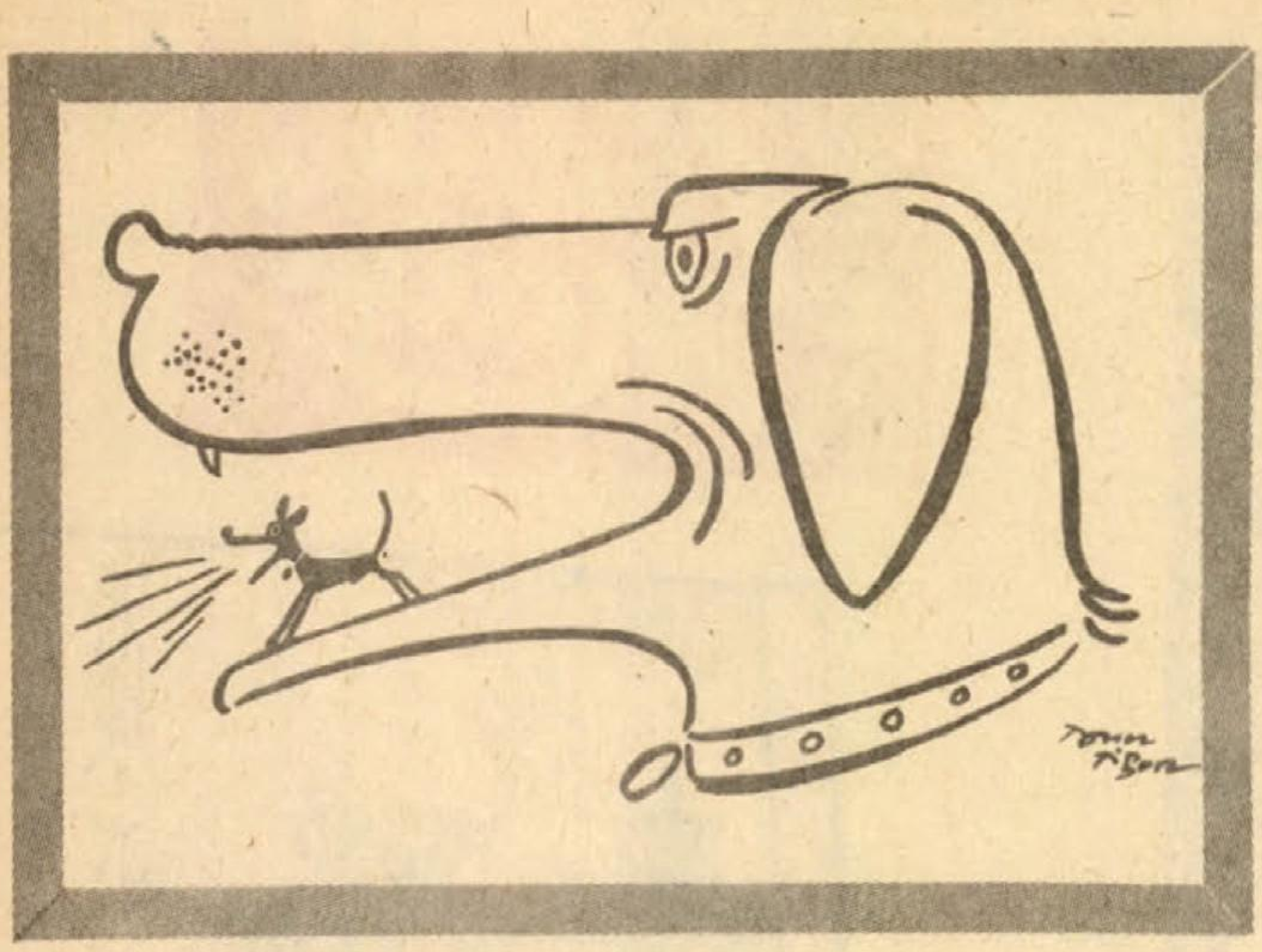

Hatásköri vita

Mészáros András rajza

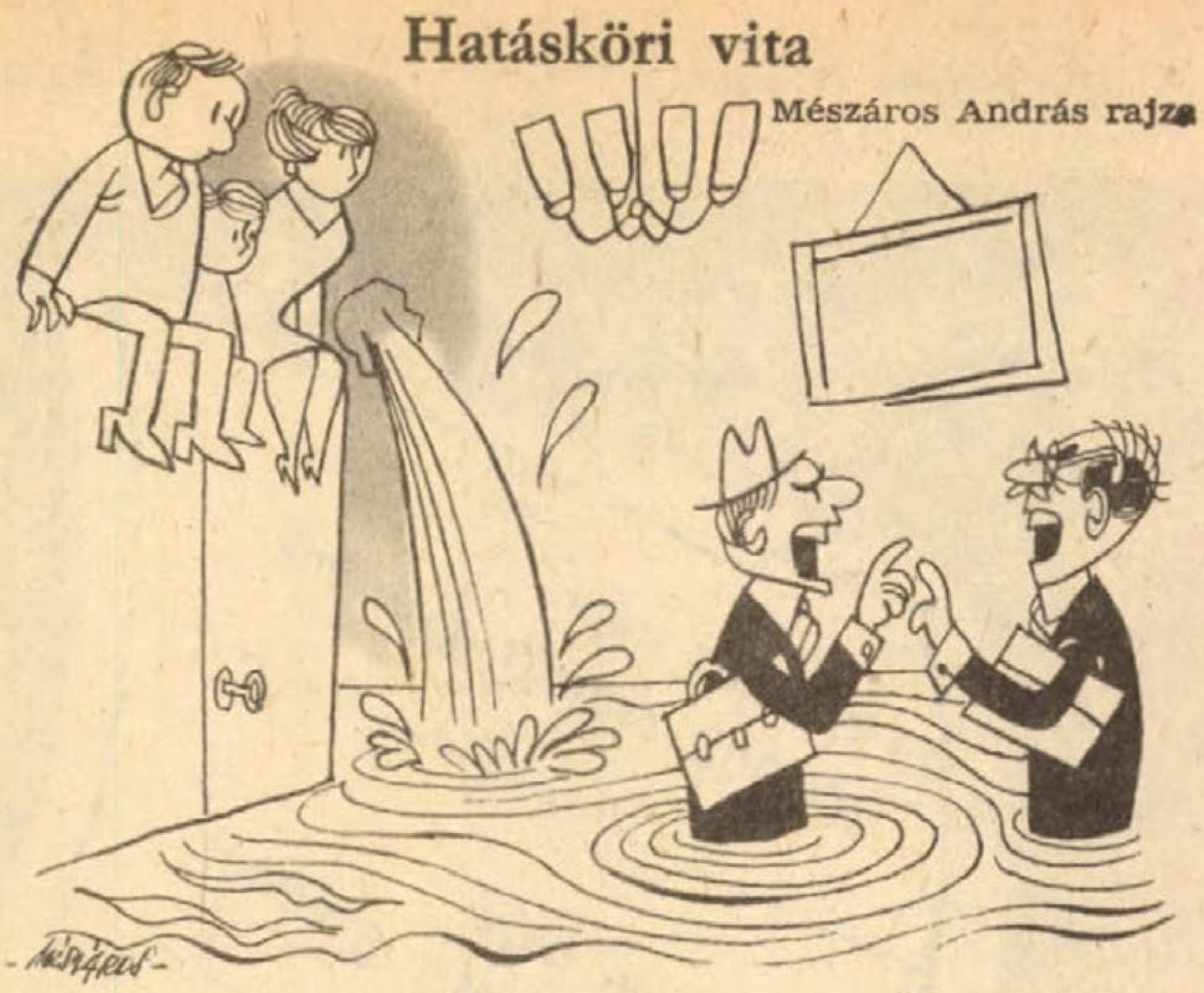

– A fővezeték javítása nem a mi vállalatunkra tartozik, hanem az önökére!

Panoptikum

Nevezetes emberek

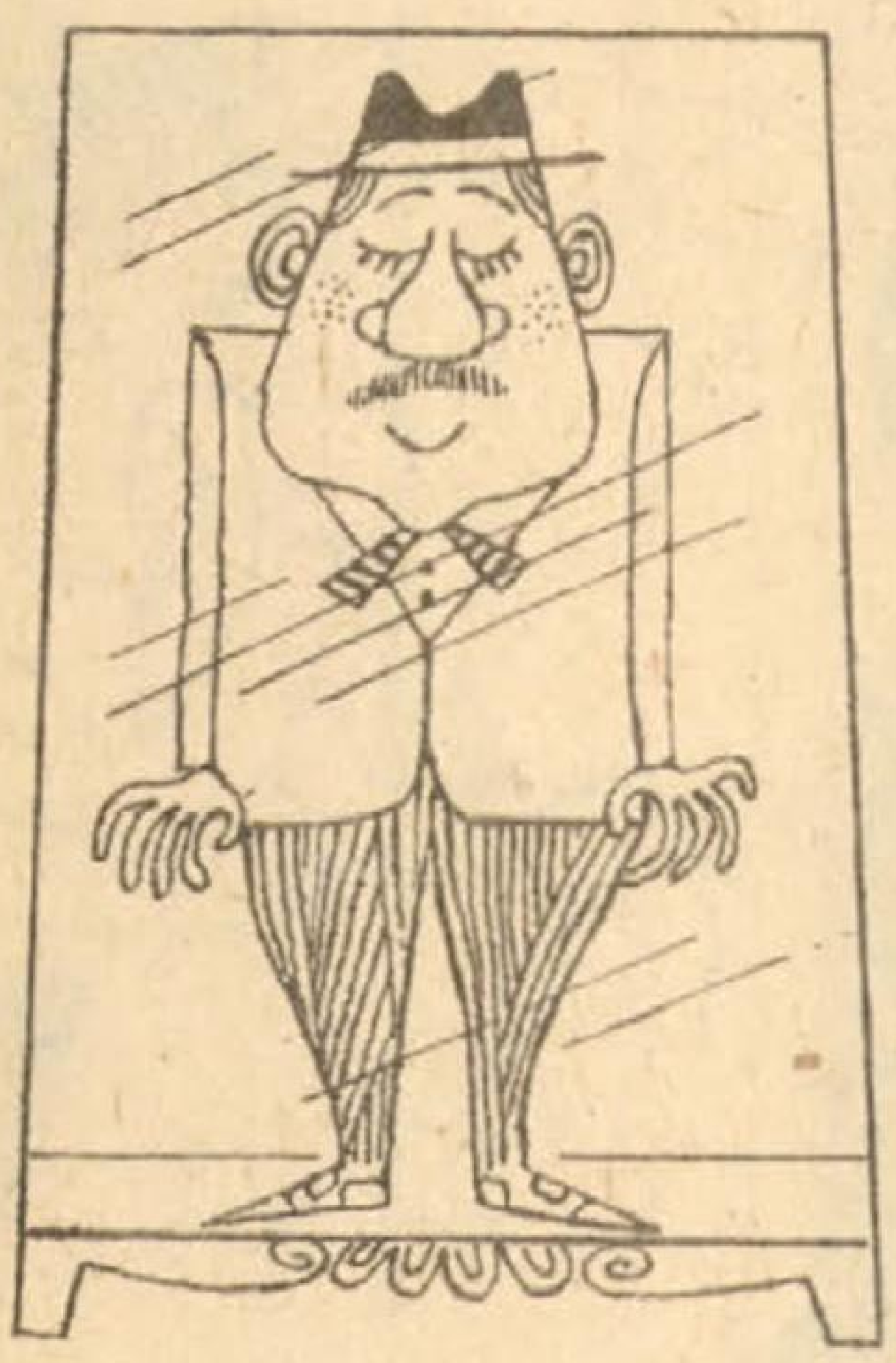

Kovács Gyula budapesti lakos és TV-előfizető, akinek véleménye a „Ki mit tud?" döntőjének szereplőiről megegyezett a zsüri véleményével . . .

Ki mit tud?

Szörnyű volt.

Ott ültem a Jégszínház forró nézőterén, a szereplők között, kezemben a sorszámom, tizenhét. És a szereplőtársaim egyre fogytak, a hatos, a nyolcas, a tízes libbent a színpadra, énekeltek, táncoltak, muzsikáltak, utánozták Alfonzót és én ott ültem bénán és kábán a tizenhetes sorszámmal a kezemben és fogalmam sem volt, hogyan kerültem ide, hogyan kerültem a döntőbe és egyáltalán, mit fogok csinálni. Itt mindenki tud valamit, a tizenkettes most szaltózik hátrafelé, könnyedén, mosolyogva és én semmit, de az égvilágon semmit nem tudok.

Nemsokára szólítanak, mit adhatnék elő? Verset, amit az iskolában tanultam? Dadogva elmondani, aztán eltűnni egy függöny mögött, piros arccal, a tömeg által kiröhögve? Vagy elénekelni nyekeregve azt a divatos dalt, amit mostanában mindenki ismer? Csak én nem ismerem pontosan. Nézzük csak. „Hold ragyog a Dunán . . . ragyog a Dunán . . ." És valami történik Budán, de micsoda?. . .

Végem van. Már a tizenötös bűvészkedik. Nekem is bűvészkedni kellene. „Mélyen tisztelt hölgyeim és uraim, ez itt egy pakli magyar kártya! Magyar ember, magyar kezében, magyar kártya!" És aztán?

A tizenhatos táncol már, utána én következem. De mivel? Szentisten, mit adjak elő?

– Tizenhetes! – mondja most a konferanszié. – A tizenhetest kérem! – mondja már türelmetlenebb hangon.

Most vége mindennek. Lassan felemelkedek, botorkálva, sápadtan és cél nélkül megindulok, lehajtott fejjel, ahogy a kivégzési falhoz indulnak az elítéltek.

Megrázom magam, körülnézek még egyszer.

Borbélynál vagyok.

Tyűha, úgylátszik elszunnyadtam.

Az egyik segéd szólít.

– Ön a tizenhetes?

Ránézek a kezemben szorongatott sorszámra.

– Igen! mondom és megkönnyebbülten, fürgén elindulok a borbélyszék felé.

Tardos Péter

Uborkaszezon

Szegő Gizi rajza

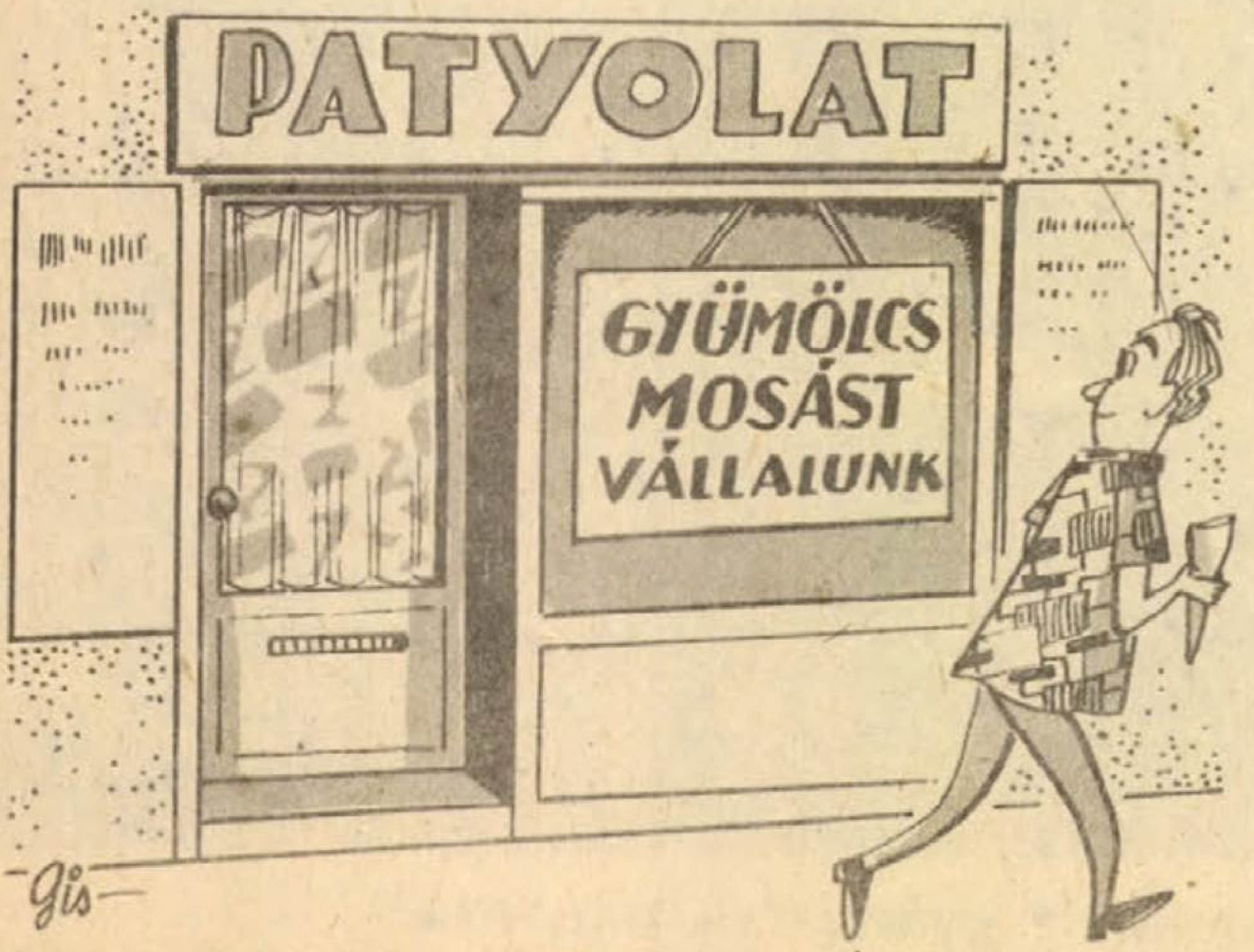

Készül a szinkron-film

Hegedűs István rajza

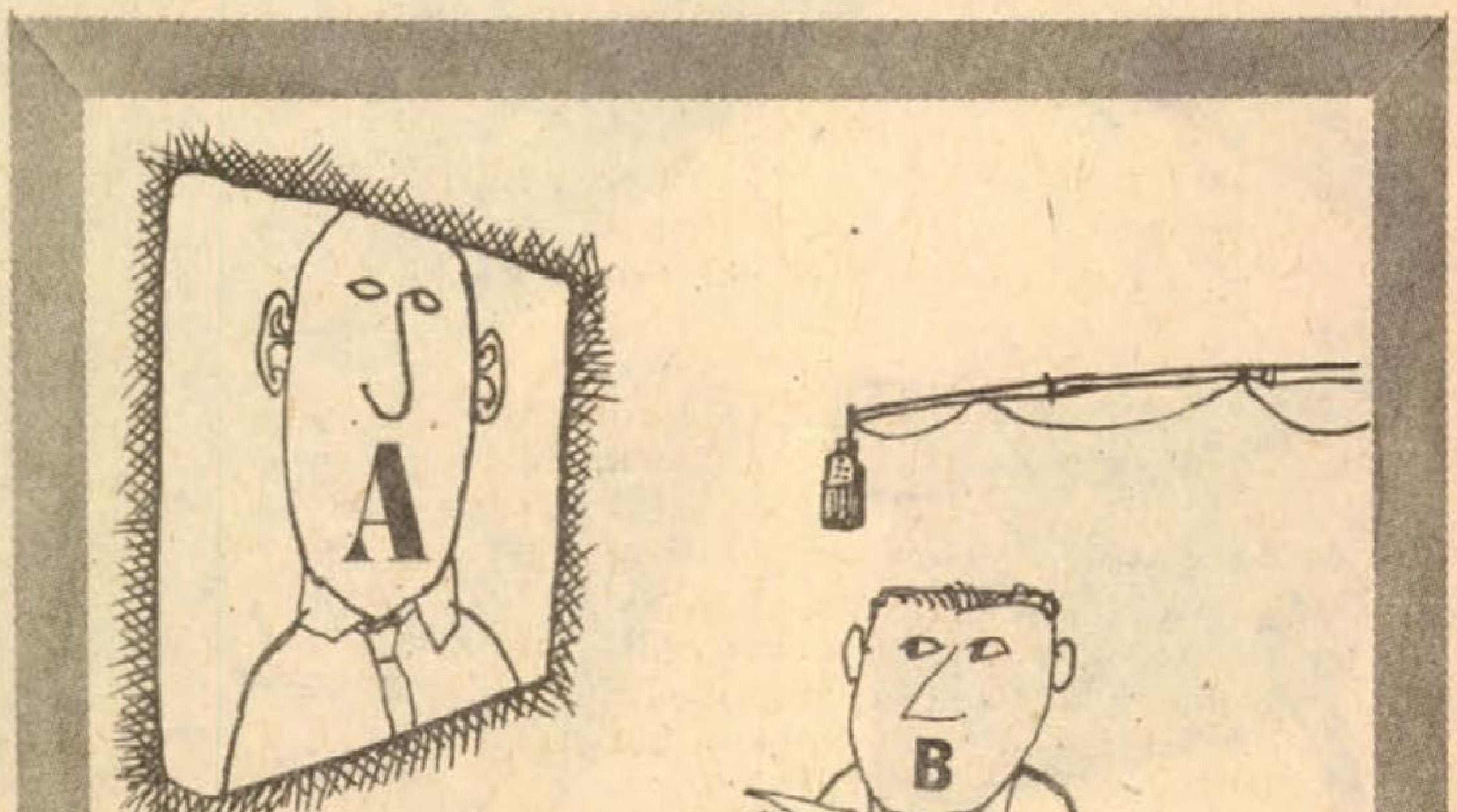

Ezt olvastuk...

Jó nagy robbanás

Azt írta a Népszava, hogy „Levegőbe repült egy robbanóanyagot gyártó üzem három raktárépülete a dél-amerikai Fokváros közelében.” Csúnya nagy robbanás lehetett az említett katasztrófa, hogy a raktárépületek mellett a nagy *dél-afrikai* Fokvárost is átrepítette az amerikai kontinensre!

Vigyázz, Malvin!

Azt olvastuk az Esti Hírlapban, hogy rövidesen hozzálátnak a *Matild-palota* tatarozásához. Ha ezt a patinás, híres épületet, a *Klotild-palotát* suttyomban átkeresztelték, azon sem fogunk csodálkozni, ha legközelebb a Kálvin tér helyett a Malvin téren találjuk magunkat.

Gondatlan menetrend

Az Ország-Világ ferihegyi riportjában egy képet szemlélhetünk meg, s megtudjuk aláírásából, hogy „utolsó tisztelgés, indul a MALÉV londoni járata”. A képen viszont egy érkező repülőgép előtt, „Állj” jelzésű tárcsával áll a repülőtéri irányító. Szerencsére az ügy légi katasztrófát nem okozott.

Alábecsült konstrukció

A Hajdú-Bihari Napló bemutatja olvasóinak a legújabb szovjet kisautót, a Zaporozsec-t. Azt írja róla, hogy a kisautó *egyszemélyes,* motorja *egyhengeres* és *száz* köbcentit fogyaszt. A lap tudósítója minden bizonnyal a jövő szovjet gyermekrollerét álmodta meg.

Dr. Árgus

HÁTHA VALAKI NEM ISMERI

Mottó: Nincsenek régi viccek, csak öreg emberek vannak. Egy újszülöttnek minden vicc új.

Egy férfi megkérdi a kupéban vele szemben ülő útitársát:

— Mondja, kérem, szabad itt dohányozni?

— Ez nem dohányzófülke.

— Hát akkor honnan van itt ez a sok cigarettavég?

— Azoktól, aki nem kérdezték.

*

A cirkuszporond közepére apró zongorát és hozzáillő kis széket visznek. Aztán bevonul az idomító egy kutyával és egy macskával. A közönség feszülten figyel.

Az idomító egyet tapsol. A kutya leül a zongorához, a cica két lábra áll, s dizőz pózban a zongorához támaszkodik. Újabb jelre a cica énekelni kezd, a kutyus pedig a zongorán kíséri.

Fergeteges taps, lelkes ováció! Csak az első sorban potyajeggyel ülő, bennfentes Kropacsek legyint unottan:

— Csalás az egész — szól szomszédjához. — A macska csak tátogat, a kutya hasbeszélő.

Egy bonni órásüzletben

Gerő Sándor rajza

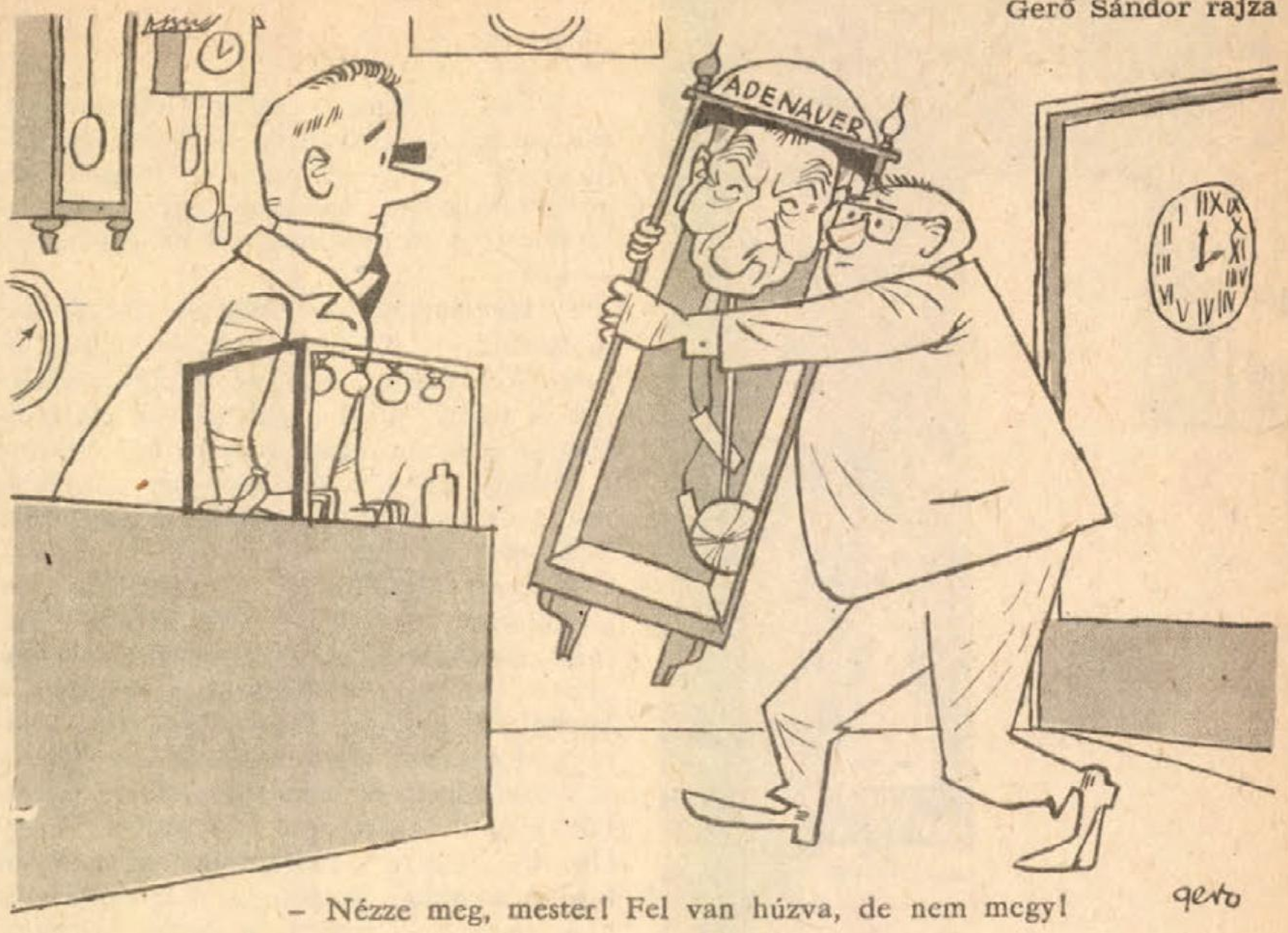

– Nézze meg, mester! Fel van húzva, de nem megy!

Algírban

Erdei Sándor rajza

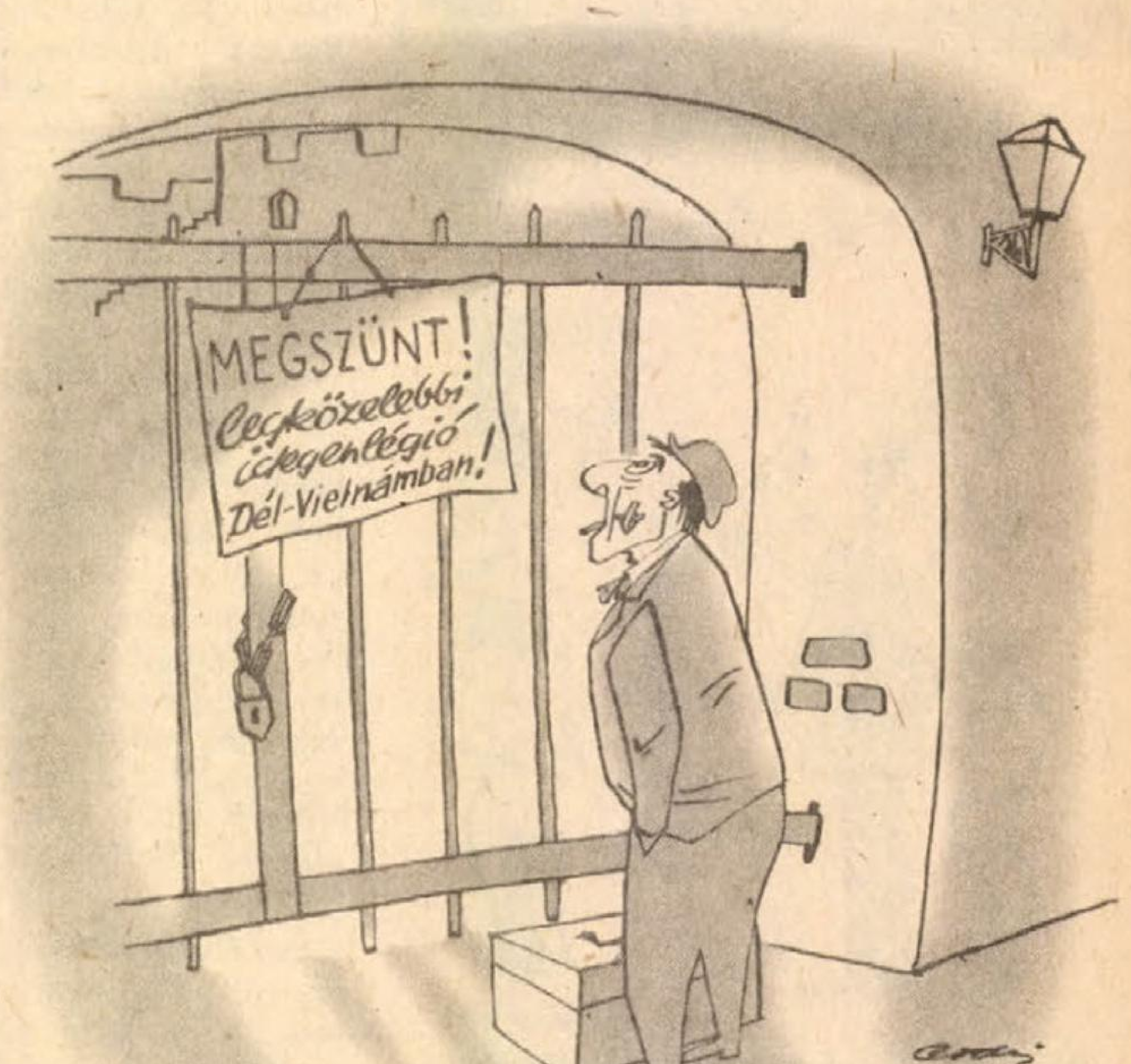

Erőmutatvány

Balázs-Piri Balázs rajza

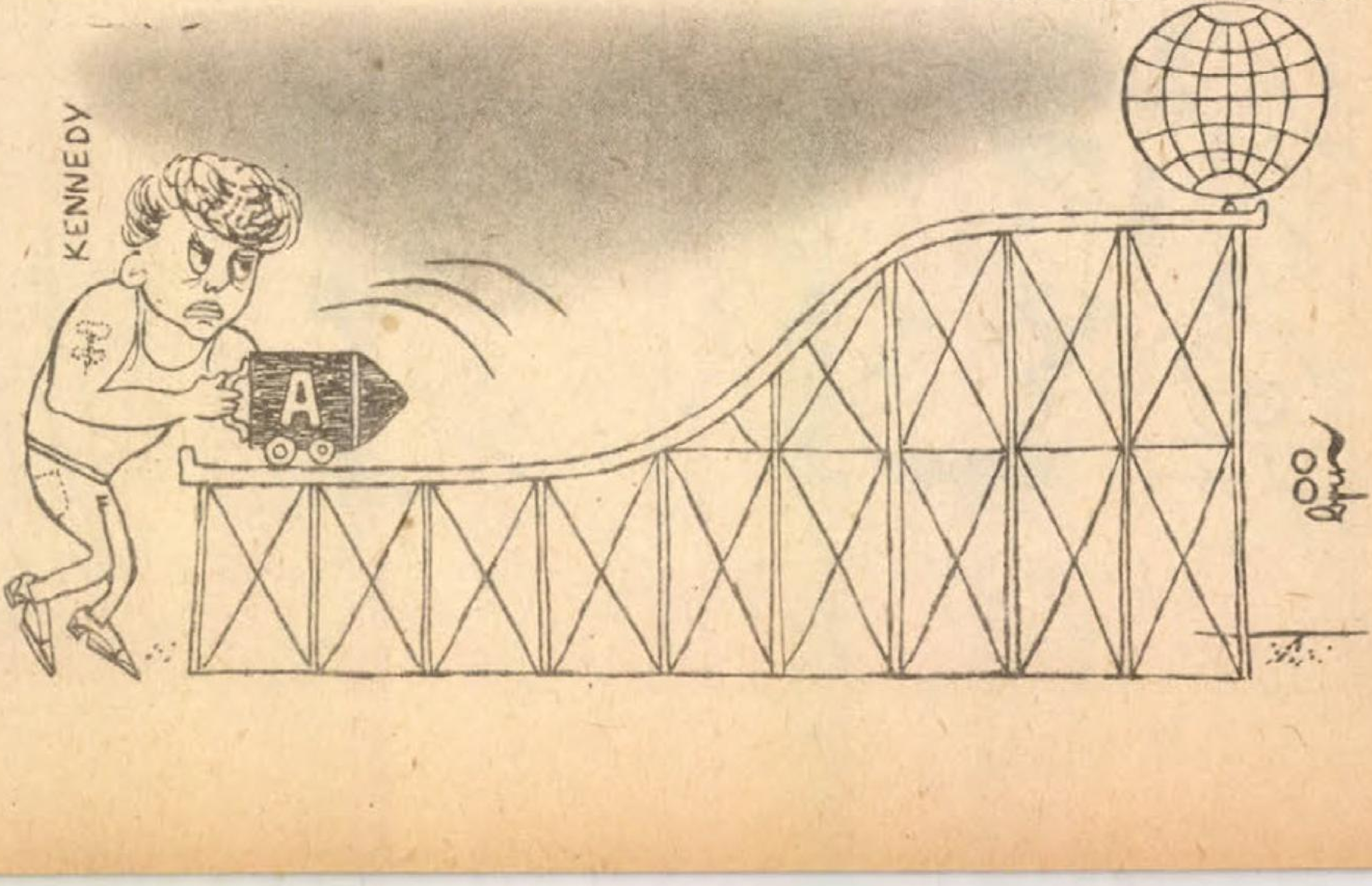

Család

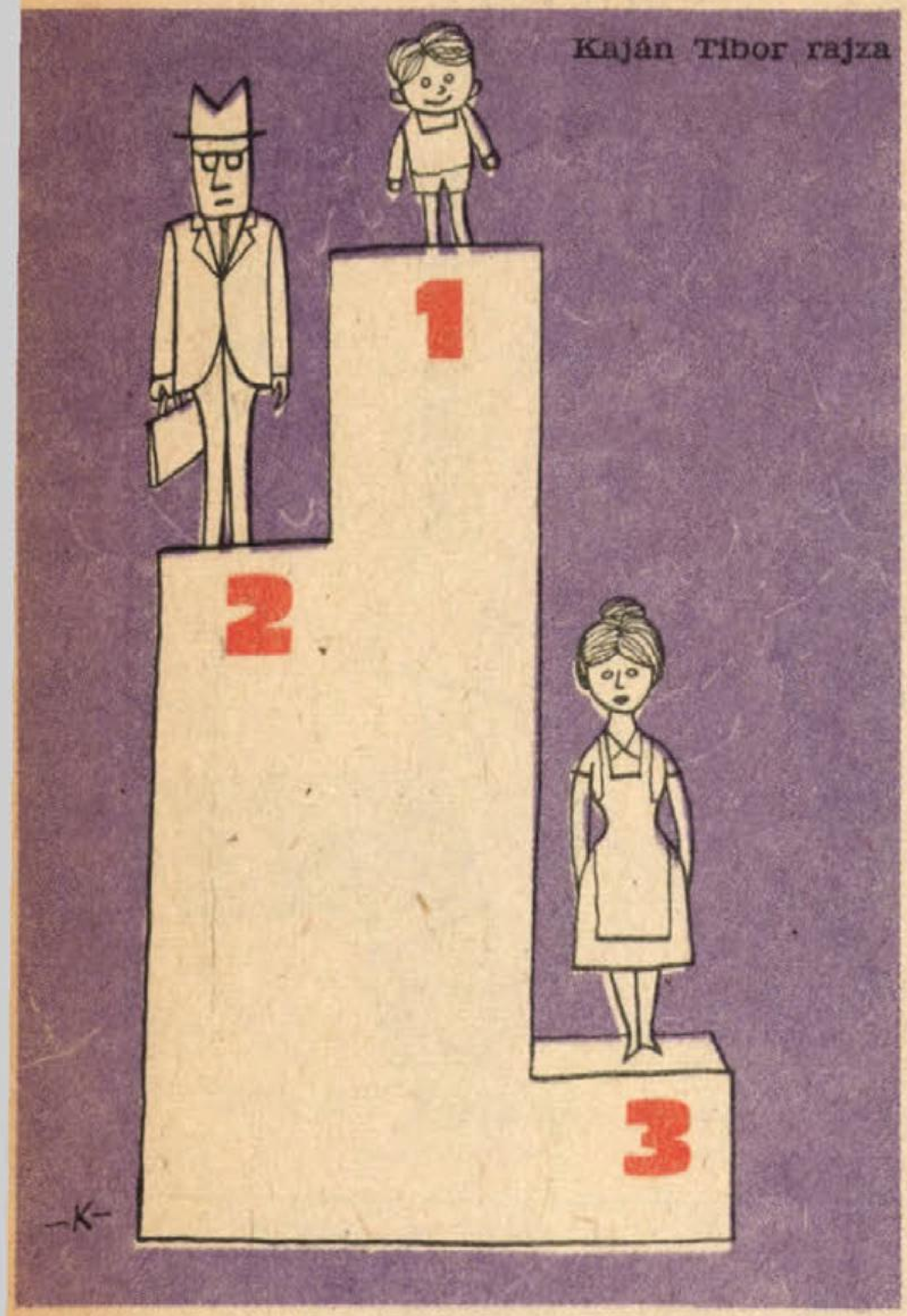
Kaján Tibor rajza

Amit tisztázni kell!

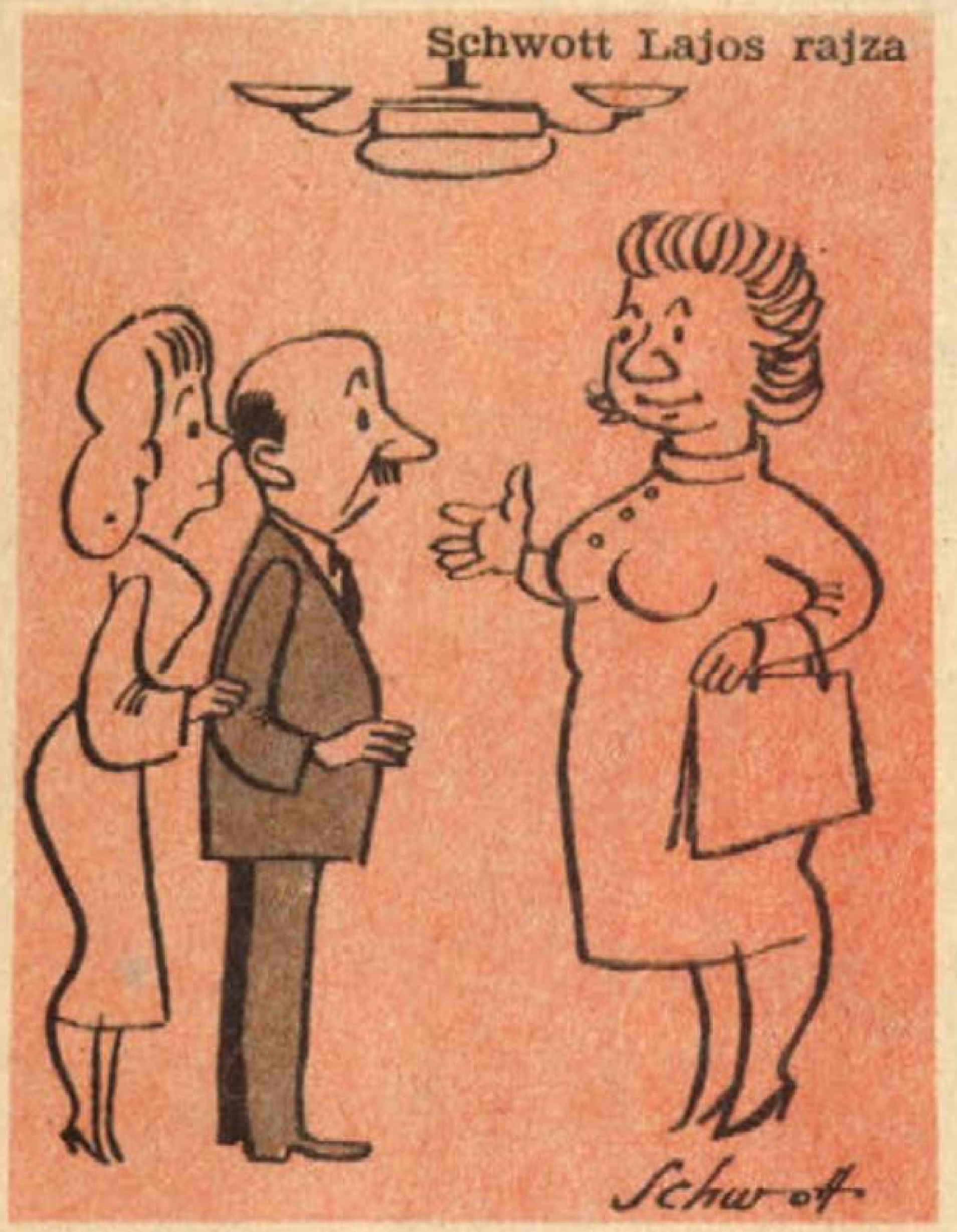
Schwott Lajos rajza

Bejárónő: Rendben van, elsejétől jövök, de ki fog takarítani?

ZSÁK A FOLTJÁT...

— Fantasztikus — csapott elkeseredetten íróasztalára a Bizsu és Gőzdaru Tömegcikk KTSZ elnöke. — Reggel óta gyötrődünk itt, legalább egy tucat jelentkezővel tárgyaltunk, és az eredmény — nulla.

— Hát bizony — sóhajtott fel a személyzetis —, újabban nagyon nehéz álmérnököt találni. Már az állami vállalatok is viszik, mint a cukrot. Az utánpótlás pedig kevés. Szerintem semmi értelme a további kísérletezésnek. Csak pocsékoljuk a drága időt. Vegyünk fel egy igazi diplomást és kész.

— Igazi diplomást?! — kapott gyér hajzatához az elnök. — Megőrültél? Valódi mérnököt állítanál a műszaki osztály élére? Hát nem égettük meg elégszer a kezünket? Gondolj Beleznaira, aki éjjel-nappal modern gépek beállításáért nyúzta a vezetőséget, és a reprezentációs keretből külföldi szaklapokat járatott. Vagy Gyurka Péterre. Mindenféle továbbképző tanfolyamokkal kínozta a dolgozókat, és még engem is majdnem bekényszerített a technikumba. Vagy emlékezzél a szemüveges Lajti Bélára. Egy perc nyugtunk nem volt tőle. Grafikonokkal, statisztikákkal, ütemtervekkel és újításokkal marcangolta a lelkünket. Ha csattogtatni kezdte a logarlécet, már a guta kerülgetett. Ezek hiányoznak neked?

— Bezzeg szegény megboldogult Csopaki Misi. Az igen. Azzal lehetett együttműködni. Álmérnök volt, a javából. Az első perctől tisztában volt vele: mi is tudjuk, hogy semmilyen műszaki képesítése nincs. Nem is kért fizetésemelést soha. Senkit nem bírált, senkivel nem kötözködött, szakmai vitákat nem provokált, a bizsu- és darugyártás technológiáját nem akarta lépten-nyomon forradalmasítani. És ami a legfőbb: mindig mindent aláírt. Mert ha a számolással hadilábon is állott, írni, olvasni egészen jól tudott. És micsoda hangja volt, hogyan dalolt, istenem... A harmadik féldeci után már zengett a környék: „Gyere, Bodri kutyám, szedd a sátorfádat..."

Az érzelemdús, rezgő bariton szányalását e pillanatban kopogtatás szakította meg, s az ajtónyílásban jólöltözött, középkorú férfi tűnt fel.

— Nem zavarok? — kérdezte nyájasan. — Az újsághirdetés miatt bátorkodtam...

— Fáradjon beljebb, ha már itt van — intett az elnök. — Foglaljon helyet. Szabad az oklevelét?

— Hát azt speciál nem hoztam magammal — felelte széles mosollyal a jövevény. — A társbérlőm gyerekét ugyanis csak úgy vették fel a napközibe, hogy ellenőrzés végett nekem is be kellett adnom a tanácshoz a diplomámat.

— Valóban? — derült fel az elnök tekintete. — Tessék, gyújtson rá. Ha nem vagyok indiszkrét, milyen iparágban mérnök ön?

— Hát hogy is mondjam, én ál... izé... általános főmérnök vagyok. Nekem tökmindegy, hogy milyen szakmáról van szó.

— Nagyszerű — kapcsolódott most a társalgásba felélénkülve a személyzetis, és papírt, ceruzát vett elő. — Lenne szíves a becses nevét, lakcímét, valamint az oklevele sorszámát.

— Perczeg Jenő, Rátóti út 193/b. Az oklevelem száma... az is 193/b. Érdekes véletlen, ugye?

— Az élet teli van ilyesmikkel — bólogatott a személyzetis. — Még egy apróságot kell elintéznünk. Tetszik tudni, az éberség kötelező. Szeretném látni a személyazonossági igazolványát... Köszönöm... Minden rendben. Persze, rosszhiszemű ember azt is gondolhatná, hogy az eredetileg kék tintával beírt vésnököt valaki fekete tintával mérnökre javította ki. Vicces lenne, mi?

— Nagyon vicces — nevetett térdeit csapkodva a látogató, s vidáman összekacsintott az elnökkel. — Mi lesz a fizu?

— Ebben a munkakörben 2800 forint a szokásos — hangzott a tájékoztatás.

— Nézzétek, gyerekek — szólt meggyőző hangon a műszaki osztály reménybeli vezetője —, az én rizikóm sokkal nagyobb, mint a közönséges mérnököké. Legyen háromezer, és holnap belépek. Rendben?

— Rendben! — kiáltotta lelkesen az elnök és a személyzetis. Sűrű vállveregetés közepette, felszabadult lélekkel kísérték az ajtóig új munkatársukat.

Kürti András

Jucika és a türelmetlen vendégek

Pusztai Pál rajza

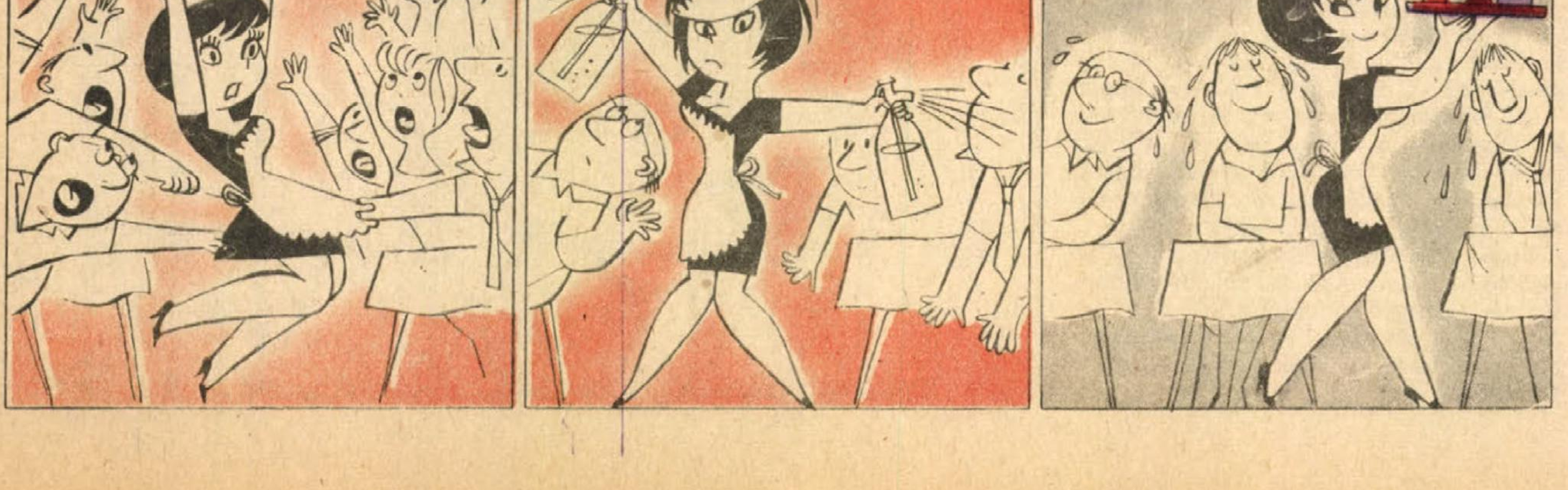

Keskenyfilm

Elv és gyakorlat

Szinte hihetetlen, de ez alkalommal sokan szálltak fel a trolira a Nagymező utcánál. S bár ez is nehezen hihető: a kocsiban már ekkor is sokan voltak. Ennek folytán az ülőkalauz és a tolongólépcső közötti kis térségben ideges hangulat keletkezett.

Egy szikár úr így szólt az előtte megakadt köpcös úr hátához:

— Tessék előrébb menni!

A magyar „előbbre” szó ugyanis troli-nyelven: „előrébb”.

— Mennék, de hova? — kérdezte a köpcös.

Mindenki látta: nincs hova. A szikár mégis makacskodott:

— Rendelet van, hogy a kocsi elejébe kell menni. Ugyebár?

A kalauzra nézett, de az nem felelt, jegyeket osztott.

— Hogy menjen az ember, ha egyszer nem megy? — kérdezte méltatlankodva a köpcös.

A szikár úr fegyverhez nyúlt. Hivatalos hanglejtéssel mondta:

— Az utasok tartoznak helyet biztosítani az utánuk felszállóknak.

Ettől sikert remélt. Ehelyett a köpcös ingerülten visszaszólt:

— Láthatja, hogy nem lehet. Vak maga?

— Gorombáskodjék az öreganyjával! — felelte a szikár, mert finom ember volt, aki nem szereti a gorombaságokat.

A troli közben megállt a Nagykörútnál. Százan leszálltak elöl, kétszázan hátul. Öt utas maradt a kocsiban, és a két vitatkozó. Már előremehetett volna a köpcös, de már nem volt rá szükség, mert hátul is jutott hely bőven a szikárnak. Mindketten kényelmesen leültek, és a szóváltás folytatódott. A közben alapjában megváltozott helyzet és a tények nem befolyásolták őket.

Elvi vita volt.

ej

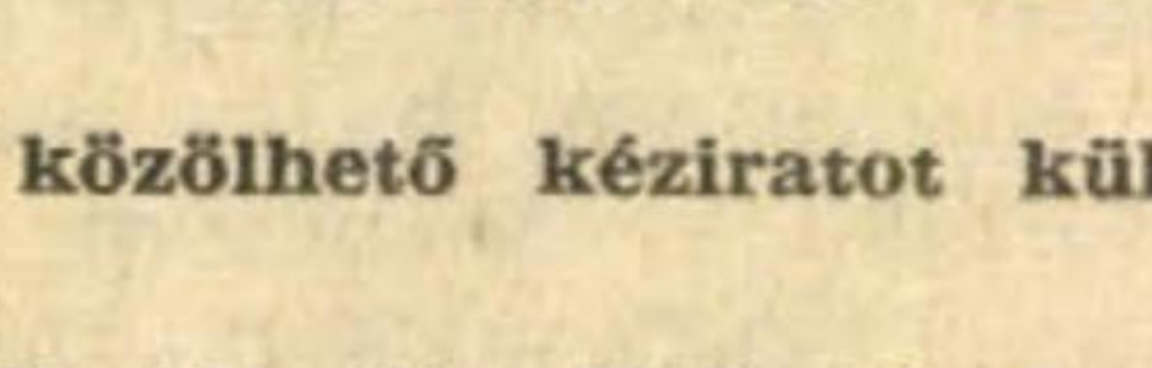

Nem közölhető kéziratot küldtek:

F. László, Bp. XI., Thán K. u. — K. Erzsók, Komárom. — Cs. Gábor Bp. XI., Szerémi sor. — B. József, Bp. VIII., Kulich Gy. tér. — V. József, Mezőtúr. — K. Ferenc, Mezőkeresztes. — B. István, Sopron. — M. Sándor, Bp. V., Szt. István krt. — Sz. T. Budapest. — F. Zoltán, Gyál. — S. Imre, Bp. IX., József A. telep. — Dr. L. György, Bp. József krt. — L. Ildikó, Miskolc. — Cs. Endre, Bp. XI., Karolina u. — D. Géza, Bp. XII., Ráth Gy. u. — S. Mihály, Bp. XIII., Váci u. — R. György, Bp. VI., Molnár u. — J. Gyula, Miskolc. — G. Árpád, Bp. VII., Dózsa Gy. u. — N. Lajos, Bolgárdi. — Sz. Sándor, Románia. — H. Miklós, Bp. IV., Dózsa Gy. u. — L. V. Endre, Bp. VII., Péterffy u. — T. István, Bp. IX., Tolbuchin krt. — A. János, Vésztő. — Sz. Vilma, Bp., Gogol u.

Ez lenne az igazi vetélkedő!

Hegedűs István rajza

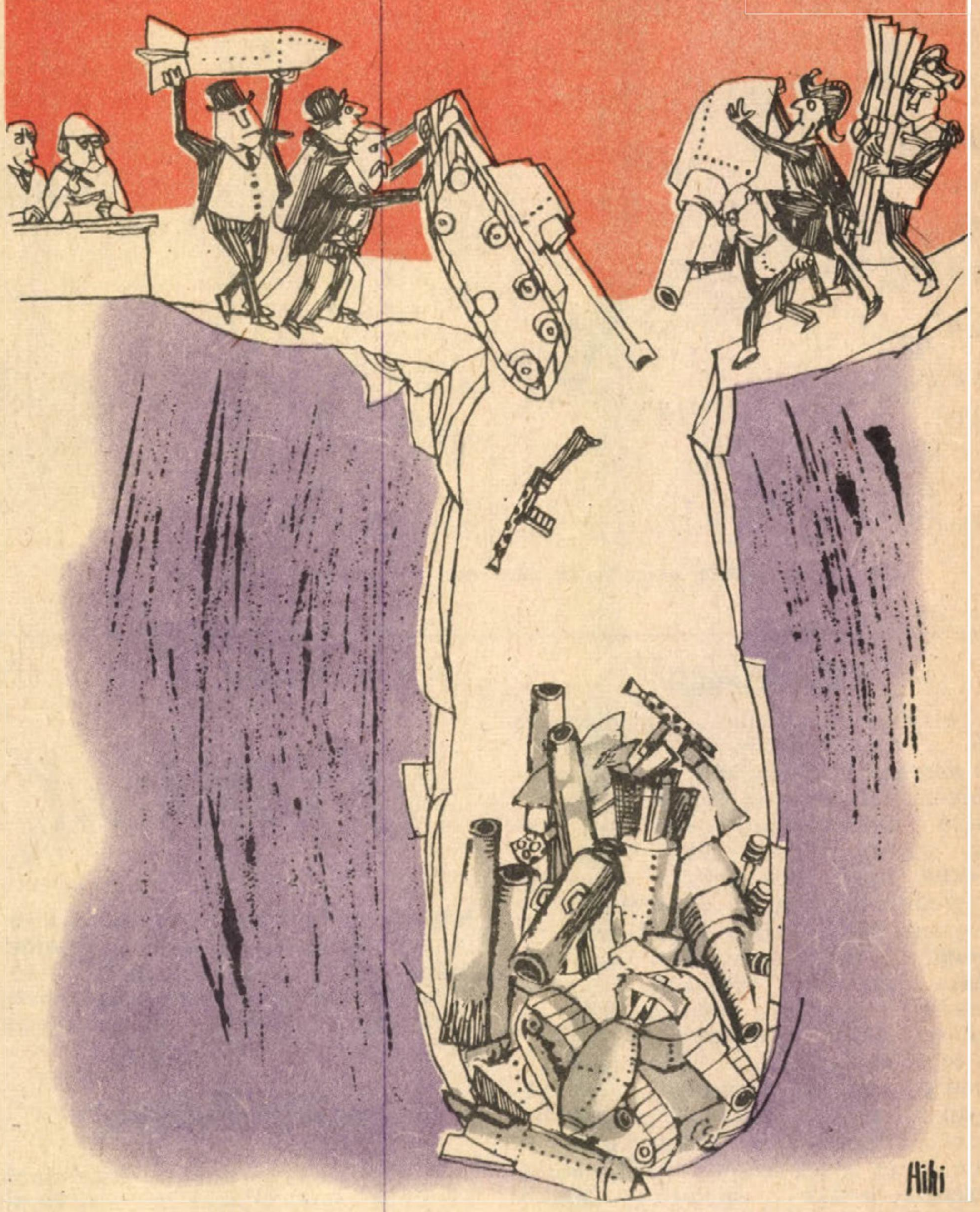

Sürgős beszélgetés hivatalos ügyben

Balázs-Piri Balázs rajza

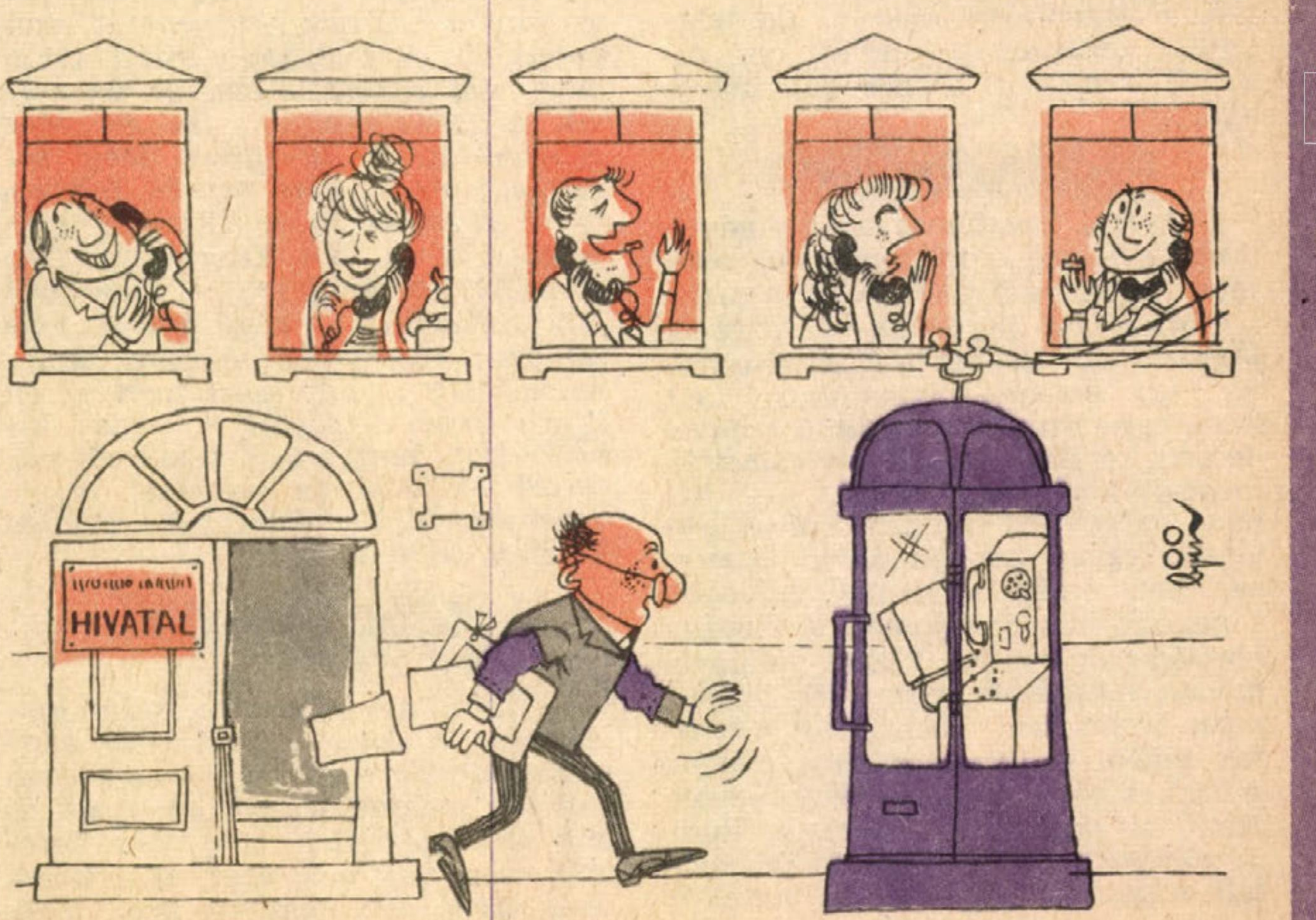

Áresés a tőzsdén

Szegő Gizi rajza

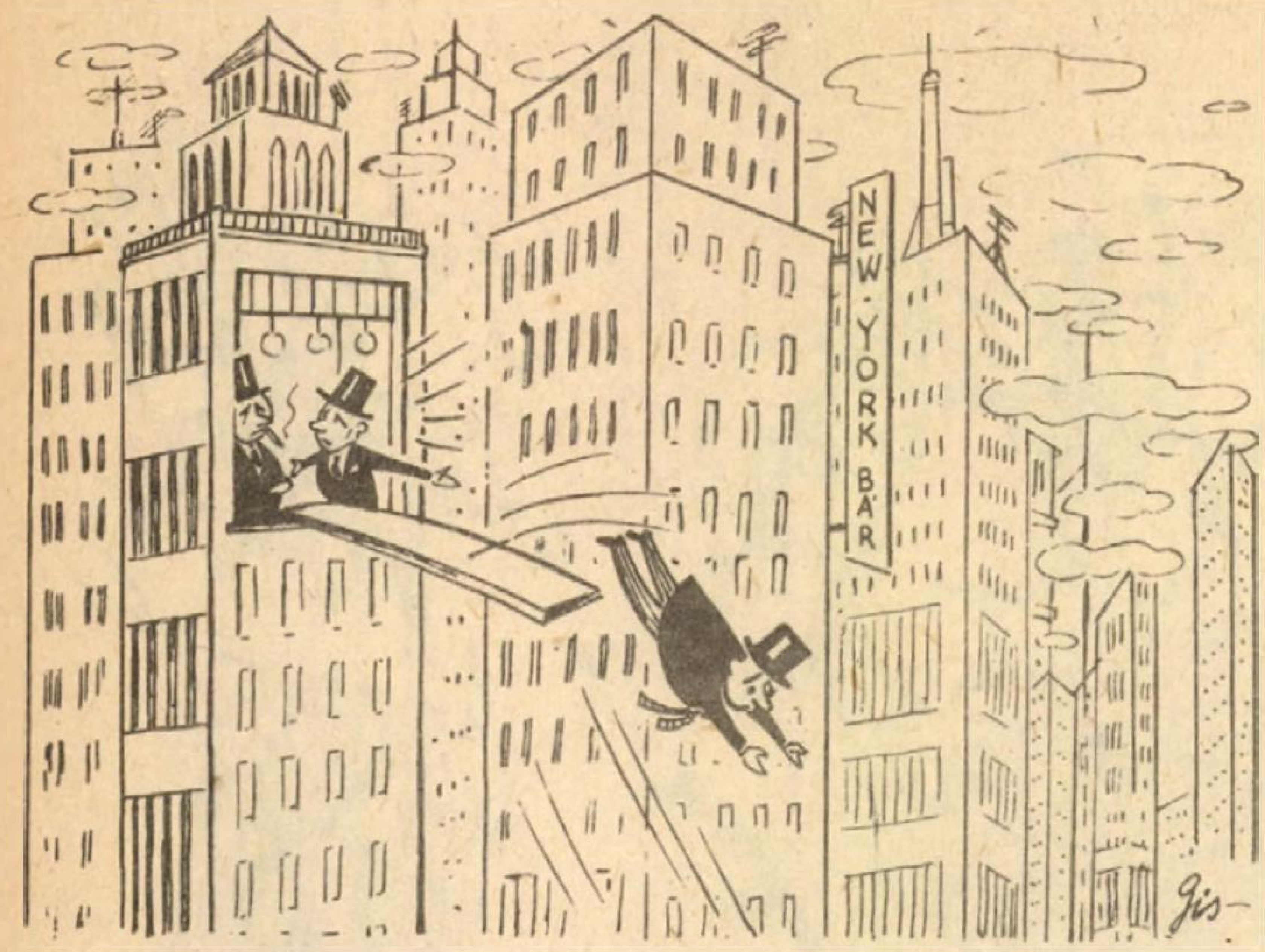

– Mr. Smith, csak ön után, önnek több részvénye volt!

Új rúdugró világcsúcs

Schwott Lajos rajza

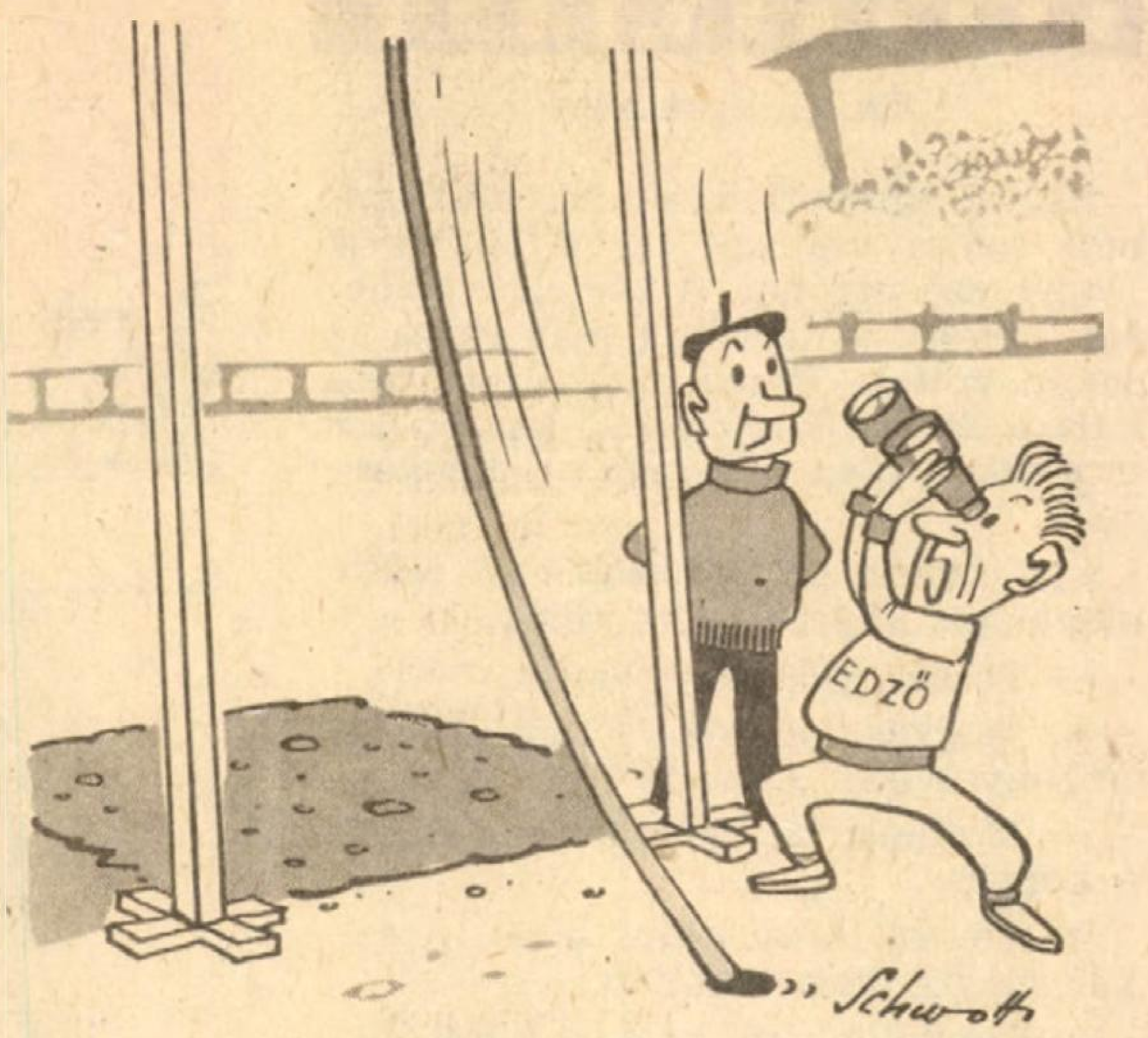

– Simán átvitte!

---

*KARINTHY FRIGYES:**

VALLOMÁSOK

Első vallomás

— Fogalmazó úr ... tartóztasson le ... megfojtottam a barátomat ... a szegény jó Gusztikát ... mert szükségem volt arra az ezer koronára ... aztán kisült, hogy nem volt nála éppen az az ezer korona ... pedig hogy számítottam rá, hogy egyedül találom ... és előbb megfojtom, aztán elszedem az ezer koronát ... hát erre nem találtam nála az ezer koronát ... most tessék elképzelni, fogalmazó úr ... egész hiába fojtogattam meg ... a legjobb barátom ... ilyen pech ... pedig milyen rendesen csináltam ... előbb még be is paukoltam a fojtogatást, hogy jól menjen ... és most tessék ... még hozzá észre is vették ... éppen egy rendőr könyökölt az ablakon ... még hozzá egy olyan rendőr, aki engem személyesen ismer ... hát hamar ideszaladtam ... nehogy ő hozzon be, mert nem szeretem, ha ráncigálnak ... tyű, a teremtésit neki ... de nagy bajba kerültem ... kellett ez nekem?... na, ez a hét jól kezdődik ...

Második vallomás

— Igenis, fogalmazó úr, természetesen a legmélyebb megbánás késztetett arra, ugyebár, hogy azonnal idejöjjek és feljelentsem magam. Mikor Csavolcseket ott láttam halva, így szóltam magamhoz: Íme, hová ragadott téged rettentő szenvedélyed, te Rudi. Most mit csináltál, megfojtottad ezen embert, — hát nem szégyelled magad? Most legalább legyen benned annyi tisztesség, hogy valld be azonnal bűnödet, s nehogy eszedbe jusson a törvény igazságosan sújtó kezét valamely módon elkerülni, vagy csak hátráltatni is óhajtani. Nem, Rudi, ismerlek téged, ismerem nemes, őszinte lelked, finom, gyengéd érzelmeidet, Rudi, te nem az a fiú vagy, Rudi, te elmész a rendőrségre és feljelented magadat. Teheted ezt annál is inkább, mert hiszen váratlan és ellenállhatatlan dühroham késztetett téged erre a kihágásra, amit itt elkövettél. Ezt gondoltam magamban, tekintetes fogalmazó úr, és tetszik látni, mindjárt ide is jöttem.

Harmadik vallomás

— Hát, kérem szépen, fogalmazó úr, most tessék elképzelni, mit éreztem, mikor egyszerre csak észrevettem, hogy ez a Csavolcsek nagyon nézegeti a feleségemet is. Egész éjszakákon sírtam, mert éreztem, hogy feldúlja családi boldogságomat ez az ember, akinek én semmit sem vétettem. A feleségem miatt talán még nem tettem volna, de itt voltak a gyermekeim ... az én édes gyermekeim ... bocsásson meg, fogalmazó úr ... nem tudom folytatni ... a könnyek elfojtják a szavam ... az én édes, kicsi fiaim, akik elvesztik az anyjukat ... hogy tetszik mondani?... hogy hiszen már mindkét gyermekem meghalt a lelencházban ... hát azért nem az én gyermekeim, kérdem?... annál inkább fájt, hogy az életüket elvesztették és most az anyjukat is elveszítsék ... az embernek nincsen kőből a szíve ...

Negyedik vallomás

— Igen, most már pontosan emlékszem, a dolog úgy történt, hogy a katasztrófa előtti napon ez a Csavolcsek megfog engem az utcán és azt mondja, adjak neki ezer koronát, mert van neki ezer, akar hozzá még ezret. Azt mondtam neki, nincs nekem, te Csavolcsek, honnan volna. Erre megfenyegetett, hogy leüt, mint egy kutyát, ha másnap este nem hozom el. Nagyon féltem, hogy beváltja a fenyegetését és másnap este felmentem hozzá, hogy megkérjem, ne bántson, hagyjon élni, szegény gyermekeim miatt. Erre Csavolcsek vérbenforgó szemekkel nekemjött és azt mondta, hogy azonnal agyonüt, ha az ezer koronát nem adom át neki. Kérleltem, könyörögtem, de ő hajthatatlan volt. Jól tudom, mondta, hogy nálad van az ezer korona, csak letagadod, most is ott van a kezedben, a zsebedben szorongatod. Erre szétnyitottam a két tenyerem, mondok, hát idenézz, itt nincs semmi. Erre össze akartam csukni a két tenyerem, de ő azt mondta, te disznó, ott van az ujjaid közt és most megint el akarod dugni, de nem engedem — és kérem, erre a nyakát odaszorította a két tenyerem közé, hogy ne tudjam összecsukni a kezem és nem engedte összecsukni és addig szorongatta a nyakát a két tenyerem közé, hiába könyörögtem, hogy ne bántson, míg egyszerre csak azt vettem észre, hogy megfulladt. Erre rémülten a rendőrségre szaladtam.

Ötödik vallomás

— Hogy egyáltalán ismertem-e ezt a Csavolcseket? Bizonyos precíz jogi értelemben vett disztinkció szerint azt lehetne mondani, hogy nem ismertem. Hallottam, hallottam, hogy meggyilkolták — de nekem mi közöm hozzá? Hogy akkor miket beszéltem össze? Szent Isten, akkor nagyon izgatott voltam az esettől, lehet, hogy mondtam valamit, de az nem beszámítható állapotban történt, pedig a ténykörülmény megállapíthatóságának ez a conditio sine qua non-ja. Azon egy vagy több, határozott vagy határozatlan mérvben részes személy, vagyonjogi vagy vagyonjogi vonatkozású viszonyainak közös tömege, mely más viszonyok tekintetében való vonatkozások alapján jogképzelem által önállóbb alanyisággal ruháztatik fel ...

---

* 75 évvel ezelőtt született Karinthy Frigyes.

ALEX BALTEŞ:

PILLANATKÉPEK

GYERMEKEKRŐL — SZÜLŐKNEK...

Példamutatás

AZ APA: Jancsika, harmadszorra kaplak hazugságon! Nagyon csúnya dolog, mikor egy gyerek így hazudik! Büntetésképp ma egész nap itthon maradsz, egyedül, és ha cseng a telefon, és valaki engem keres a hivatalból, akkor azt mondod, hogy a minisztériumban vagyok, ha pedig a minisztériumból keresnek, azt mondod, hogy a hivatalban!

Egyéniség

AZ APA: Ez csak azért van, mert nem foglalkozol a nevelésével. Magára hagyod!

AZ ANYA: Mit akarsz, drágám? Nem szidhatom, hiszen olyan érzékeny gyerek! Kihangsúlyozott egyénisége van!

AZ APA: Dani! Hol voltál mostanáig?

DANI: Játszottam! Köveket hajigáltam az utcán!

AZ APA: Ez játék? Tegnapelőtt bezúztad egy kővel a szomszédék tükrét, kellett vennem egy másikat. Tegnap betörted a Tudose ablakát, kellett vennem egy másikat... Mit vihogsz minden ok nélkül, mi??

DANI: Mindjárt itt lesz Manole bácsi! Kíváncsi vagyok, honnan veszel neki egy másik orrot!

AZ ANYA: Mit mondtam, szívem? Kihangsúlyozott egyéniség!

Lokálban

PINCÉR: Bocsánatot kérek, de gyerekkel nem lehet itt tartózkodni.

AZ APA: Hagyjon nekünk békét, uram! Magának ez gyerek? Szakasztott olyan, mint egy érett férfiú. Ne azt nézze, hogy csak öt éves. Három éves kora óta velünk jár a vendéglőkbe. Nem dédelgetjük, kérem!

AZ ANYA: Magának az a feladata, hogy felszolgáljon, nem az, hogy nevelje a gyerekünket!

AZ APA: Mit kérsz, drágám?

AZ ANYA: Egy pohár sört!

AZ APA: Én egy féldecit!

PINCÉR: És a kicsikének? Szörpöt?

GYURIKA: Mit képzel a bácsi, mi vagyok én? Gyönge nő? Egy féldecit!

AZ APA: Na, mit szól? Beolvasott magának! Mondtam én, hogy belevaló gyerek!... Hozzon neki sört!... Féldeci azért túlzás! Ne feledje ez a kölyök, hogy azért mégiscsak kölyök!

GYURIKA: Álmos vagyok, apu!

AZ APA: Sose hozlak többet mulatóba!... De ha jól viselkedsz, adok neked a féldecimből!

GYURIKA: Múltkor is becsaptál, fröccsöt adtál tiszta helyett!

PINCÉR: Parancsoljanak, kérem: két sör és egy féldeci.

AZ APA: Gyurika, mondj a pincér bácsinak egy szép verset!

GYURIKA: Csak ha kapok a féldecidből!

AZ ANYA: Adj neki egy kortyocskát!

AZ APA: Na, igyál... Elég, elég, Gyurika!!... Nekem is hagyjál, hé!... Na, halljuk azt a verset!

GYURIKA:

Elkaptam egy göndör kutyát:
Ólból lopott hízott rucát!
Ahogy ette az ebadta,
hogy lopott vón, letagadta!

AZ APA és AZ ANYA: Brávó... Óriási!... Nesze, sör!

GYURIKA: Hiába ácsorog, pincér bácsi, borravaló csak a végén... Uáá, álmos vagyok....

AZ APA: Pincér! Egy üveg bort!... Gyurika, el ne aludj!... Kiröhögnek miattad... Kortyolj egyet ebből a pálinkából... Micsoda férfi!

AZ ANYA: Éjfél sincs, és már horkol!

PINCÉR: Parancsoljanak, üveg bor!

AZ APA: Gyurika! Hallod? Szavalj még egyet a pincér bácsinak, és kapsz megint egy kortyot!... Hé! Ébresztő!!

GYURIKA *(kábultan):*

Elkaptam ... egy göndör kuty ...
kutyát
Kihörpin ... tettem a borát ...
Mind megittam ... hukk ... ebadta
Ez már jó volt ... apu adta ...

AZ APA *(széles kacagással, elégedetten):* Na, mit szól? Óriási!... Kevés ilyen koraérett gyerek szaladgál a világban. Gyurika, még iszunk egy rundót, aztán haza... Mi??... Horkol!

AZ ANYA: Mondtam neked, hogy azért ez túlzás!... Miért adtál neki pálinkát?... Neki még elég egy fröccs is!... És nem szabad még ővele reggelig nyitvatartó mulatóba menni... Mikor vele vagyunk, oda menjünk, ahol már éjfél után két órakor zárnak!... Mégiscsak gyerek...

(Románból fordította: Alföldi Imre)

Víkend

Gerő Sándor rajza

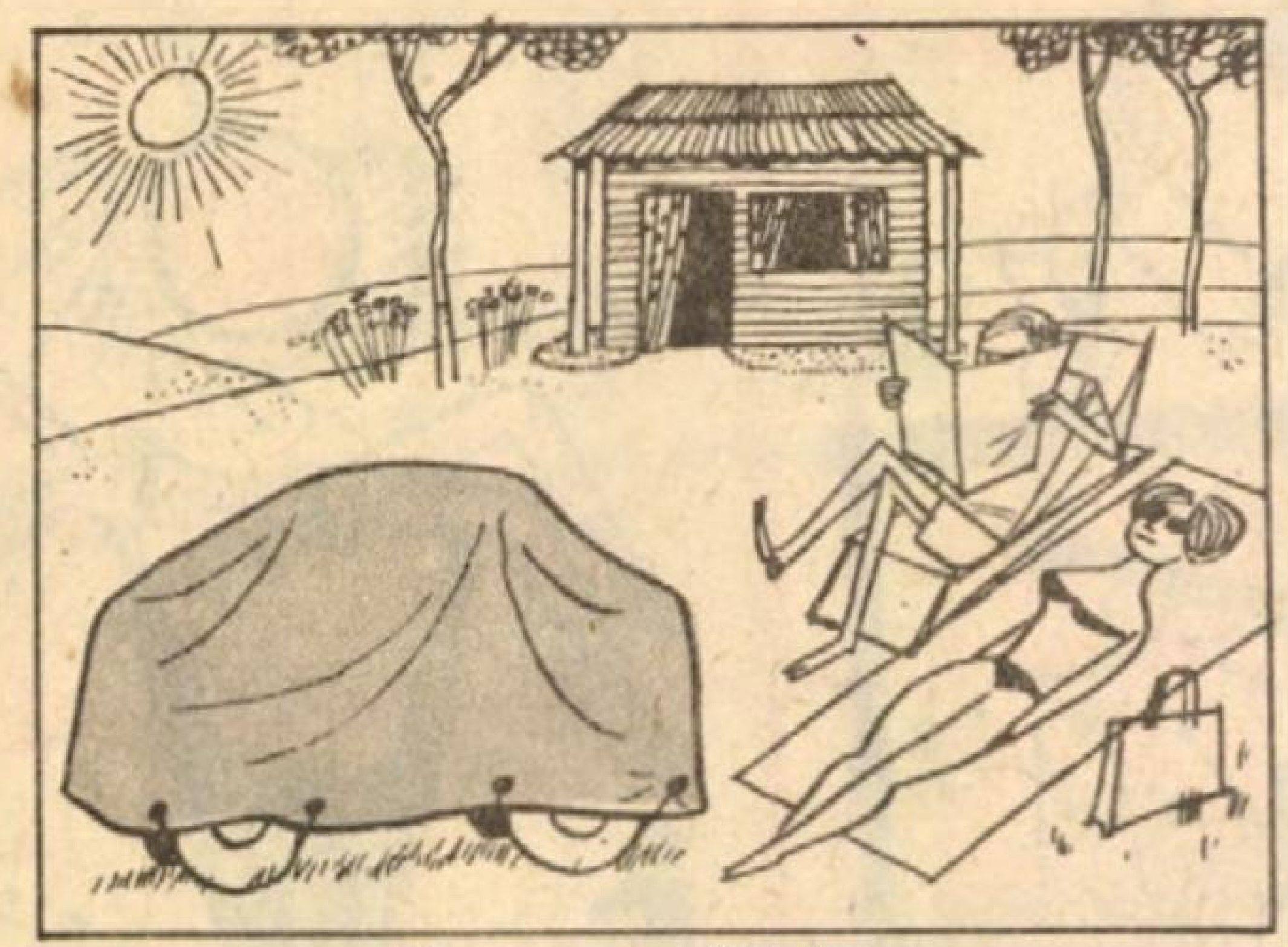

Vasárnap délelőtt

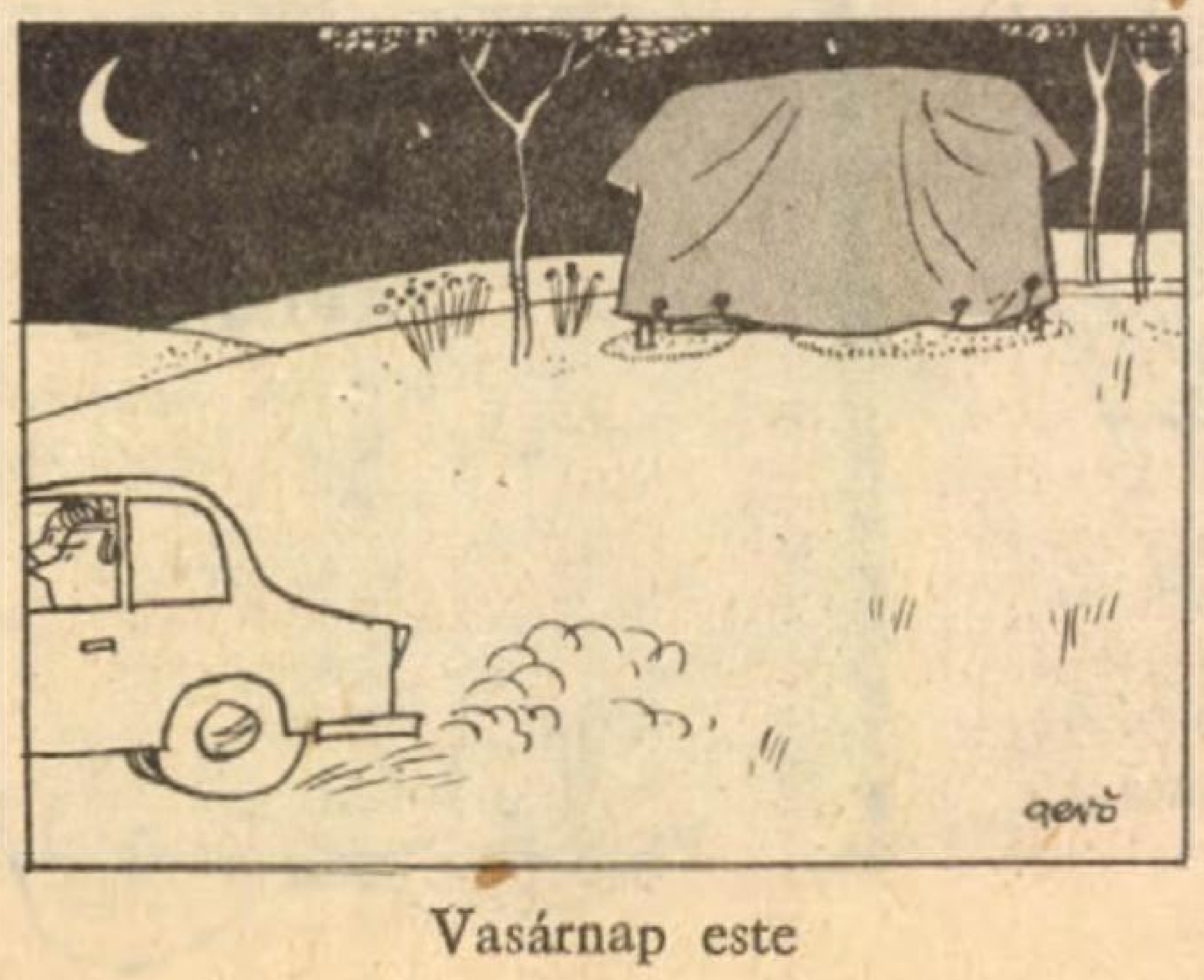

Vasárnap este

USA technika

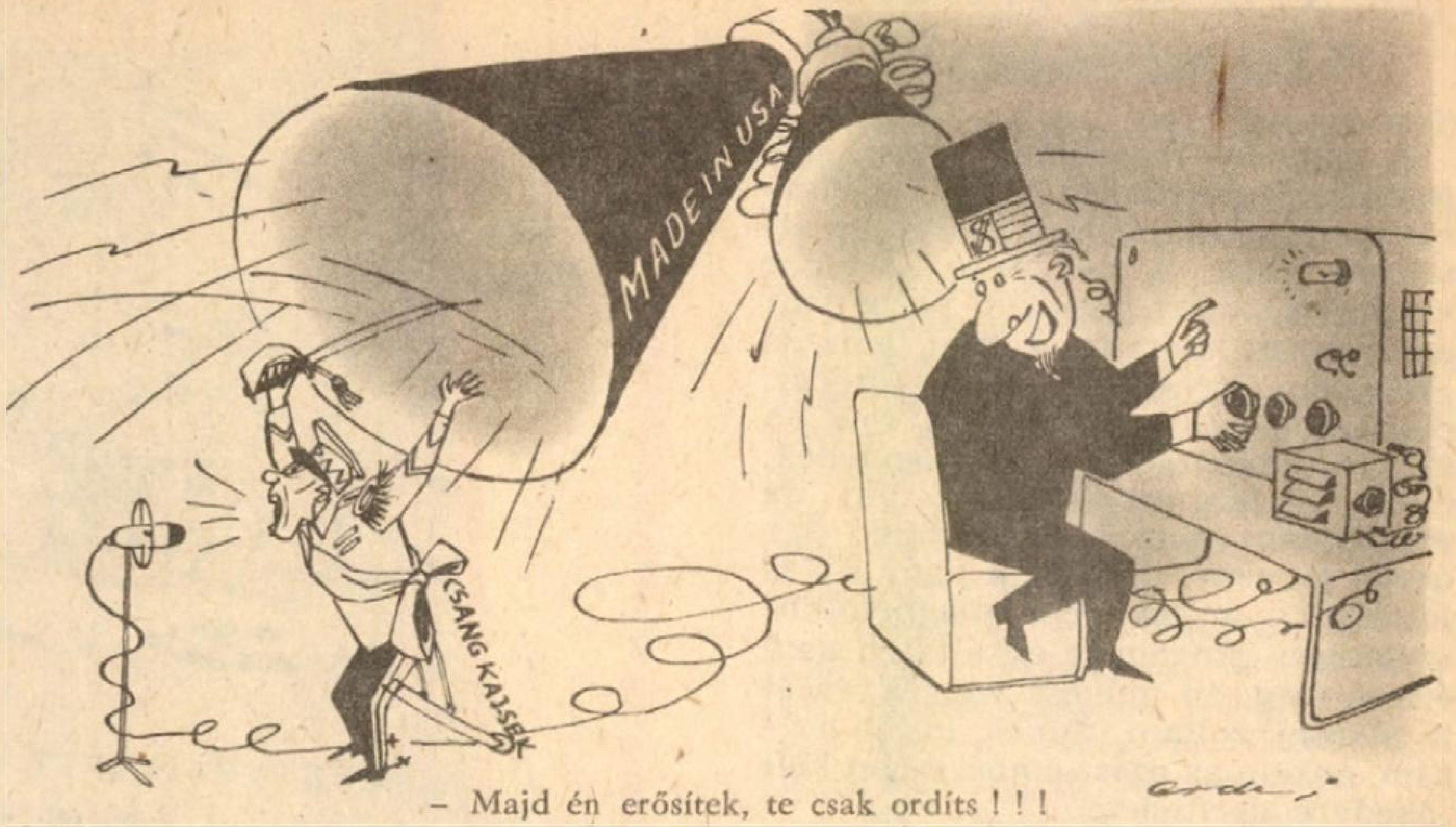

– Majd én erősítek, te csak ordíts ! ! !

MINDENFÉLE

Bármin meg lehet sértődni, csak akarni kell.

*

A költő jobban szereti, ha csodálják, mint ha megértik.

*

Ne bosszankodj ok nélkül! Okkal se!

*

A világegyetemnek se vége, se hossza.

*

A gépkorszaknál is szebb az emberkorszak.

*

Az űrkutatásban hatalmas lehetőségek rejlenek. Messziről talán jobban megismerjük a Földet.

*

Ha újra kezdhetném az életemet, egészen más szamárságokat követnék el.

F. L.

KISZÁMÍTOTT LELKIISMERET

A nagy író másodikán visszakérte feleségétől az elsején kiutalt háztartási pénz háromnegyed részét, és elutazott rajta a hegyekbe. Amikor visszajött, kitört a családi perpatvar. Az asszony föltette a régi lemezt: „Énvelem egyáltalán nem törődsz, elviszed a pénzt, szórakozol, míg én itthon nyomorgok, csak szenvedek, mióta a feleséged lettem. Jaj de megbántam, nem volt melletted egy derűs percem...” Erre a nagy író is föltette a maga régi magnetofonszalagját: „Engem te egyáltalán nem értesz meg, én művész vagyok, most is alkotni voltam, minek jöttél hozzám, nekem az egész emberiséget kell jókedvre derítenem...”

Felesége ezután zokogva visszament a konyhába mosogatni — ő meg a jó hűvös szobában íróasztalához ült és tiszta papírt vett elő. De nem volt képes egyetlen vidám epigrammát sem kiagyalni —, furdalta valami. Először a kíváncsiságára gyanakodott, de aztán meglepve jött rá, hogy a lelkiismerete.

Azt mondja ez az asszony, hogy boldogtalan, nem volt még egy derűs perce mellette!... Pedig nem az volna-e minden ember kötelessége itt a Földön, hogy legalább egyetlen másik embert — az élettársát igyekezzék boldoggá tenni?... Vajon van ő akkora művész, hogy az emberiség nevében joga van ilyen önzőn bánni feleségével?

Lássuk csak, itt a papír, ceruza, ki lehet ezt számítani!...

Az újságot, ahol vidám karcolatai megjelennek, 100 000 példányban nyomják. Ez hétről hétre el is fogy. És minden egyes példányt nyilván elolvas még a vásárló családja és fukarabb szomszédsága is. Igaz, vannak magányos vénlegények és aggkisasszonyok is, — tehát szorozzuk be a példányszámot csupán kettővel: 200 000. Viszont figyelembe kell venni, hogy az olvasók egy része nem is igazi olvasó, csak amolyan nézegető; inkább csak a képeket nézegeti, s azok egysoros aláírásait olvassa. Így hát osztani kell kettővel, marad mennyi is?... Marad 100 000 ember, aki hétről-hétre olvassa az ő műveit, amely gyönyörűségük általában 1—2 percig tarthat — az 150 000 percnek vehető —, de mégse, le kell számítani azt, hogy az olvasók fele nem érti az ő intellektuális humorát... Így is marad azonban hetenkint 75 000 boldog, gondtalan, derűs perc, amit ő az emberiségnek ajándékoz.

Ezzel szemben hány percet boldogtalan az ő felesége hetenkint? Legföljebb 10 080-at! Tehát több mint hétszeresen teljesíti szép kötelességét itt a Földön.

Ezek után összegyűrte a számokkal tele kéziratpapírt, az asztal alá hajította: és elégedetten csöngetett szokásos feketekávéjáért.

Dunai Ferenc

STRAND TURMIX

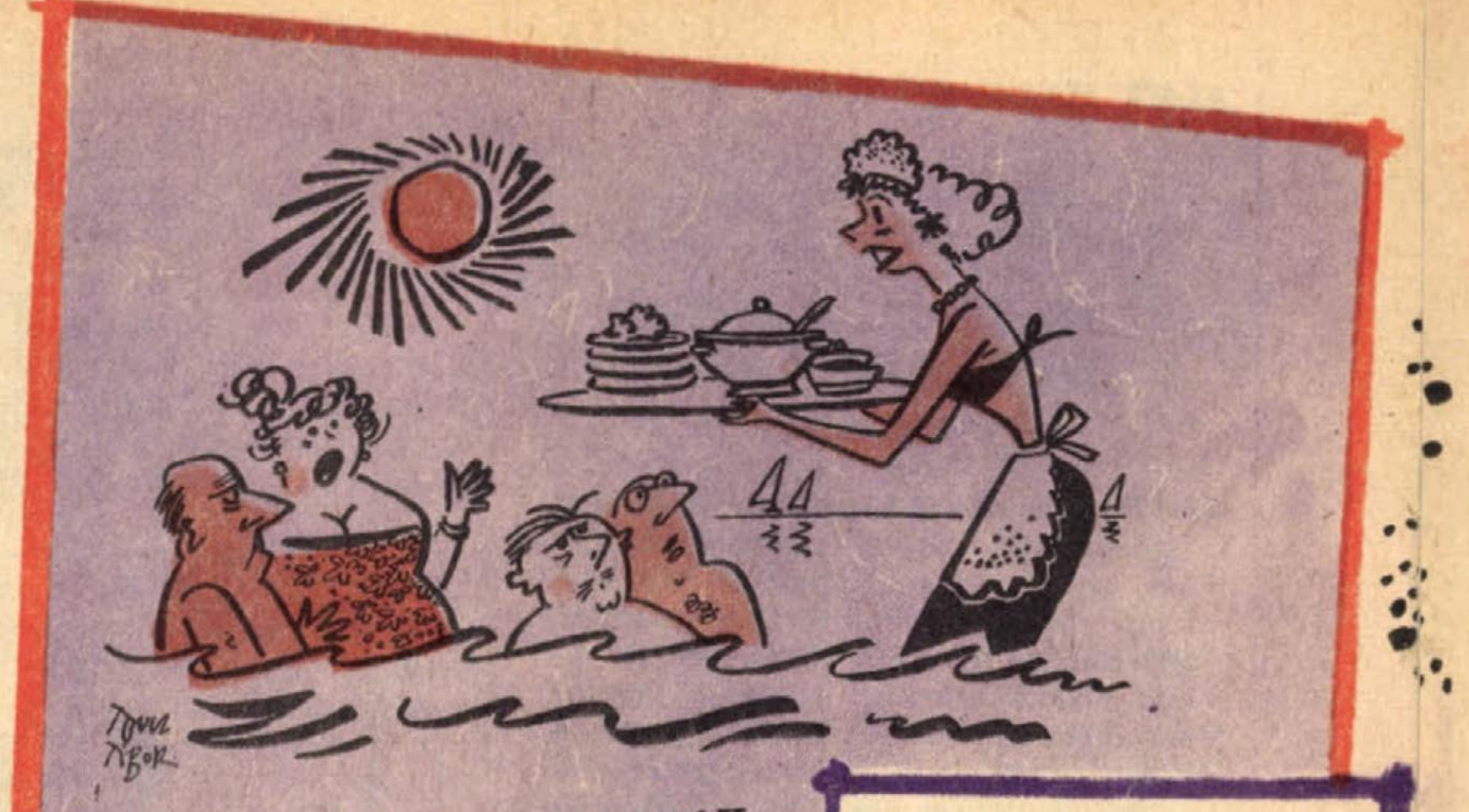

ELKÉNYEZTETETT BEUTALTAK

– Jaj, de soká hozza, drágám!...

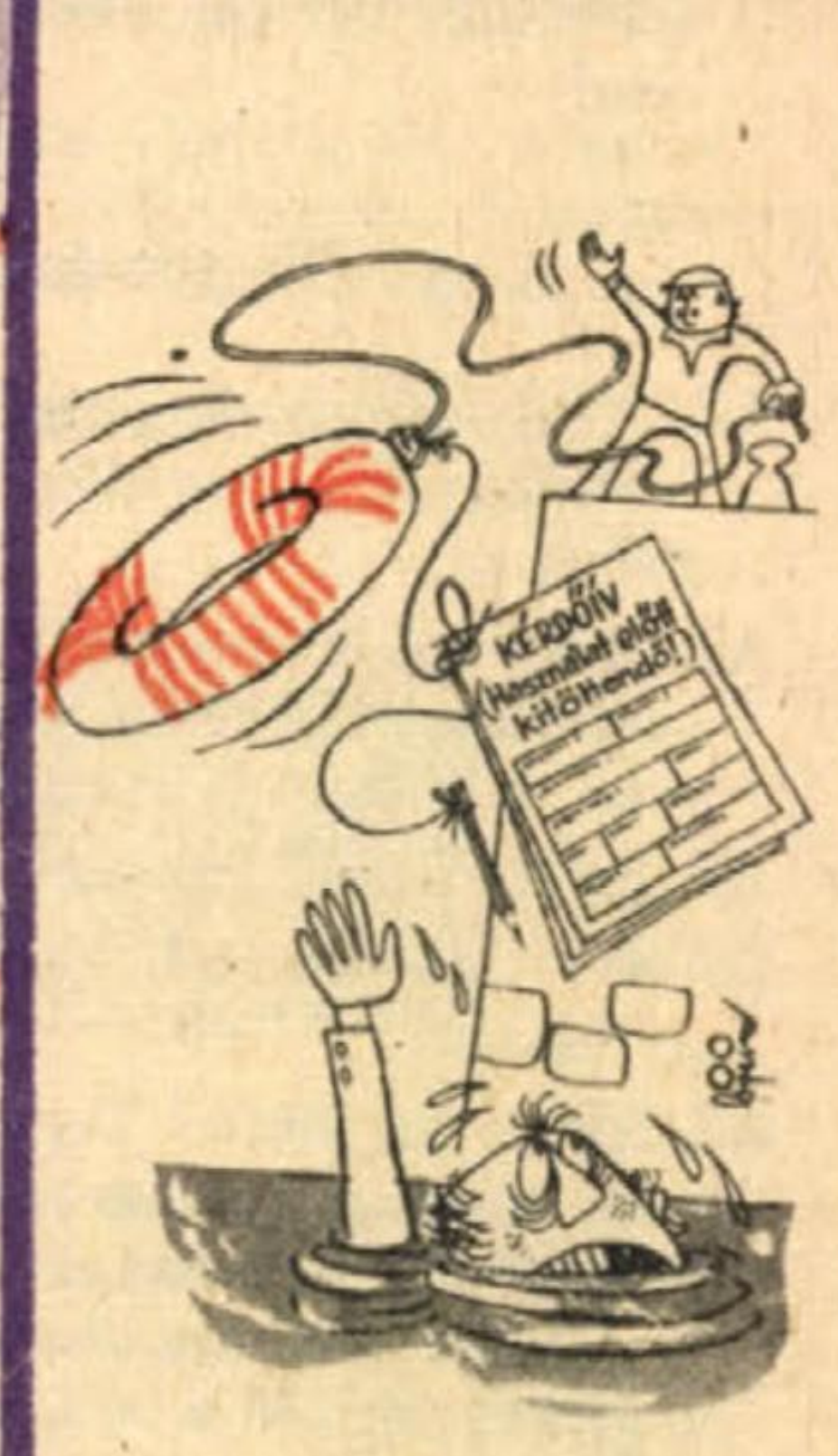

BÜROKRÁCIA A KÖBÖN

AZ ÚSZÓMESTER

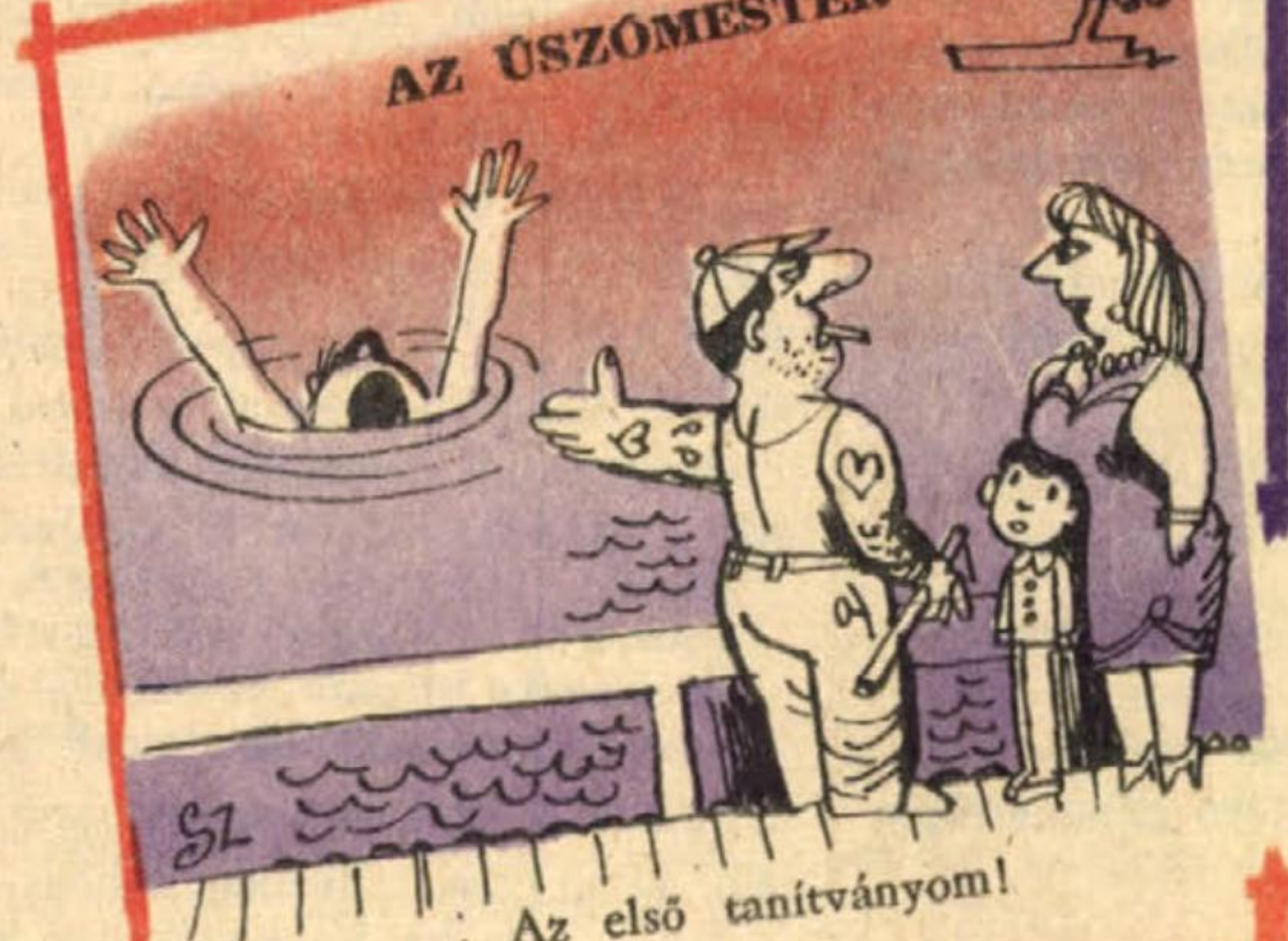

Az első tanítványom!

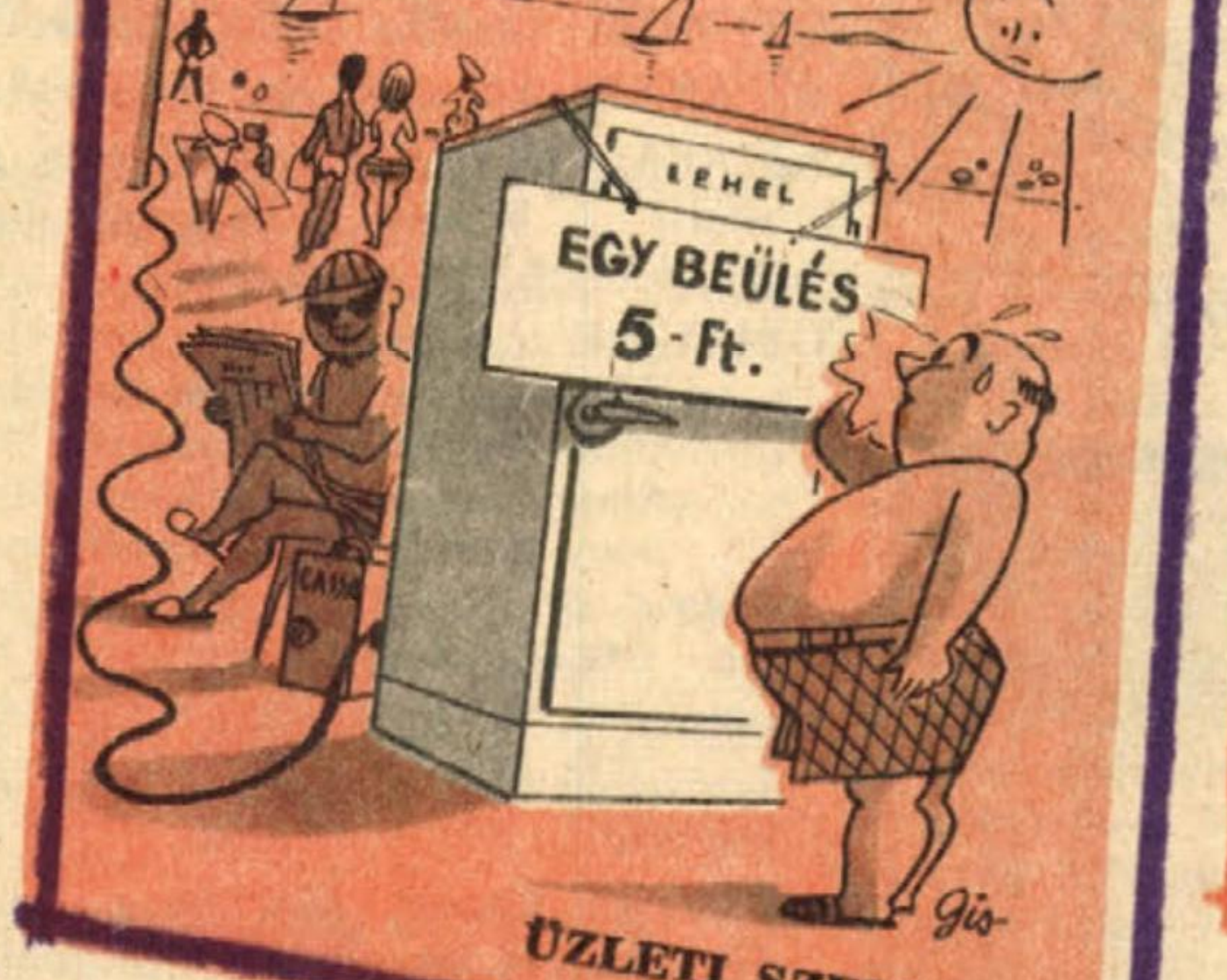

ÜZLETI SZELLEM

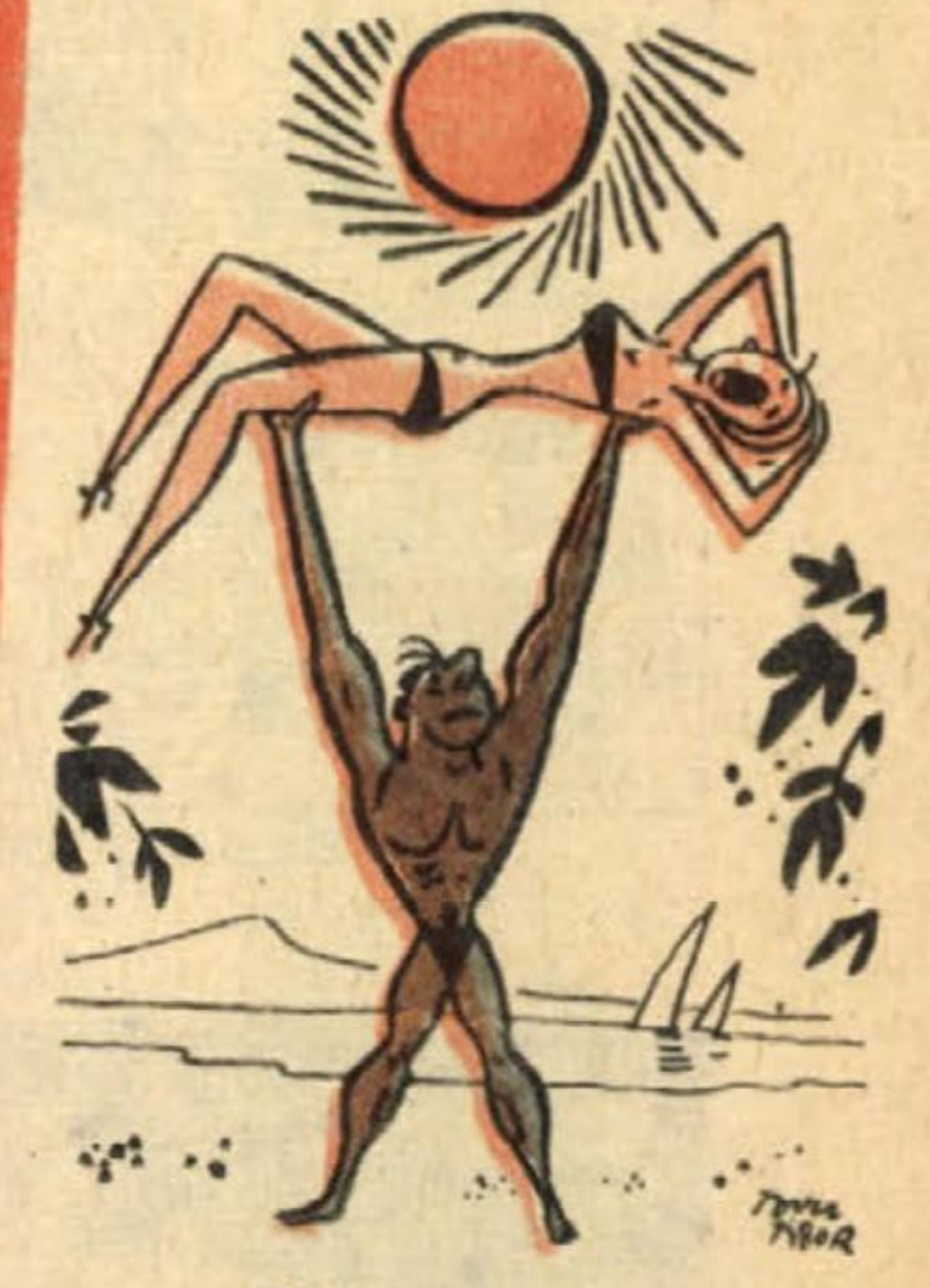

NAPIMÁDÓ

– Jencikém, nem lehetne még egy kicsit közelebb?...

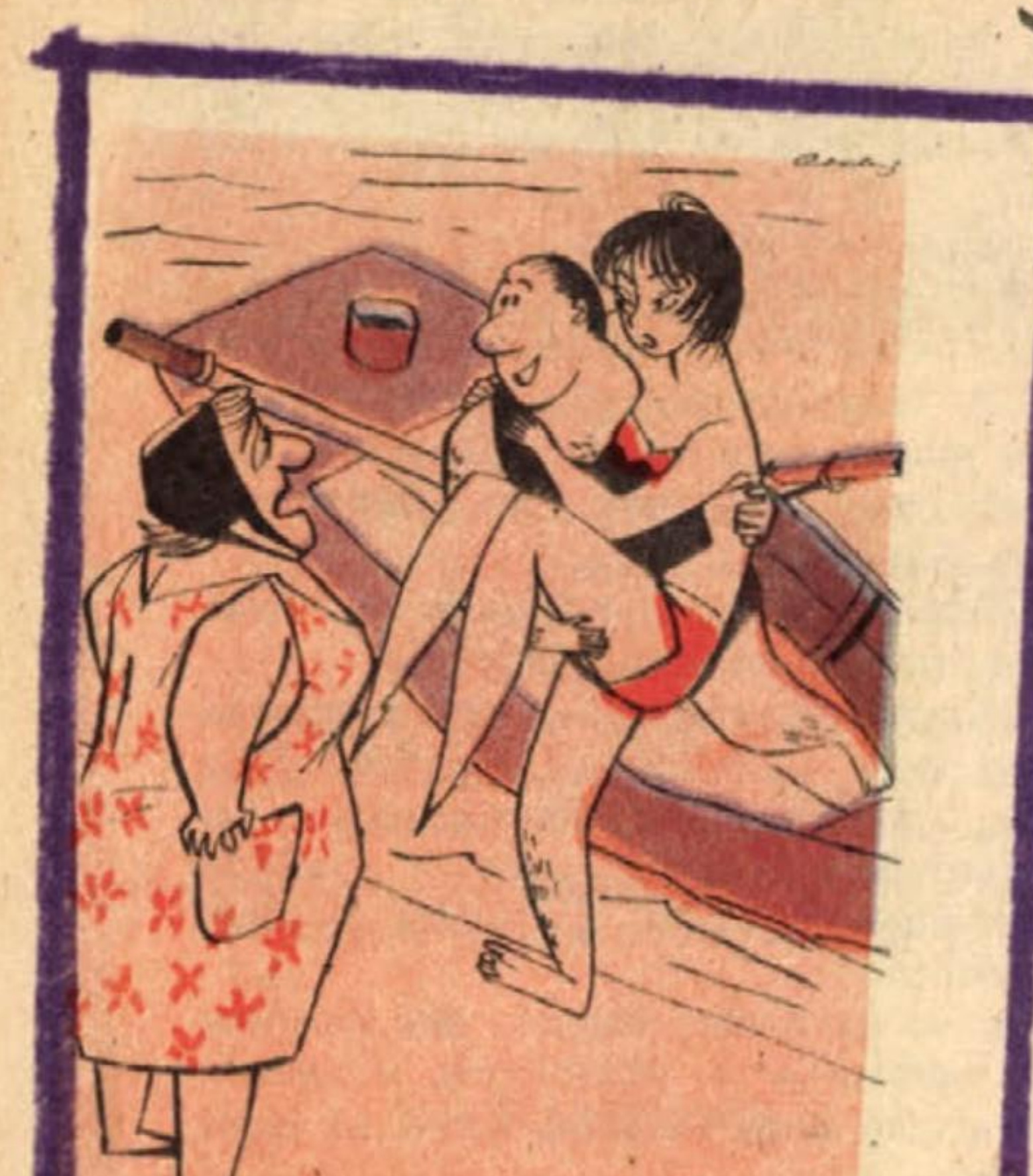

LEGÉNY A TALPÁN

– Jenő, kezdem már unni a te önkéntes mentőszolgálataidat...

FORMAVÁLTOZÁS

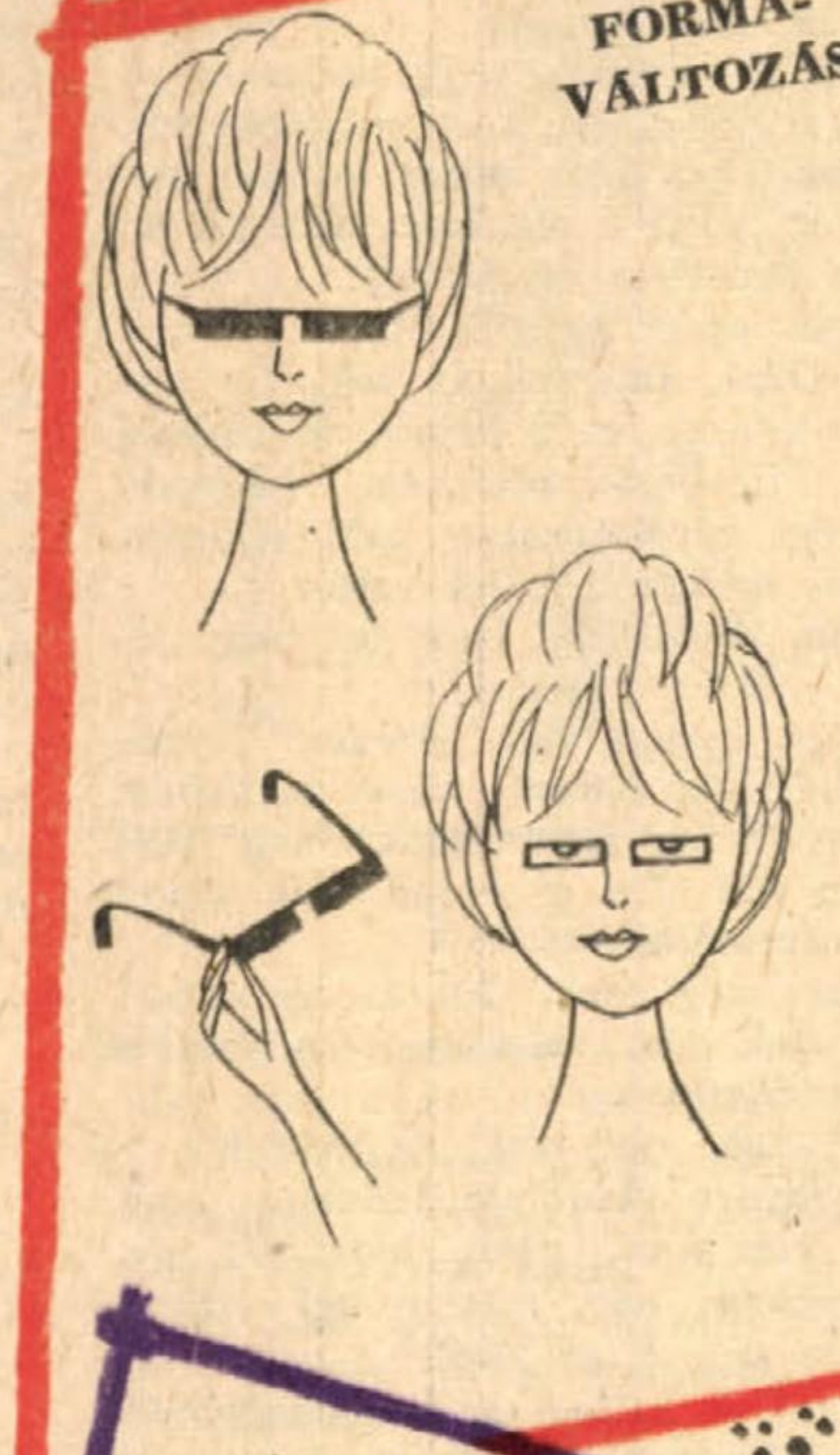

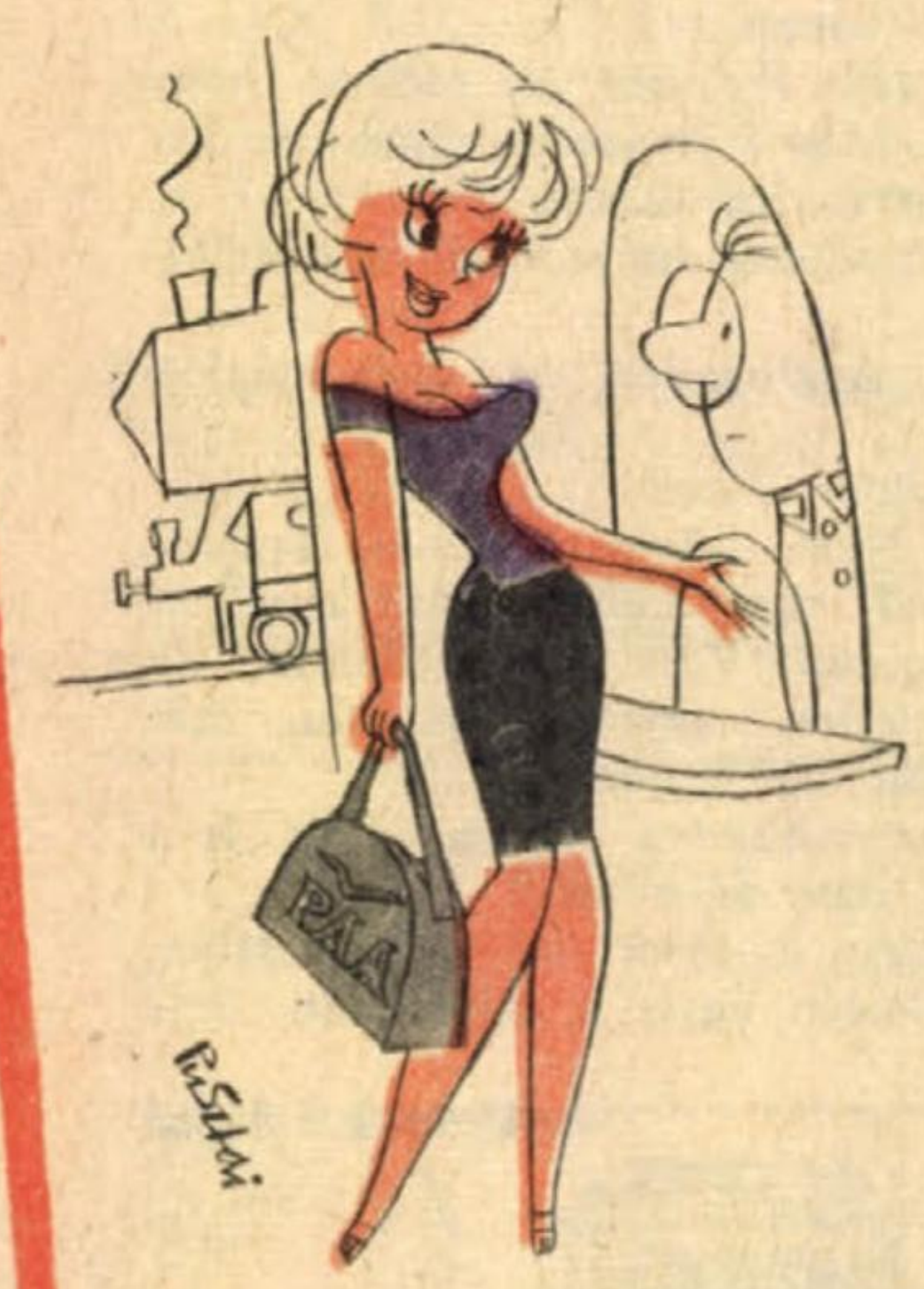

PÉNZTÁRNÁL

– Nem kell retúrjegy, vissza már autó-stoppal jövök.

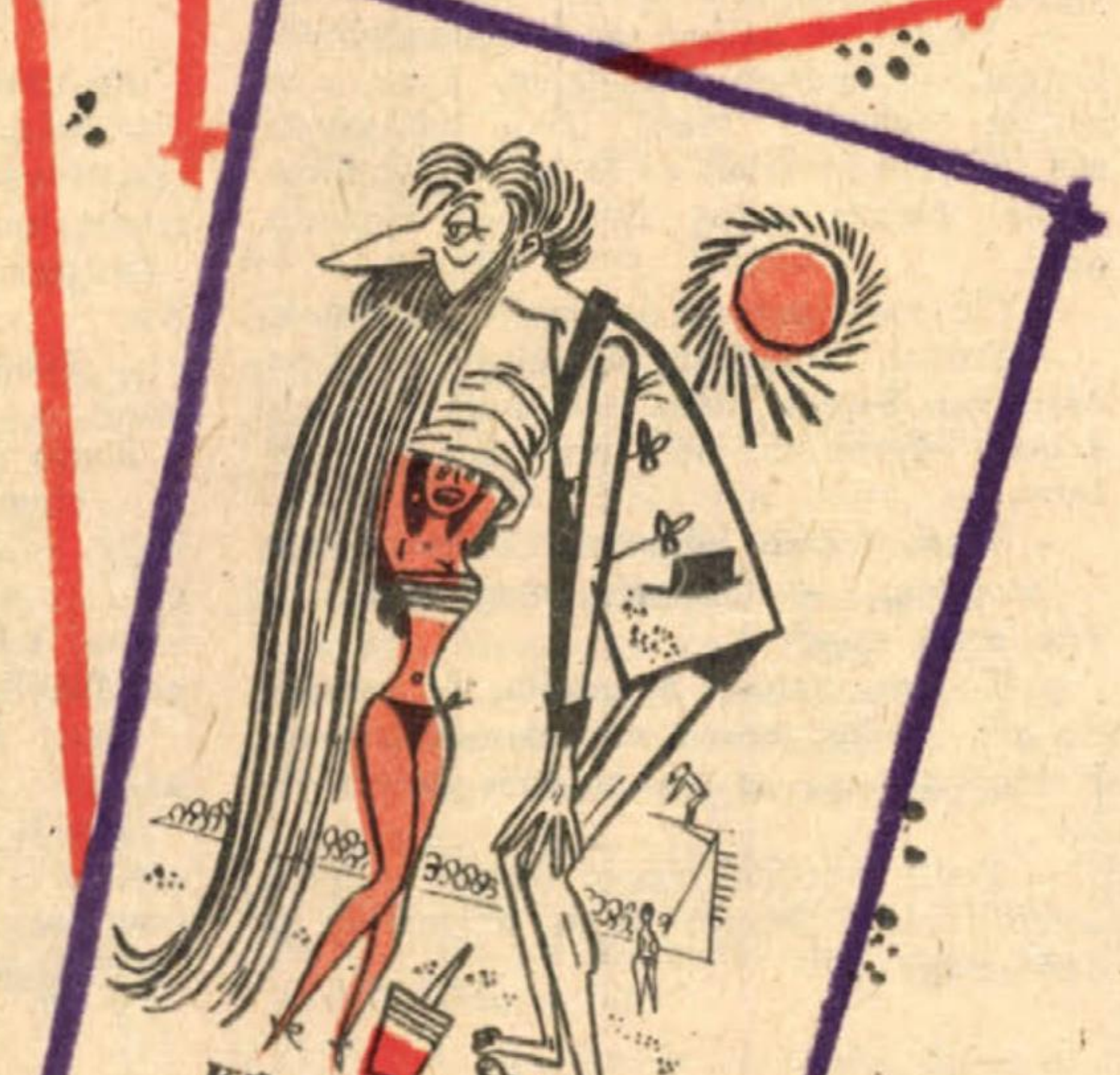

KÉNYSZERHELYZETBEN

– Ne tessék haragudni, de már nincs kabin...

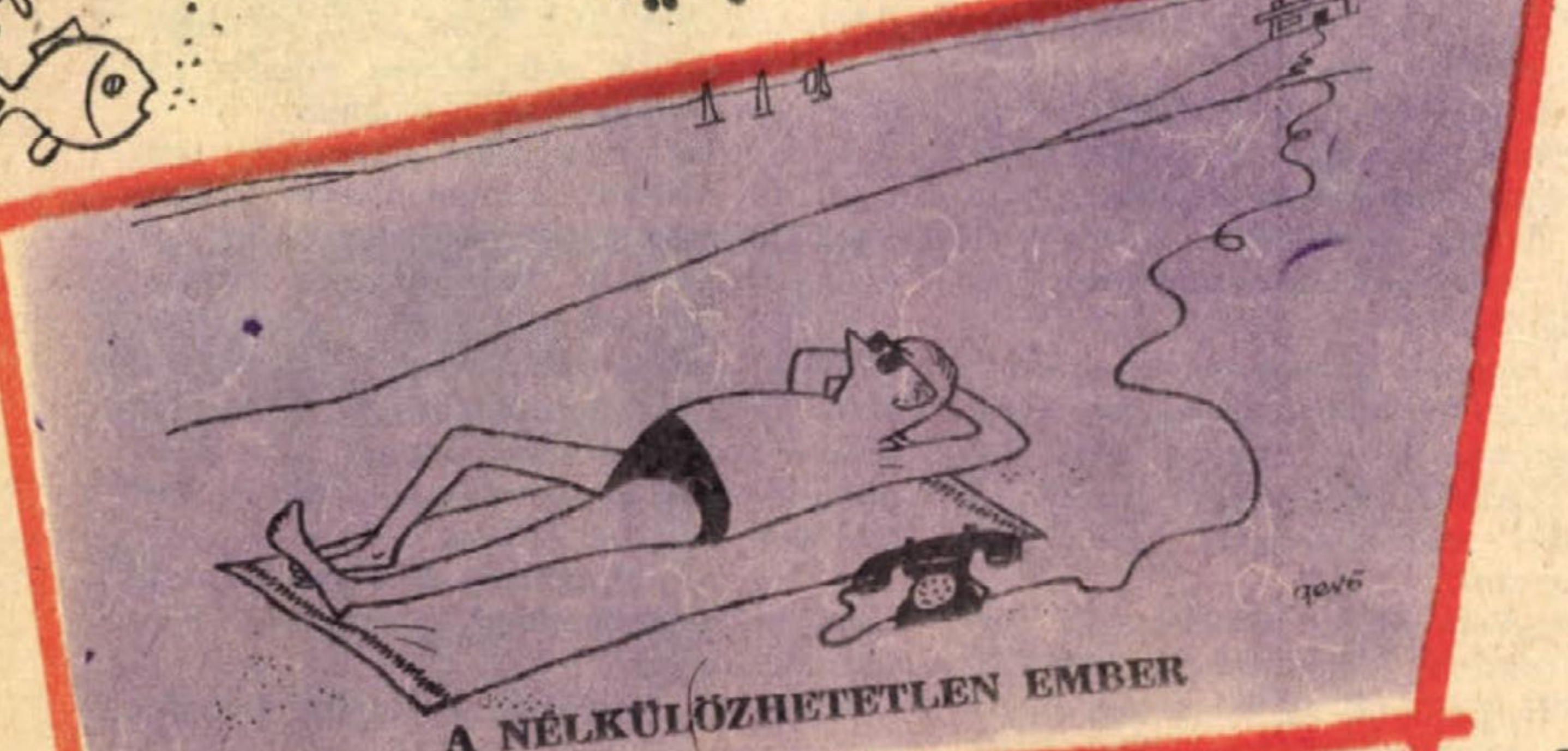

A NÉLKÜLÖZHETETLEN EMBER

SZÓRAKOZÁS A GÉPKOCSI!

Csaroda aránylag elég könnyen meggyőződött.

– Öregem! A gépkocsi ma már nem fényűzés. Utóvégre is a technika korában élünk. Gépesítik a háztartásokat. A pincétől a padlásig jóformán mindenütt a gépek könnyítik meg az ember mindennapi életét. Igazán természetes, hogy a közlekedésben is egyre több jelentősége van a gépkocsinak. Hol van ma már az idő, amikor egy városban látványosságba ment a polgármester, a földbirtokos vagy a kórházi főorvos gépkocsija.

– Igazad van! – bólintottam. – Sok száz autó van a városunkban. Nemcsak orvosok, vállalati igazgatók, pedagógusok, hanem egyszerű termelőszövetkezeti tagok, üzemi munkások is vásárolnak gépkocsit.

– No, látod! Ez az! Szóval igazam van! A gépkocsitartás ma már nem luxus. Senki sem vesz szőlőt, szántóföldet. Senki sem telepít maszekfejjel alacsony törzsű gyümölcsöst. Az emberek dolgoznak, szórakoznak és ennek a szórakozásnak igen kedves és fontos része az autó.

– Kirándulás! – tettem hozzá egyszerűen.

– Természetesen! A család vasárnap reggel beül a kocsiba. Hipp-hopp, egy óra alatt a fővárosban vagyunk. Másfél óra alatt a Dunántúl legszebb tájaiban gyönyörködhetünk. Reggel ötkor indulunk és nyolc órakor már a Balatonnál vagyunk. Egész napon át lubickolhatunk. Amikor alkonyodik, hazasüvítünk és másnap frissen, vidáman fogunk munkához.

– Igazatok van! – helyeseltem. – És a karbantartás sem ördögi dolog. Az üzemköltséget is ki lehet bírni!

– Öregem! Az egyedüli komoly érvágás az első kocsi megvásárlása. A garázsépítés már kutya füle. Száz kilométeren az a tíz liter benzin és az a másfél olaj, az semmi! Karbantartásról, javításról szó sincsen. Nekem ez már a harmadik kocsim, de én még egyiknek sem láttam a motorját belülről. Két év után menesztem, igénylek egy másikat. Mire generálra kerül a sor, hadd tépje más a haját.

– És hozzávetőleg mennyibe van neked havonta a kocsid?

Csaroda erre nem tudott válaszolni. Íróasztalán megcsörrent a telefon.

– Tessék! én vagyok, Csaroda! Sajnos, pénteken nem érek rá. Öt órakor fejezem be a műszakot és fél hatkor indulok Makóra. Három utasom van. Utóvégre nyolcszáz forint is pénz. Nem szúrja ki a zsebemet. Szombaton? Szó sem lehet róla. Négy esküvőm van. Darabonként háromszáz forint. De ha önnek megfelel, vasárnap semmi akadálya. Debrecen oda-vissza négyszáz kilométer. Szerény számítás szerint egy ezres. Ha önnek megfelel, vasárnap akármilyen korán indulhatunk. Szóval akkor feljegyezhetem? Tehát Mátyás király utca kettő. Vasárnap reggel öt órakor. Pontosan ott leszek.

Csaroda letette a hallgatót. Kis szünet után megszólalt.

– Szóval ott hagytuk abba, hogy az autótartás ma már nem luxus. Szórakozás, kedves barátom, amit sok szerény jövedelmű ember is megengedhet magának.

Rossi Károly

TÉVES KAPCSOLÁS

Szól a telefonom. Fölveszem. Fátyolozott mély férfihang szólal meg:

– Itt Béla. Sanyi?

– Nem, kérem, téves. Milyen számot tetszett tárcsázni?

– Háromnyolcvannégy kilenctizenkettő.

– Ez egészen más szám, rosszul tetszett tárcsázni.

– Bocsánat.

– Kérem.

Néhány perc múlva újra szól a telefoncsengő. Fölveszem. Az előbbi hang:

– Itt Béla. Sanyi?

– Nem, kérem, téves. Megint rosszul tetszett tárcsázni. Tessék egy kicsit várni és újra tárcsázni, hátha a készülékben van a hiba.

– Bocsánat.

– Kérem.

Harmadszor már meg sem lepődöm, amikor újra hallom a kissé szomorú csengésű hangot:

– Itt Béla. Sanyi?

– Nem, kérem szépen, nem Sanyi. Úgy látszik, valami baj van az ön telefonjával. Tessék bejelenteni a hibabejelentőnél.

Kis csend, aztán a hang szemrehányóvá változik:

– Mondd, Sanyi, nem szégyelled magadat?

A fordulat kissé meglep.

– Uram, ön téved – mondom nyugodtan –, itt nincs semmiféle Sanyi. Téves kapcsolásról van szó, szíveskedjék a hibabejelentőhöz fordulni.

– Sanyi . . . – hangzik a szemrehányás. – Megismerem a hangodat. Hetek óta kerülsz, menekülsz előlem. Így akarsz kibújni a felelősség alól? Miért? Ezt érdemlem?

Elképedve szabadkozom, Laci vagyok és nem Sanyi, megmondom a teljes nevemet, ez sem számít, az illető odavágja, hogy nagyon ügyetlenül hazudok, ez abból is látszik, hogy ilyen lehetetlen nevet találtam ki, sose hallotta.

– Uram – mondom erre erélyesen –, feltételezem, hogy ön nem telefonbetyár, lássa viszont be, hogy téved, rosszul tárcsázott, vagy rossz a telefonja, de ettől én még nem leszek az ön Sanyija.

Az illető egyre ingerültebb:

– Sanyikám, ami sok az sok. Én szelíd ember vagyok, ez a bajom, te szoktad mondani. Utoljára kérdezem, hajlandó vagy-e régi barátságunkra való tekintettel emberi módon beszélni velem.

– Uram, könyörgök, lássa be, hogy tévedés . . .

– Ebben igazad van, tévedés. Tévedtem, amikor azt hittem, hogy mellettem leszel. Így is jó. Isten áldjon meg, nem haragszom rád. De te tudod, mit veszel a lelkiismeretedre!

Hirtelen megijedek. Mi ez az egész? Nem lehetek oka valamilyen ismeretlen sötét tragédiának.

– Várj csak, várj csak, ne tedd le!

Megdöbbenve ébredtem tudatára, hogy tegezem. Hát igen, téves kapcsolás ide, téves kapcsolás oda, esetleg egy emberéletről van szó. Vagy miről?

– Végre! – hallom a megkönnyebbült hangot. – Tudtam, Sanyikám, hogy nem hagysz cserben. Nézd, nem haragszom rád, helyedben talán én is így viselkedtem volna. Nehéz dolog ilyesmiben tanácsot adni.

– De még milyen nehéz! – helyeslek.

– Szóval, Sanyikám, én újra beszéltem Máriával. Sajnos, hiába beszéltem ki a lelkemet, egyszerűen nem érti meg a helyzetet.

– Nem tudom hibáztatni ezért Máriát – mondom. – Őszintén megvallva, én sem értek mindent.

– Tudom, tudom, Sanyikám, de vannak dolgok, amiket neked sem mondhatok el. Különösen ami az abádszalóki dolgot illeti.

– Pedig anélkül eléggé kényes a helyzetem. Nem lenne mégis helyesebb az őszinteség?

Hallgatás, majd nagy sóhaj.

– Jól van, megmondom. De esküdj meg, hogy senkinek sem szólsz róla.

– Esküszöm.

– Szóval a Somkuti volt. Mit szólsz ehhez?

– Meglep.

– És hogy mindent tudj, az iratok ott vannak Sasvárinál. A gyerek állapota változatlan. Hogy megjött-e a levél Marseille-ből, magam sem tudom. Közben a kőművesek már dolgoznak. És Mária csak fújja a magáért.

– Elég szomorú – sóhajtok. – Nem kellene ennyire makacsnak lennie.

– Mondd, Sanyikám – mondja remegő hangon Béla –, felelj, de őszintén. Még mindig fenntartod a véleményedet? Én úgy fordultam hozzád, mint a tulajdon édesapámhoz tanácsért. Ugyanazt ajánlod, mint akkor?

Nem az az ember vagyok, aki minduntalan változtatja a véleményét. Ösztönösen éreztem, hogy itt nincs helye az ingadozásnak.

– Ugyanazt! – mondom erélyesen.

Az illető sóhajt.

– Sejtettem. Én azt is tudom, hogy igazad van. Mások is azt mondják. Te helyesen látod és jót akarsz.

Végre! A dolog helyes irányban fejlődik.

– Tehát megfogadod azt, amit ajánlottam?

Kínos szünet. Majd:

– Nem. Nem tudom megtenni. Tudom, hogy igazad van, helyes amit mondasz és . . . mégsem! Vesztembe rohanok, de hiába, tehetetlen vagyok. Köszönöm, drága Sanyikám, ég áldjon . . .

Katt! Bosszankodva teszem le én is a kagylót. A fene egye meg!

Minek kér tanácsot az ilyen ember, amikor a végén úgyis a saját buta feje után megy.

Feleki László

ÉLET-PANASZKÖNYV

Azon a bolygón, ahol legutóbb látogatást tettem, egészen különös jelenségre bukkantam.

— Mindenki elégedett az életével önöknél? — kérdeztem kísérőmtől.

— Nem. De azok beírják a panaszkönyvbe. Sokat adunk arra, hogy szolid, jó hírnevű bolygónkon minden fogyasztó elégedett legyen az életével. Ezért rendszeresen ellenőrizzük a panaszkönyvet, és a hibákat lehetőség szerint orvosoljuk.

Kérésemre megmutatták az élet-panaszkönyvet.

„Nekem semmi sem sikerül az életben . . . Bármihez kezdek, rosszul végződik. Hogy lehet ez? Kérem sürgős intézkedésüket!” — írja az egyik panaszos. És mellette ott a válasz: *„14 517/1962. számú panaszkönyvi bejegyzésre válaszolva közöljük, hogy vonatkozó ügyben intézkedtünk, és a felelősöket a mulasztásért szigorúan megdorgáltuk.”*

Másik bejegyzés. *„A férfiak hamar megkedvelnek, de ugyanolyan hamar elhagynak. Így nem lehet élni. Ki ezért a felelős?”* A cég bejegyzése: *„Szerelemtartósítási osztály! Intézkedni, panaszost értesíteni!”*

Tovább lapozok. *„Életem sivár és unalmas. Gondoskodjanak számomra egy darab izgalmas életről. Lehet kettő is.”* Válasz: *„Kérését előjegyzésbe vettük. A legközelebbi szállítmányból módjában lesz beszerezni.”*

„Alighogy elkezdtem az életemet, rögtön el is romlott. Hát szabad ennek előfordulni? Hogy lehet az, hogy egy vadonatúj élet, amelyet még senki sem használt, tüstént meghibásodik?” Válasz: *„Panaszosnak igaza van. A garancia még nem járt le, az elromlott életet szervizünk díjmentesen megjavítja.”*

Egy keserű bejegyzés: *„No, velem aztán jól kibabráltak! Adtak egy olyan ócska életet, hogy semmire sem megyek vele. Ezennel ki is dobom az ablakon.”* Részvéttávirat 19 354. sz. alatt elküldve.

— És mondja csak, kérem, minden panaszt orvosolnak? — kérdeztem.

A kísérőm bizonytalan mozdulatot tett:

— Hát csaknem mindet. Persze . . . tudja . . . néha azért bajok vannak. Az igények rohamosan növekednek, iparunk nem mindig tud vele lépést tartani, különösen ami a választékot és minőséget illeti. De a helyzet nem rossz. Statisztikai kimutatásunk szerint tavaly 55 476-an panaszkodtak az életükre, az idén az első félévben csak 19 712-en.

— És mit csinálnak az olyan panaszkönyvi bejegyzésekkel, amelyeken nem tudnak segíteni?

Közelebb hajolt a fülemhez és belesúgta:

— Azokat a lapokat kitépjük . . .

Novobáczky Sándor

A humor könyvéből

Molnár Ferenc utolsó éveiben epésen ítélte meg írótársait. „Plagizátor”, „zsebmetsző”, „útonálló”, „tehetségtelen” csak úgy röpködtek a levegőben, valahányszor egy-egy színpadi szerzőről beszélt. Amikor egyszer egy divatos amerikai darabíró jellemzésére elhasználta már összes jelzőit a szállodai lakásán összegyűlt baráti társaságban, a Liliom szerzője kirukkolt utolsó ütőkártyájával:

— És képzeljétek, hosszú alsónadrágot hord!

Herbert Karajan, Bécs zenediktátora, akinek művészi képességeiről eltérők a vélemények, vitathatatlanul a legelfoglaltabb emberek egyike. Arra sincs ideje, hogy a karmesteri pálcát letegye, azzal száll autójába, amely szemmellátható cél nélkül száguldoz a volt császárfőváros fő útvonalain. Egy idegen sofőr egyszer megkérdezte az autó gazdájától: merre hajtson?

— Az egészen mindegy — intette le karmesteri pálcájával a zenediktátor. — Nekem mindenütt dolgom van!

Baksay Sándor, akinek „Szederindák” című novellagyűjteménye prózairodalmunk remeke, a lelkész-hitoktató tisztét töltötte be egyik alföldi mezővárosban. A vizsgára érkezett tanfelügyelőnek feltűnt, hogy a gyerekek milyen szép gombokkal játszanak a szünetben.

— Meghiszem azt, tanácsos úr — felelte Baksay az elismerő szavakra —, magam választottam ki a legszebb darabokat a gyűjtőperselyből.

Baron tanár altatni készült egyik vidéki páciensét, akin könnyebbfajta műtétet akart végezni. A páciens félig levetkőzve szemlét tartott a bugyellárisában.

— Nem kell előre fizetni — szólt rá az orvostanár.

— Tudom én azt, tanár úr, nem is fizetni akarok. Csak jó, ha az ember megszámolja a pénzét, mielőtt elkábítják.

A cirkusz titkárnőt keres

Toncz Tibor rajza

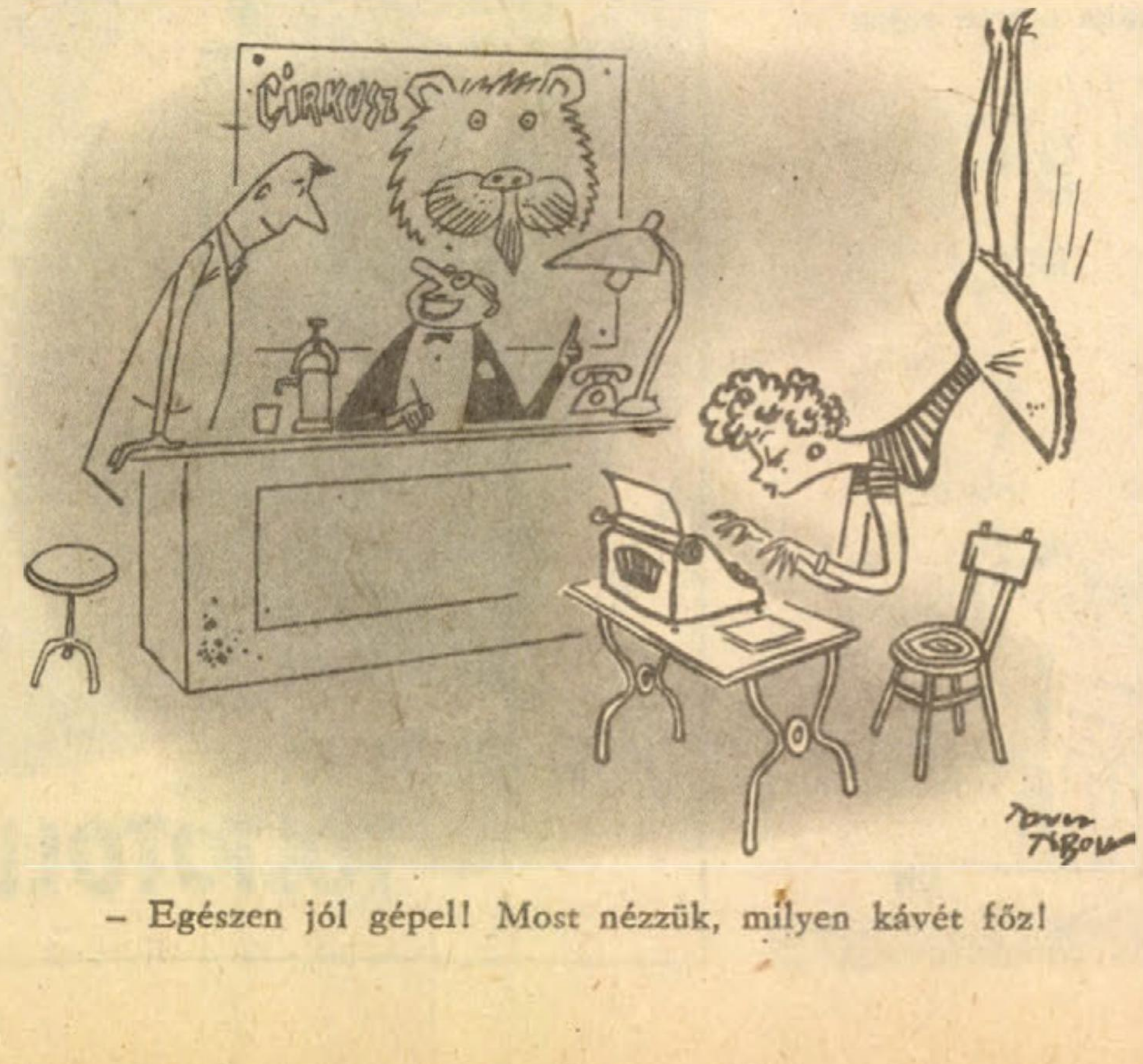

– Egészen jól gépel! Most nézzük, milyen kávét főz!

A gépesítés hátránya

Pusztai Pál rajza

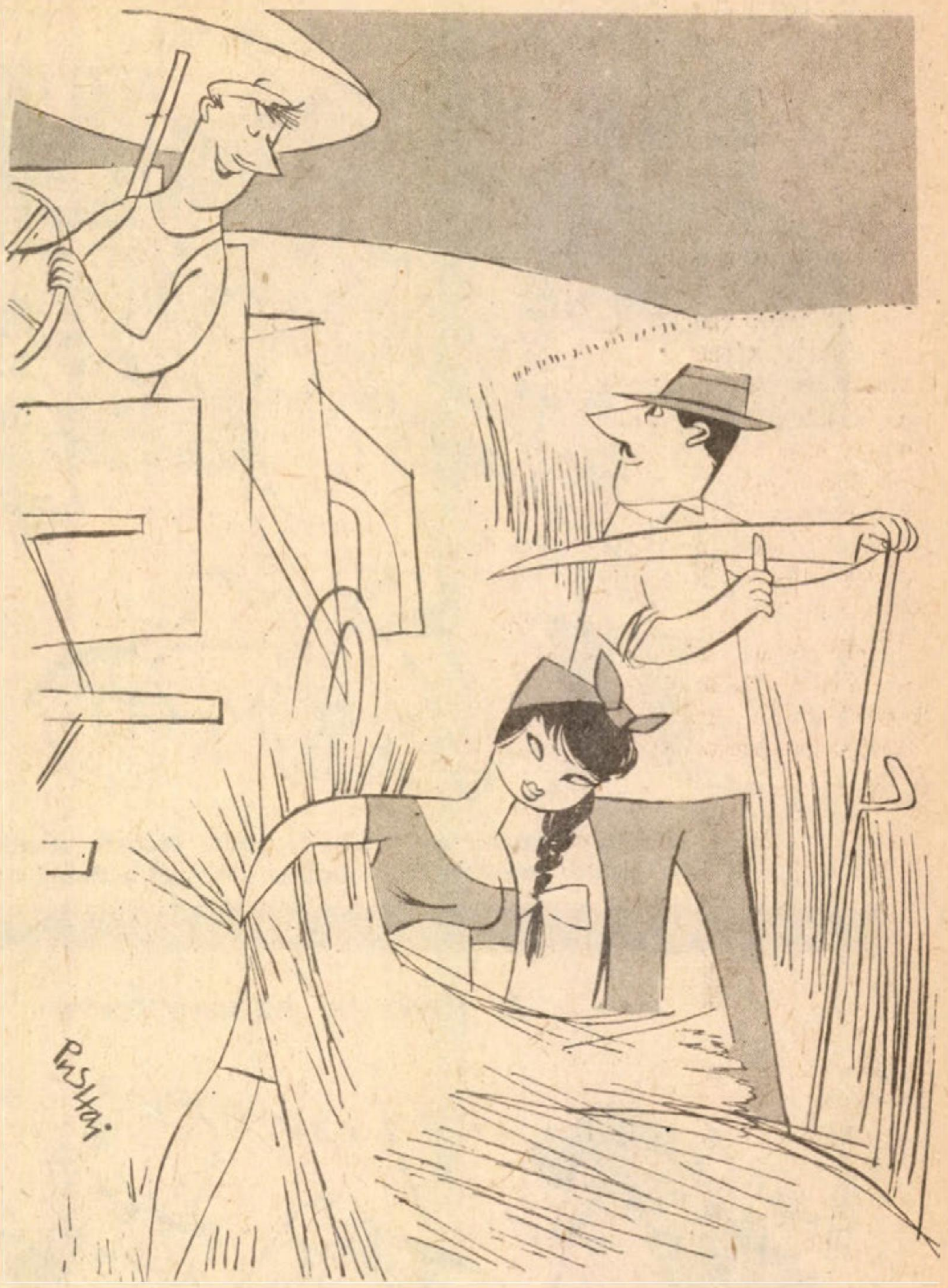

– Pista, milyen a kombájn?
– Jó, de marokszedővel még jobb volna...

Vannak egészen furcsa dolgok

Részleges leszerelés Andorrában

A francia lapok hírt adnak arról, hogy a Franciaország és Spanyolország között fekvő Andorrában (5664 lakos) évi 5 dollárra csökkentették a hadi kiadásokat. Az összeg az ünnepségek során elsütött vaktöltések árát fedezi. Andorrai vezető személyiségek többször is kijelentették, hogy az andorrai köztársaság nem fenyeget senkit sem, területi igényei nincsenek, a gyarmatosítást erkölcstelennek tartja, s ha tovább enyül a nemzetközi helyzet, a jelenlegi hadikiadások további csökkentésére kerülhet sor.

Nem vakbél-világcsúcs!

A londoni West Herts-kórházban kivették a vakbelét a 96 éves Mrs. Alice Hollowaynak. A műtét után tíz nappal a néni már el is hagyta a kórházat, előbb azonban megkérdezte az orvosokat, hogy ő-e a világ legidősebb vakbéloperáltja.

Sajnálattal világosították fel, hogy teljesítménye csak angol csúcs, a világcsúcsot egy ausztráliai nő tartja, akit a múlt évben Sidneyben operáltak vakbéllel — 100 éves korában.

Mrs. Holloway csalódottan mondta:

— Nem várhattunk volna még öt évig?...

Nylon-harisnya imádkozáshoz

A dél-afrikai Capetown egyik lelkésze, E. L. King kihirdette templomában, hogy egy-egy pár nylonharisnyát ajánl fel azoknak a nőknek, akik harisnyájuk kímélése céljából nem hajlandók letérdelni. Reméli, hogy így nem lesz akadálya a hivők alázatának, ha megteremti az áhítat ruházati előfeltételeit.

Gondos előkészítés

Fülöp György rajza

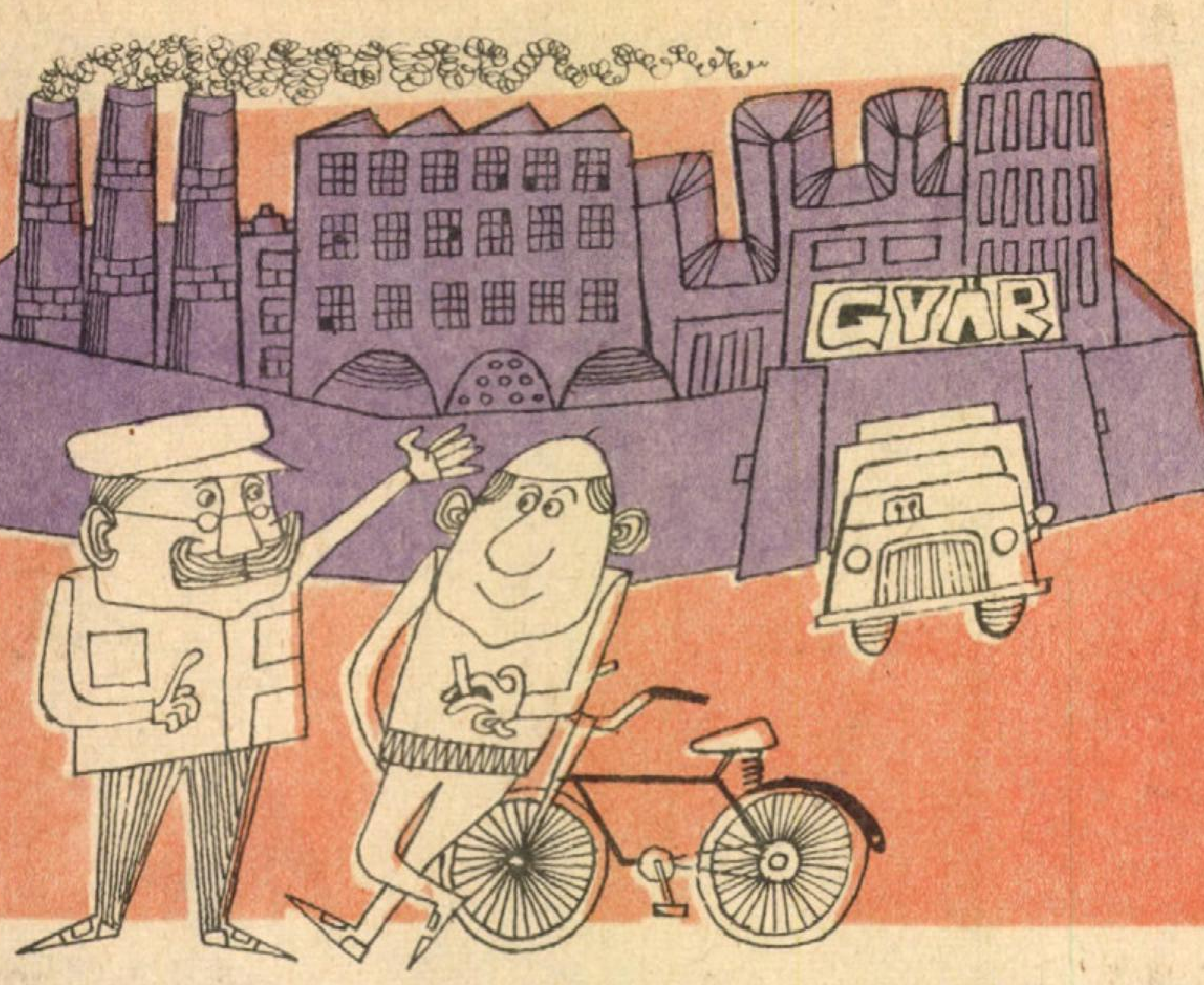

– Történt valami intézkedés az üzem vidékre telepítéséről?
– Igen. A vezetőség már minden hétvégét a Balaton mellett tölti.

A jövő év színházterve

Szegő Gizi rajza

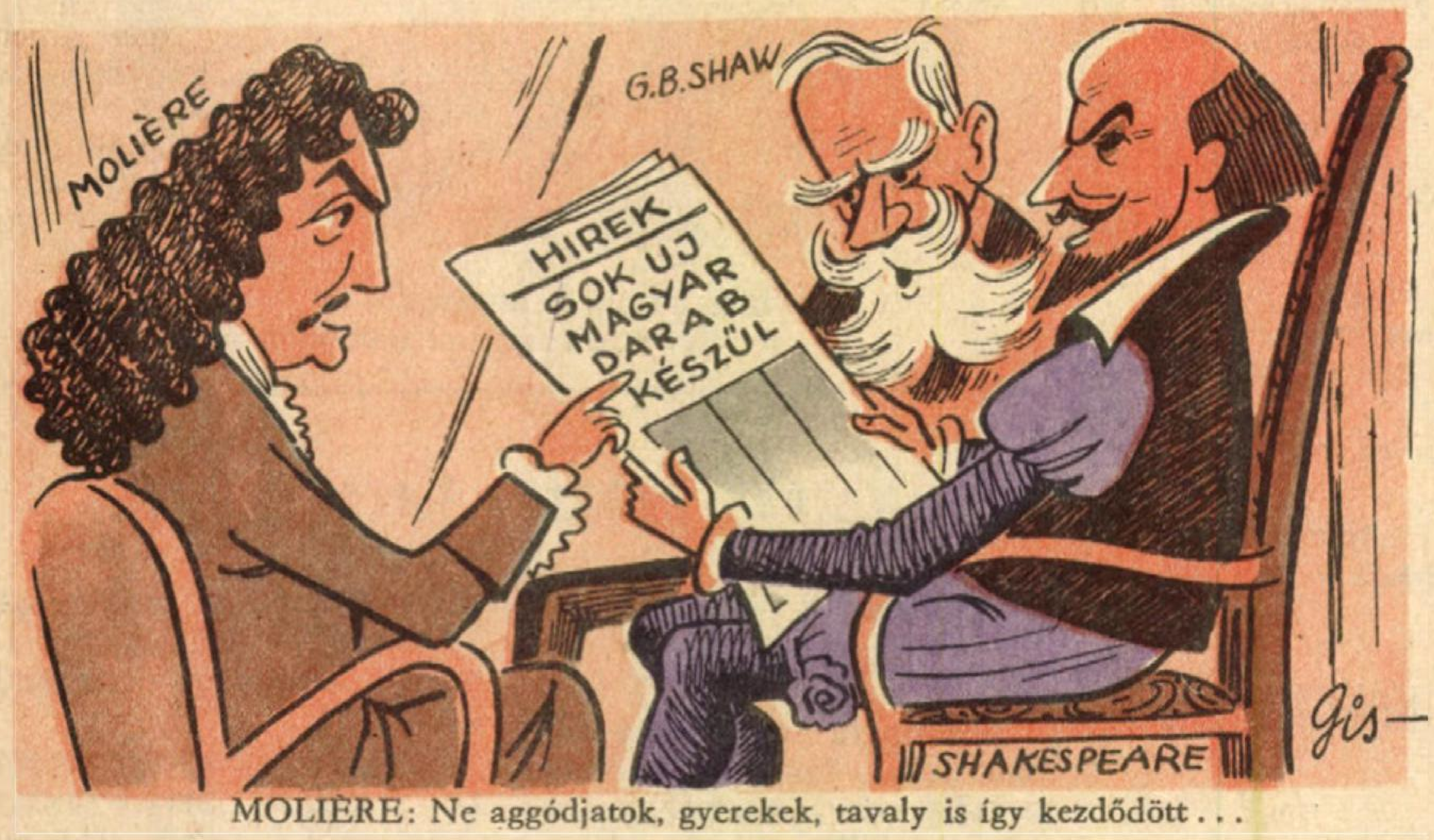

MOLIÈRE: Ne aggódjatok, gyerekek, tavaly is így kezdődött . . .

Jancsi és Juliska

Hegedűs István rajza

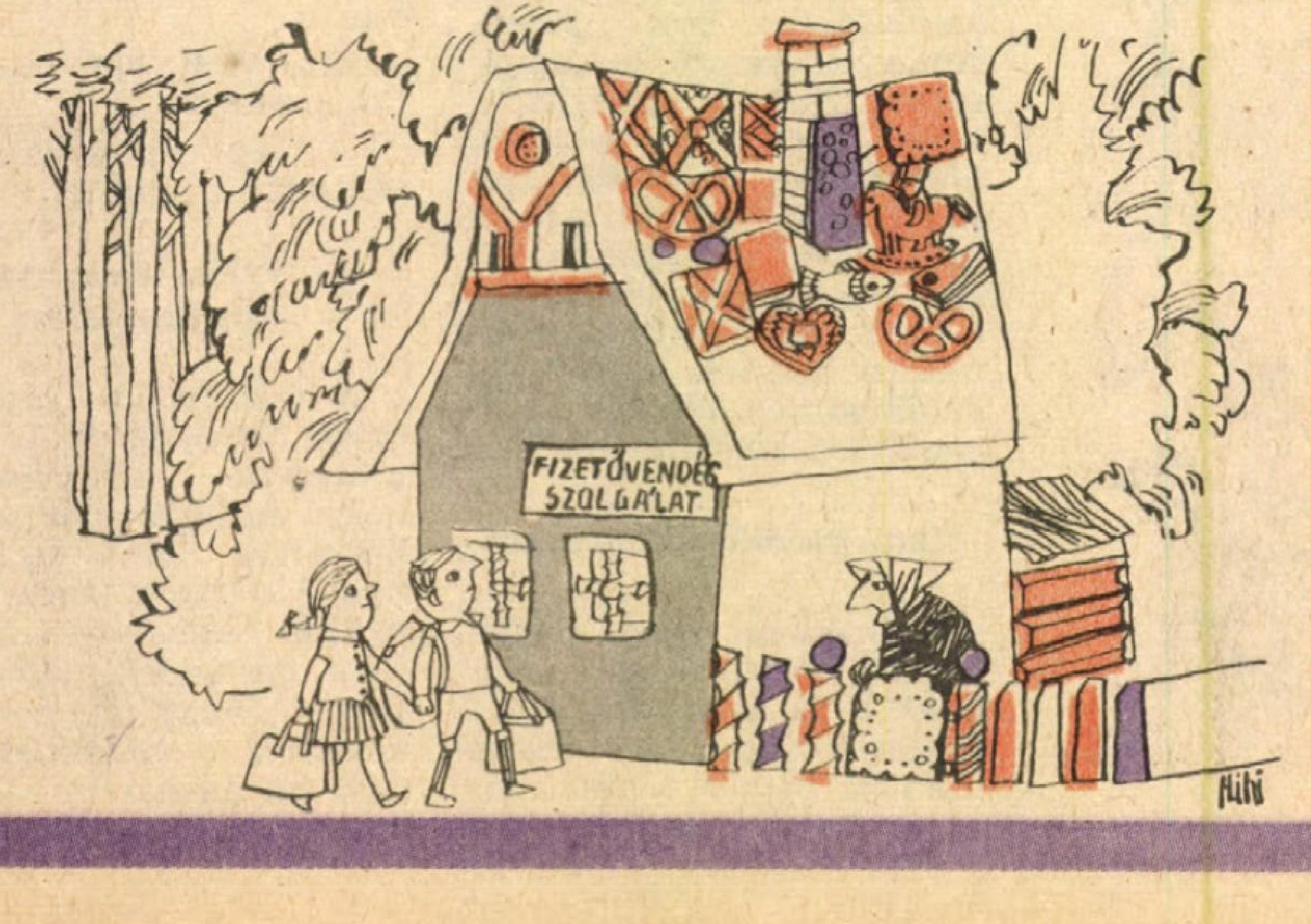

PEST AZ PEST

Két idősebb hölgy üldögél egy vízivárosi ház kapujában. Beszélgetnek, sóhajtoznak, szidják a mai fiatalokat:

— Tudod, én minden héten kimegyek szegény uram sírjához, most is úgy néz ki, mint a virágoskert — mondja az egyik, aztán borongósan hozzáteszi: — De ki fogja majd az ,én síromat gondozni?

A barátnője közbevág:

— Ne gondolj még arra, Arankám!

De ő meg sem hallgatja, monológként folytatja:

— A lányom? A vejem? Eh! — és megvetően legyint. Aztán a következő döbbenetes megjegyzést fűzi hozzá:

— A mai fiatalok? Inkább szórakozni járnak, mint a temetőbe!

*

És hogy senkiben se kapjon lábra az a nézet, hogy csak az öregek felfogása körül vannak bajok, elmondok egy másik históriát a fiatalokról. Ez a történet egyébként azt a gyanút is felkelti az emberben, hogy nem minden szerelem örök.

Az egyébként forgalmas trafikban alig volt vásárló. Ébredezett még a nagyvárosi szombat este, amikor a két lány — a trafikosnő kislánya és a barátnője — berobbant. El se köszönték még a kezitcsókolomot, amikor a tizenhat évesek türelmetlenségével szinte egyszerre kérdezték:

— Pistát nem tetszett látni?

— Pistát? — kérdezte anyu. — Az melyik?

— Akivel én járok! — mondta a barátnő.

— Ja!? — így anyu. — Az a magas?

— Dehogy magas! — vágott közbe sietősen a trafikosnő saját csemetéje. — Az a barnaarcú, akivel én jártam a múlt héten!

Soós András

E heti hirdetésünk

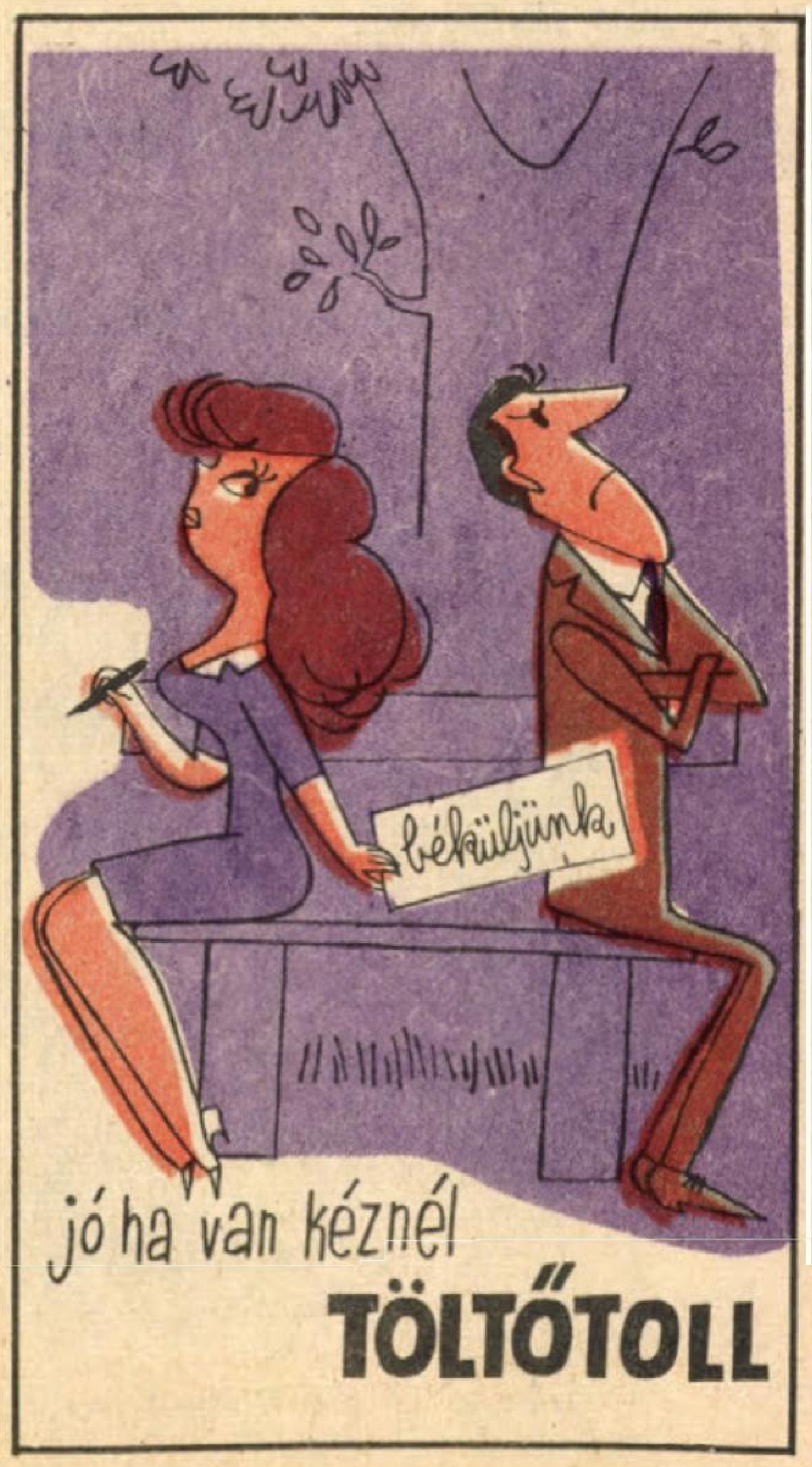

Közeledés a nyugati politikában

Szűr-Szabó József rajza

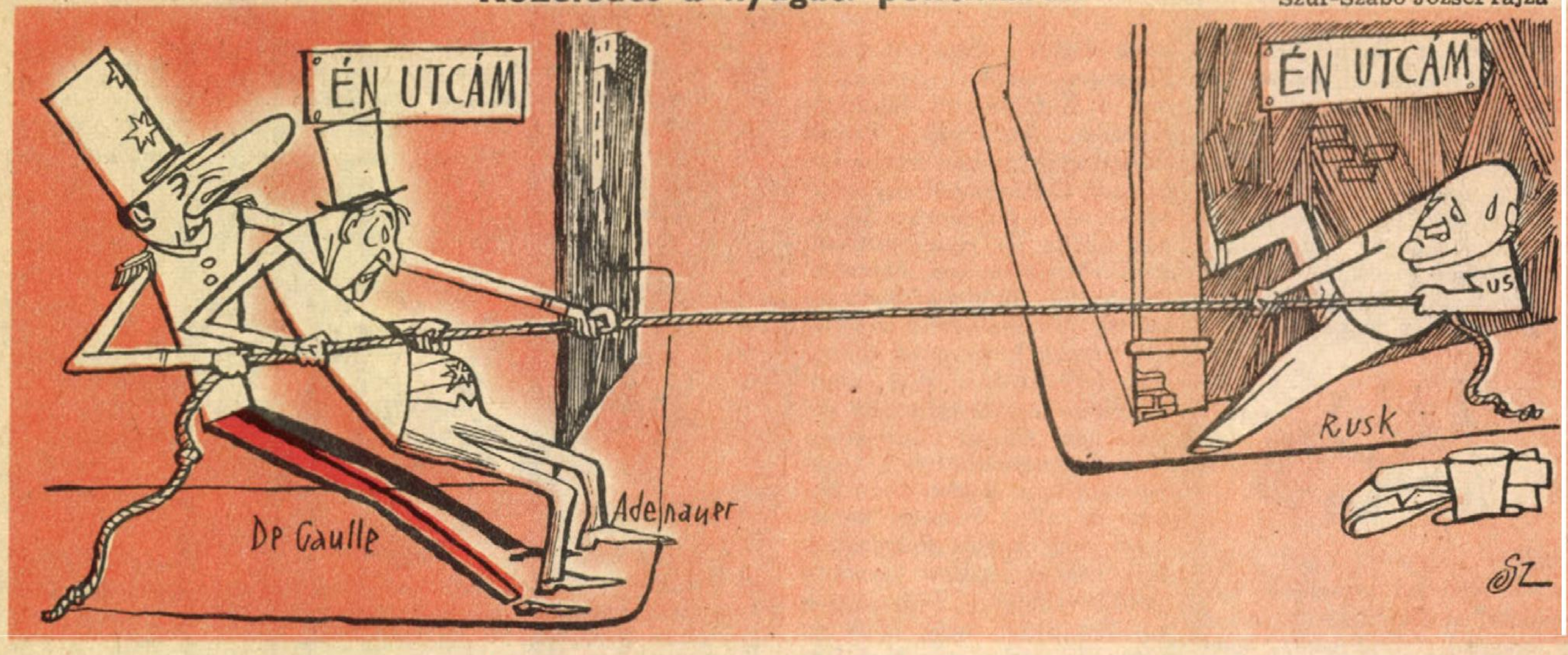
ÉN UTCÁM
ÉN UTCÁM
US
De Gaulle
Adenauer
Rusk
SZ

Mint elátkozott királyno
Túl az Óperencián,
Élek roskatag lakomban,
S van gondom, de mennyi ám!
Be más lenne itt az élet,
Ha jönnének piktorok,
S rendbehoznák a falat, mely
Némán porlik és potyog.

De megvárom, míg gyártják a
Hírben ígért új falat,
Amelyikből — beépített
Hő-elemből hő fakad.
Ez a fal majd fűt, világít, —
Vérem már a hírre forr.
S várok… bár a vakolat rám
Úgy hull, mint a porcukor.

Asztalossal babráltassak
Bútort, mikor olvasom:
Ágyunk mellett olyan szekrény
Álldogál majd egy napon,
Amelyiknek fiókjában
Minden italféleség
Hűtve marad?… Ezt kivárom!
Bár alattam dül a szék.

Vegyek villanytűzhelyet most?
Hozzá kuktafazekat?
S holnap egy gép ultrahanggal
Süt, főz, darál, mosogat!
Ne várjak az új ruhával,
Mikor olyan anyagot
Szőnek majd, mely gyűrhetetlen,
S a moly holtan hagyja ott?

Körülöttem kopik minden:
Bútor, tűzhely, ruha, ház, —
De az újság mindig újat
Ismertet és magyaráz,
S vélve, hogy a holnapi hír
Még jobb lesz, mint a mai, —
Újdonságért lelkesedve
Így maradok — maradi!

K. Tóth Lenke

Uborkaszezon a Közértben

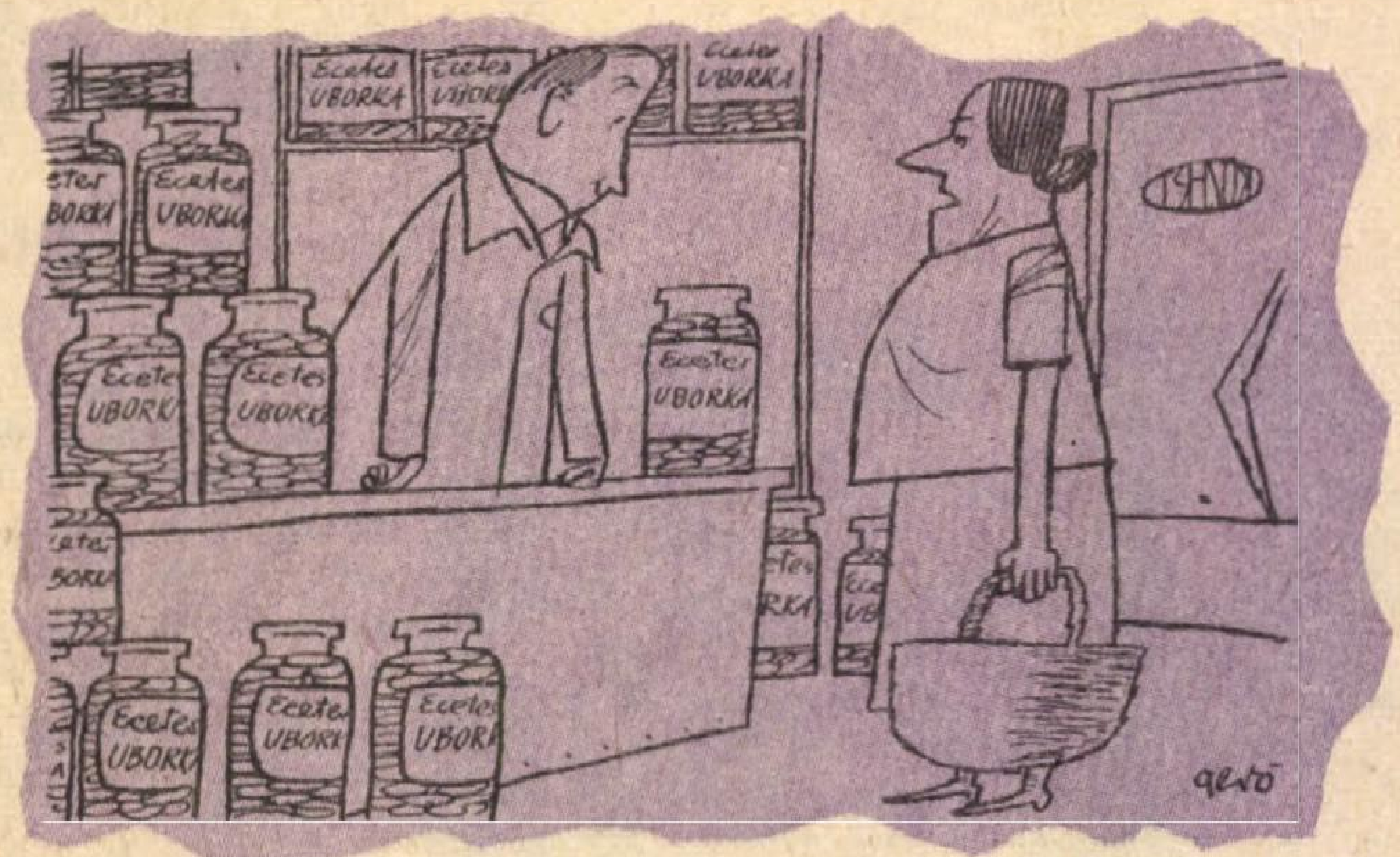
Ecetes UBORKA
Ecetes UBORKA
Ecetes UBORKA
Ecetes UBORKA
Ecetes UBORKA
Ecetes UBORKA
Ecetes UBORKA
Ecetes UBORKA
Ecetes UBORKA
Ecetes UBORKA
KIJÁRAT
gerő

– Miért nem árulták télen az uborkát?

– Tartalékoltuk őket, hátha rossz lesz a fejessalátatermés.

Minden titkok tudója

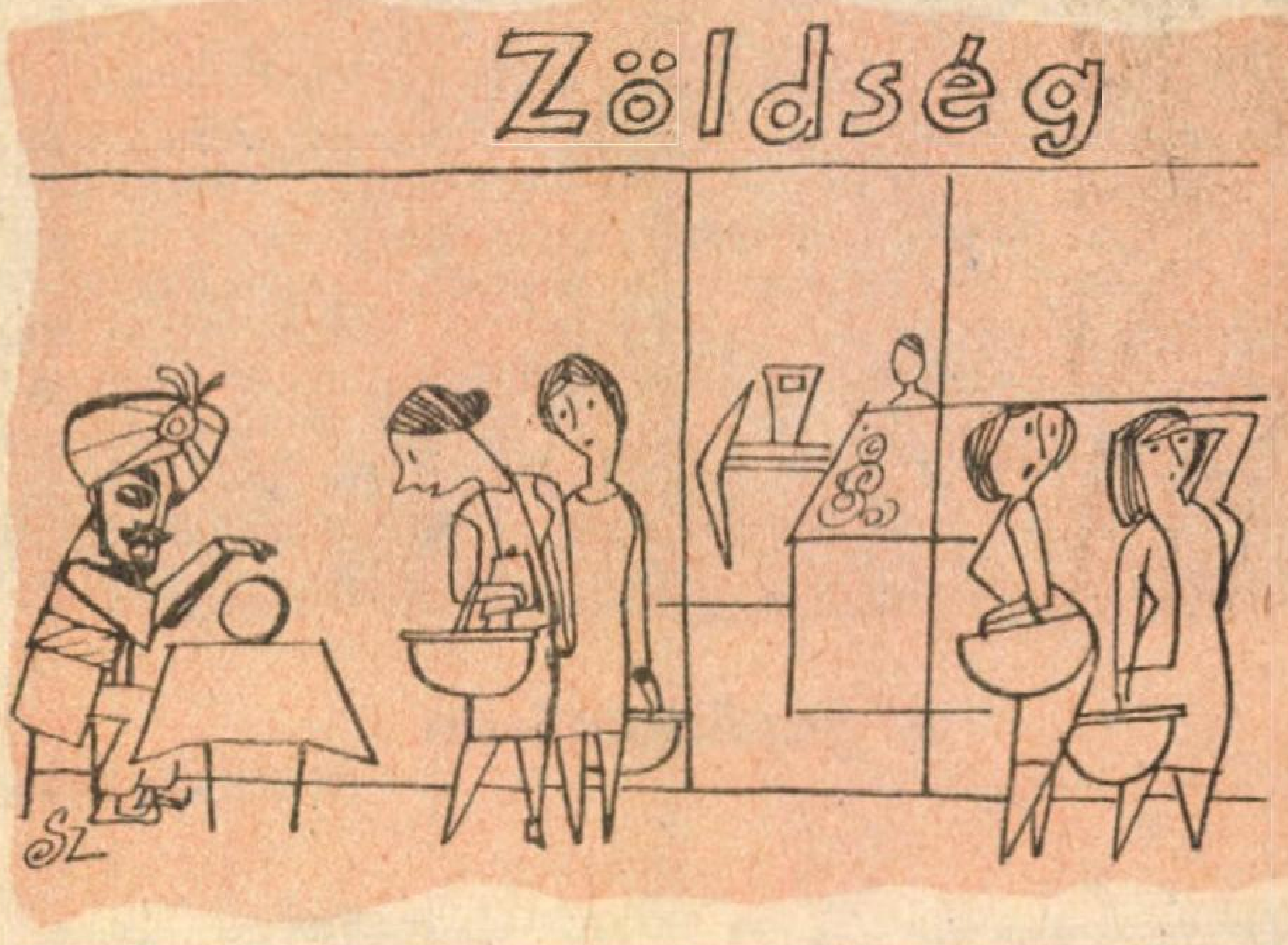

– Asszonyom, csekély díjazásért megjósolom, hogy mikor jön meg a friss zöldség!

Az érem másik oldala

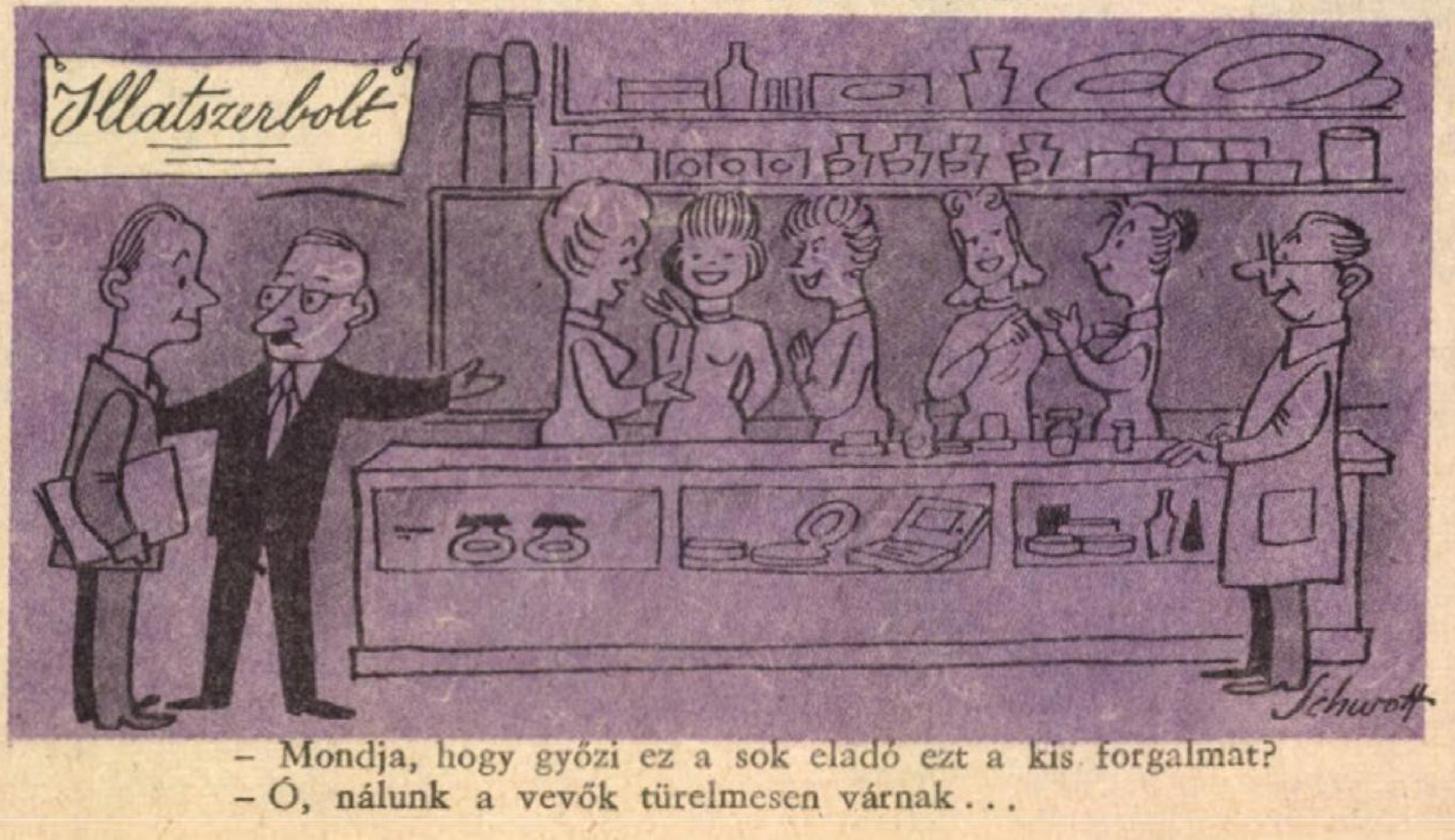
Illatszerbolt
Schwott

– Mondja, hogy győzi ez a sok eladó ezt a kis forgalmat?
– Ó, nálunk a vevők türelmesen várnak…

kráciával! Le a bürokráciával! Le a bürokráciával! Le a bürokráciáva

AZ IDŐ HALAD — A SELEJT MARAD

A múlt év júniusában vettem egy, Hajdúsági Iparművek gyártotta, 1700 forintos mosógépet a Soproni Villamossági Cikkek Boltjában. November 1-én a motorja elromlott. Garancialevéllel felszerelve felkerestem a soproni boltot, ahol panaszomat jogosnak találták, s arra kértek, legyek türelemmel, rövidesen megnyílik Sopronban a szerviz, ahol majd a mosógépeket kijavítják. Decemberben bevittem a gépet a soproni GELKÁ-hoz, ahol azzal biztattak, hogy ha lesz alkatrész, hamarosan megcsinálják. Nem csinálták meg hamarosan, mert ez év áprilisában még mindig csak a régi nótát fújták: nincs alkatrész. Elkeseredésemben panaszommal a Könnyűipari Minisztériumhoz fordultam. Ennek eredményeként hamarosan felkeresett Debrecenből egy megbízott, aki a panaszomat jogosnak találta, és megnyugtatott, hogy rövidesen: lesz alkatrész! Azóta időt, fáradságot nem kímélve, minden héten kénytelen vagyok beutazgatni a soproni GELKÁ-hoz, ahol mindannyiszor szeretettel közlik velem: még mindig nincs alkatrész. A hitegetésből és a huzavonából már elegem van! Nekem az 1700 forintért keményen meg kellett dolgoznom. Úgy vélem, jogosan várom a gyártó vállalattól, óvja meg a vevőket attól, hogy nyolc-tíz hónapot, esetleg egy évet futkossanak a selejtesen gyártott motor után.

Rónaszéki Lászlóné
Balf

ÁRUKAPCSOLÁS — FELSŐBB RENDELETRE

Visegrádon a Pestmegyei Iparcikk Kisker. V. két mozgóárusa fejti ki hasznos tevékenységét: többek között képeslapot és bélyeget vásárolhatnak náluk az arra rászoruló üdülők.

A mozgóárusok a bélyeget eddig egyszerűen, minden teketória nélkül a helyi postahivatalban vásárolták; s természetesen minden haszon nélkül adták tovább. Úgy látszik azonban, a Posta megsajnálta őket, mert küldött nekik egy felszólítást: váltsanak bélyegárusítói engedélyt, akkor aztán másfél százalék haszonnal dolgozhatnak.

A két árus kiváltotta az engedélyt – de a Posta csak akkor ad nekik most már bélyeget, ha minden hónapban vásárolnak 500–500 forint értékű képeslapot is . . .

Erre az árukapcsolásra kér magyarázatot a:

205. számú
Vegyes Iparcikk Bolt
Visegrád, Rév u. 1.

AZ ÉRDEKELTEK HOZZÁSZÓLNAK

„Pillantás a hídépítésről" című bírálatukra közöljük: A jászárokszállási Gyöngyös patak hídjának elkészítésével a Megyei Tanács VB építési osztálya 1960 második negyedében a Szolnokmegyei Útépítő Vállalatot bízta meg. A vállalat a két parti hídfőt megépítette, és akkor jöttek rá, hogy a hídnak nem készült állványterve. Ennek elkészítése huzamosabb időbe telt, addig a munkát le kellett állítani. A hegesztési munkákat a Szolnoki Vasipari Vállalat végezte. Mikor azonban a hegesztések rögzítésére került a sor, megállapították, hogy a hegesztések kilencven százaléka nem megfelelő.

1961 végén a Megyei Tanács VB az Útépítő Vállalatot felszámolta, és mérlegbeolvasztással az Építési és Szerelőipari Vállalathoz csatolta. A jogutód azonnal hozzálátott a híd építésének folytatásához. A hegesztéseket újravégeztette, majd a vasszerelések elvégzése után hozzálátott a betonozási munkákhoz. A híd építési munkái június 15-ével befejeződtek. Jelenleg a hídfeljáró útépítése folyik. Ennek elkészülte után legkésőbb július 10-ig a híd átadásra kerül.

Szolnok megyei Tan. VB
dr. Polónyi Szücs Lajos elnök h.

TISZTES REKLÁM

benyomását keltő félrevezetés

„DIÓOLAJ", hirdeti nagy fehér betűkkel a felirat a Vénusz Kozmetikai Gyár egyik készítményén. (MNOSZ 20550.) De a fenti szöveg ezzel csak látszólag ér véget. A szó szoros értelmében csak látszólag. Mert a címke borsózöld alapszínébe rejtve, *apró betűkkel* következik a folytatás is. Ugyanis az áru teljes neve:

DIÓOLAJ
színű hajolaj.

Nagyítóval a gyengébb szeműek is elolvashatják. Zseniális ötlet! Múltja a narancsízű szörp, jövője:

Közértek kirakatában:

TÉLI SZALÁMI
formájú turistaszalámi

Az Állatkert tájékoztató-tábláján:

VÍZILÓ
lelkületű konflisló

A moziműsor-füzetekben:

OLASZ–FRANCIA FILM
terjedelmű új magyar film

Az utcai fagylaltos tolókocsiján:

HOLDRAKÉTA
alakú jégrakéta

Az ajándékboltokban:

TÁSKARÁDIÓ
nagyságú aktatáska

Az effajta kupecfogások manapság még Merkurhoz sem illenek, nemhogy Vénuszhoz.

(k—a)

A gépállomáson

Szegő Gizi rajza

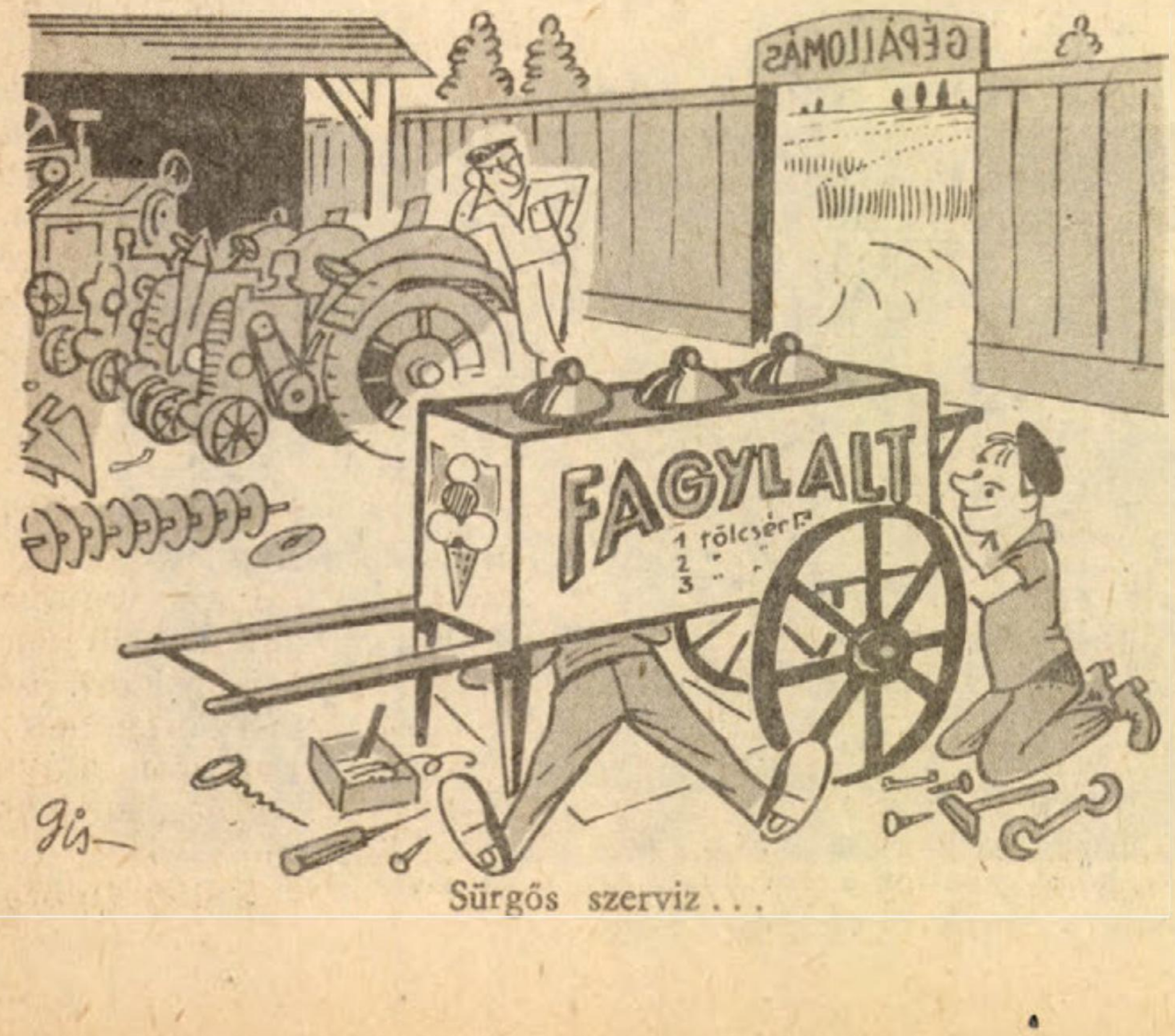

Sürgős szerviz . . .

Ugrató a Petőfi-hídon

Ha a saját szememmel nem láttam volna, el sem hinném, hogy a Fővárosi Tanács illetékesei milyen leleményességgel szoktatják tornához a korán kelő dolgozókat. Történt ugyanis, hogy a budai oldalról jövő villamosok megállójánál a Petőfi-hídról a Boráros térre való lemenetelt három darab, kőből épített virágtartóval elzárták. Amióta ezeket a virágtartókat odarakták, azóta reggel úgy öt-hat óra között több száz dolgozó ezen az újonnan létesült ugrópályán tartja a reggeli edzést. Vannak, akik egyből átviszik az akadályt, de vannak olyanok is, akiknek erejéből csak annyi telik, hogy ráugranak a virágokra, és onnan továbbhuppannak a földre. Egy ilyen reggeli ugrótornát nézve, felvetődött bennem a gondolat: talán bizony valamilyen okból tilos most a lejárat, de azon is tűnődöm, hogy miért éppen virágokat használnak fel spanyol lovasnak? Nem lehetne oda a virágok helyett egy ötletesebb „Tilos a lejárat!" című táblát kitenni?

Kálmán Ferenc
XI., Fehérvári út 24.

Autóstop

Szegő Gizi rajza

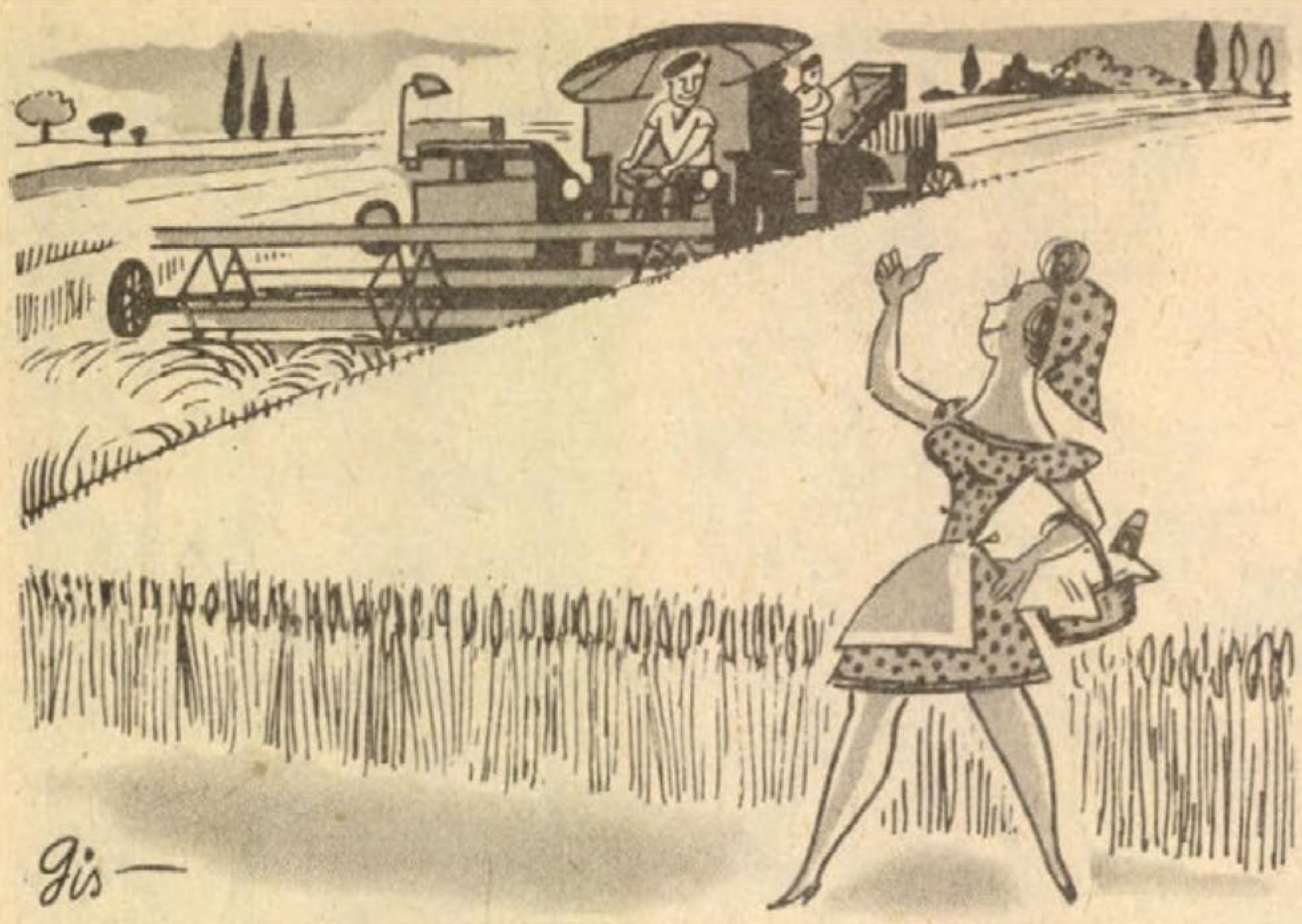

Dolgozószoba

Balázs-Piri Balázs rajza

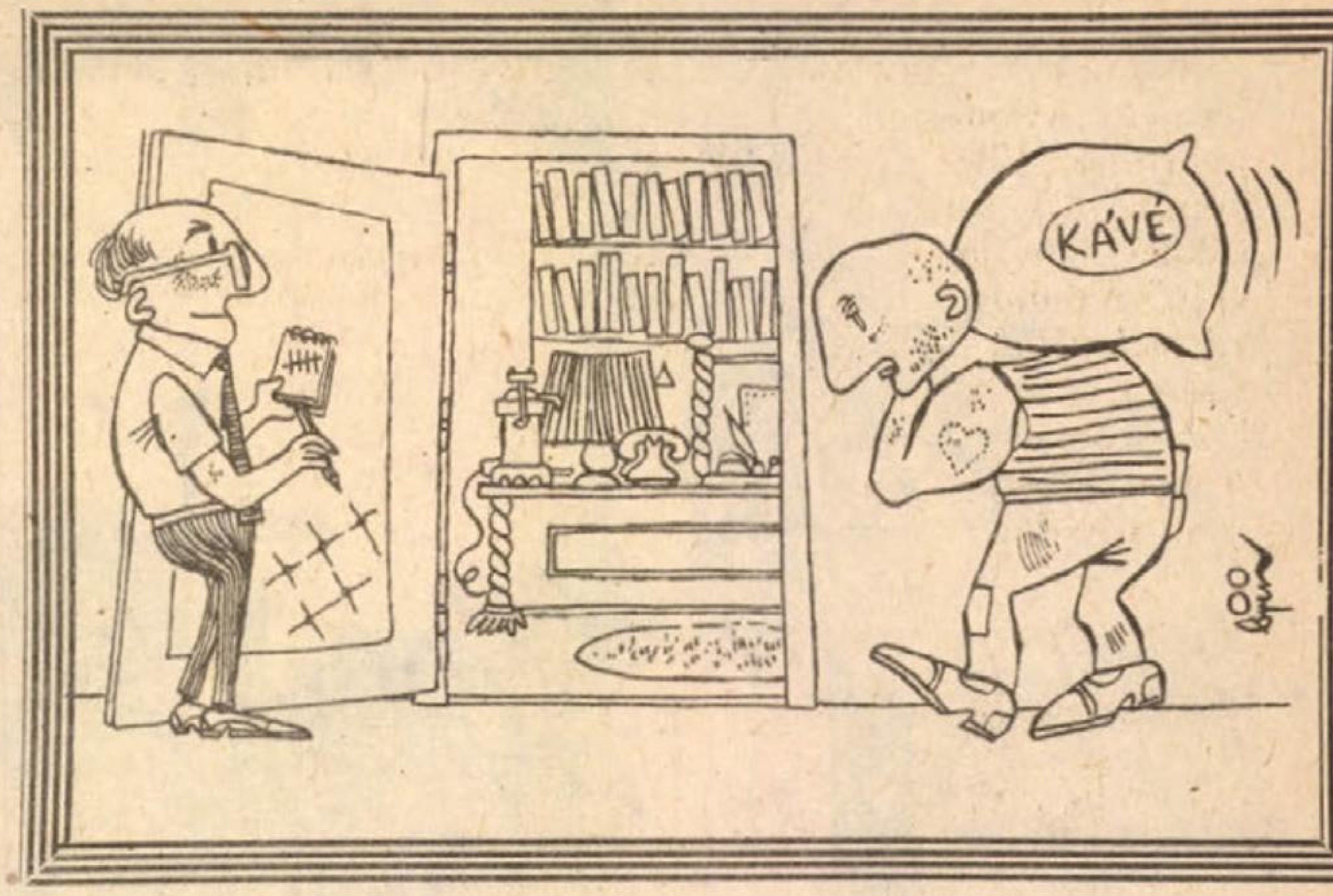

VELENCEI
TÜKÖR

Tessék, bemutatom Önöknek a magyar Velencét.

Hogy miért nem az olaszt?... Na, tessék, már megint a régi mánia, hogy mindegy, csak külföldi legyen. Pedig nincs igaza a tisztelt olvasónak. Mert tegyünk csak három gyors összehasonlítást az egyszerű, célszerű és olcsó magyar, valamint a nájlonnal átszőtt drága külföldi Velence között:

Egy: az igaz, hogy a mi Velencénkben nem dalolják az O sole mio-t, viszont kitűnően éneklik, hogy: Zöld a kökény recece...

Kettő: a magyar Velencének nincs tengere, viszont aki a Velencei-tóban sem tud legalább kárászt, vagy keszeget fogni, az elmondhatja magáról, hogy minden idők legnagyobb horgász-antitalentuma.

Három: a dunántúli Velencének nincsenek lagunái és gondolái, viszont az ÉDOSZ-üdülőben nem poliplevest adnak ebédre éticsigával, hanem idei kacsasültet tejfölös uborkasalátával.

*

Nos, miután a mérleget ilymódon a magunk javára billentettem, szólnék elsősorban a fürdőhelyekről. A két velencei fürdőhelysztárt, Gárdonyt és Agárdot még a Balaton is megirigyelhetné. A tó névadója, Velence már jóval egyszerűbb. Mégis a fiatal párok szívesebben keresik fel Velencét. Ha jól sejtem, a dolog magyarázata az, hogy még évek múltán is meg lehet jegyezni az irigykedő barátnőnek csak úgy mellékesen: — Tudod, drágám, mi Velencében voltunk nászúton.

*

A nád harmincöt kilométer kerületű vizet borít be a Velencei Nádgazdaság parancsnoksága alatt. A legkarcsúbb nádszálakért a külföld fizet vaskos valutával, de a nád háromnegyed részét mégis a téeszek jószágállománya kapja olcsó „társasházak” betetőzésére. Bár a nádtető jócskán kiment a divatból, még a legöregebb velenceiek sem emlékeznek arra, hogy egy nádtető beázott volna. Ha még egyszer beázik a plafonom, mozgalmat indítok, hogy a Thököly út bérházait lássák el jó, megbízható nádtetőkkel.

*

Végül ne feledkezzünk meg a Velencei-tó állandó fürdővendégeiről, a halakról sem. A velencei halaknak nincs könnyű dolguk. A nyári szezonban nem kevesebb, mint négyezer engedélyezett horgászt kell kitartóan bosszantani, reggeltől estig. A horgászok viszont a Törekvés nevű szövetkezetbe tömörült halászokat bosszantják potykariasztó motorcsónakjaikkal, mivelhogy motorcsónakzaj mellett halászni körülbelül úgy lehet, mint dobbal verebet fogni.

Némelyik elszánt horgász gyalogosan, gumicsizmában vág neki a tó sekély nádrengetegének és nem egyszer eltéved. Az egyik halászbrigád éppen a múltkoriban húzott ki egy csuromvizes sporthorgászt, éppen jókor, mert az már fél napja mászkált a nádasban körbe-körbe. Az idős halász, aki a brigádot vezette, nem szólt egy szót se a sok köszönmre. Hanem, mikor este a zsákmánnyal beérkeztek a mázsáló helyre, kisercintve a pipa mellől némi megvetéssel csak ennyit mondott:

— Fogtunk egy kosár keszeget, meg egy horgászt.

Hát így élnek egymás mellett a Velencei-tó mentén, ha nem is túlzott szeretetben, de békességben a profi és az amatőr halvadászok, két dudás egy halászcsárdában.

Fülöp György

TÖBB A HORGÁSZ, MINT A HAL

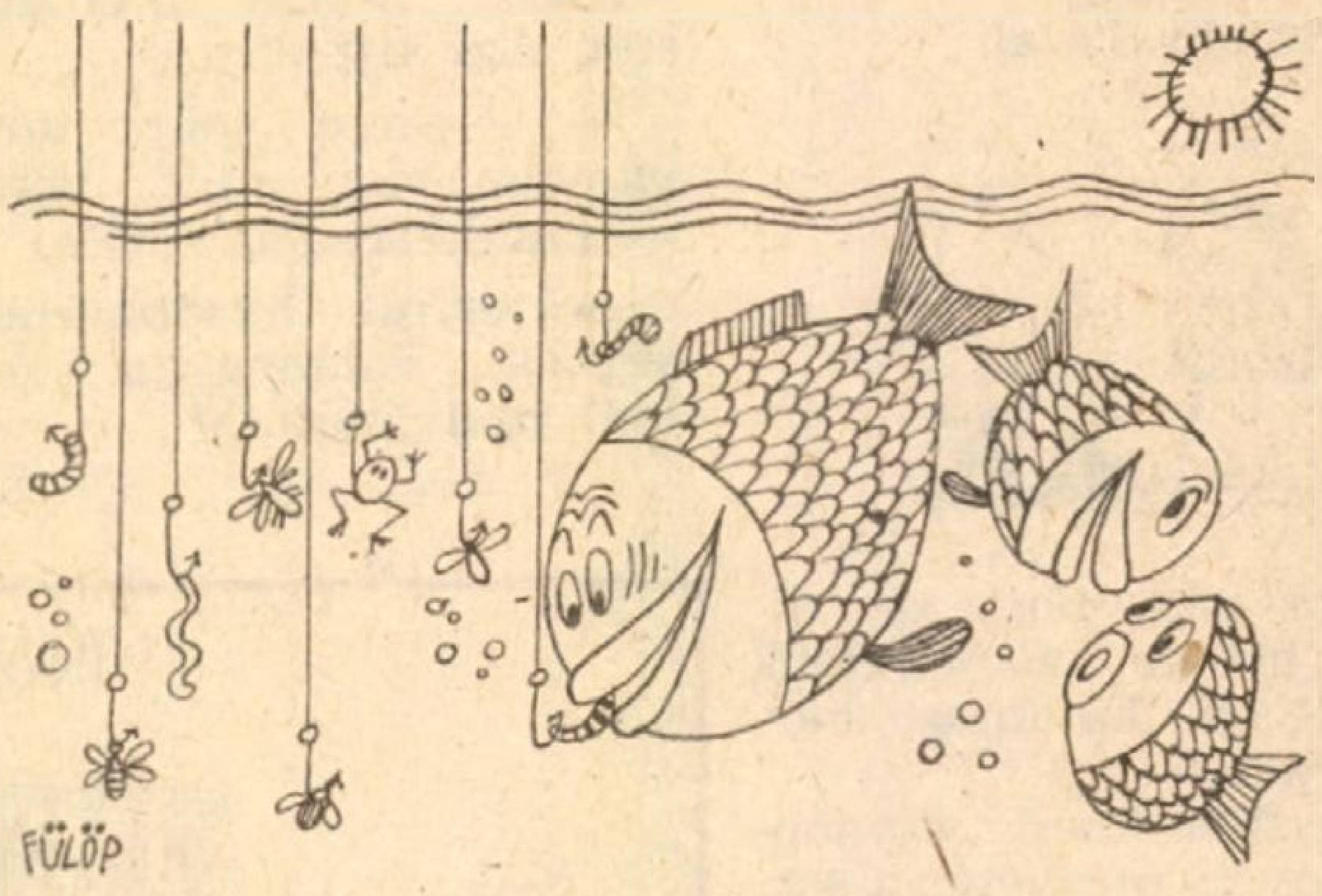

– Figyeled? A papa szimultánt játszik!

VELENCEI NÁSZUTASOK

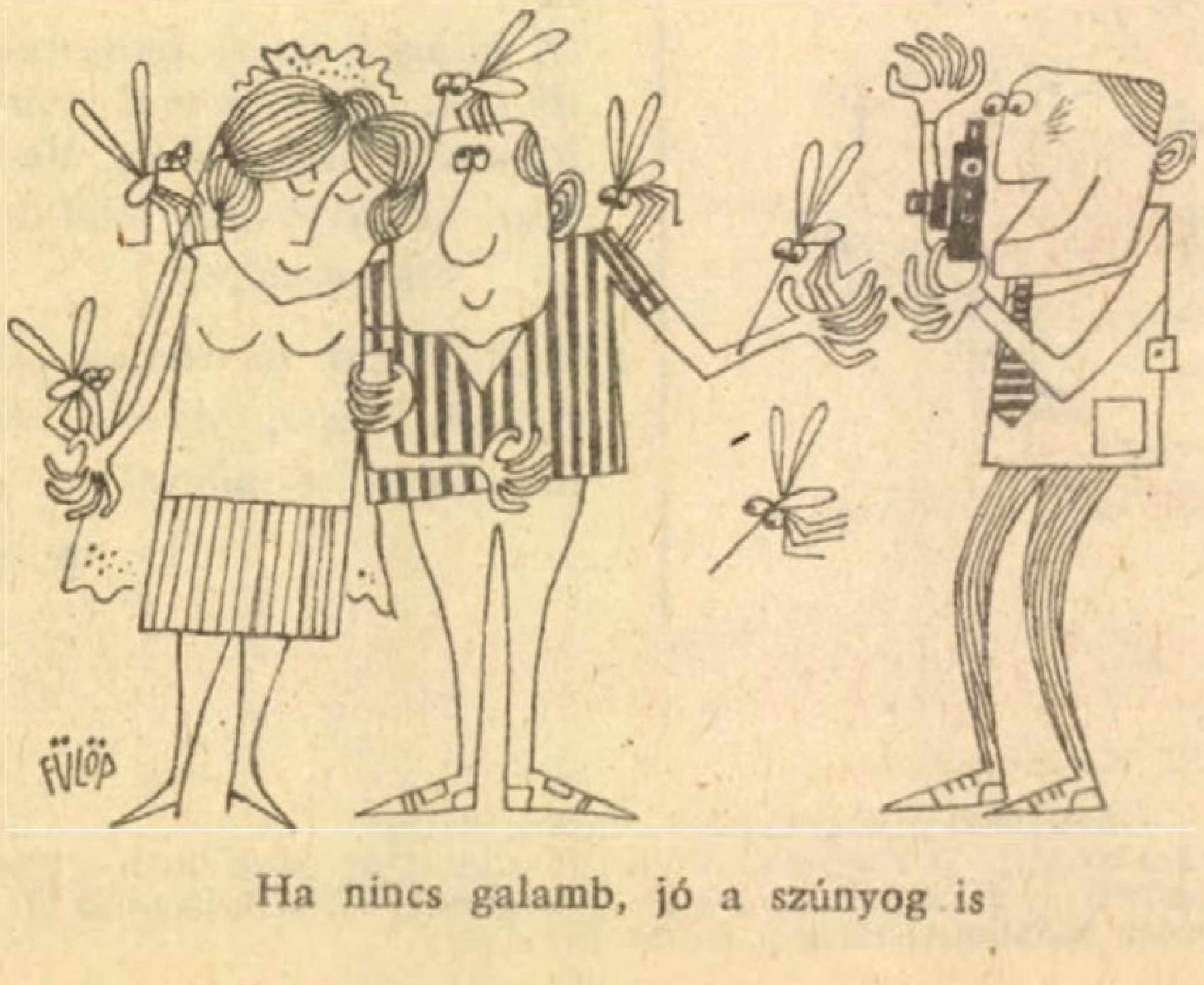

Ha nincs galamb, jó a szúnyog is

Zenés ébresztő

Pusztai Pál rajza

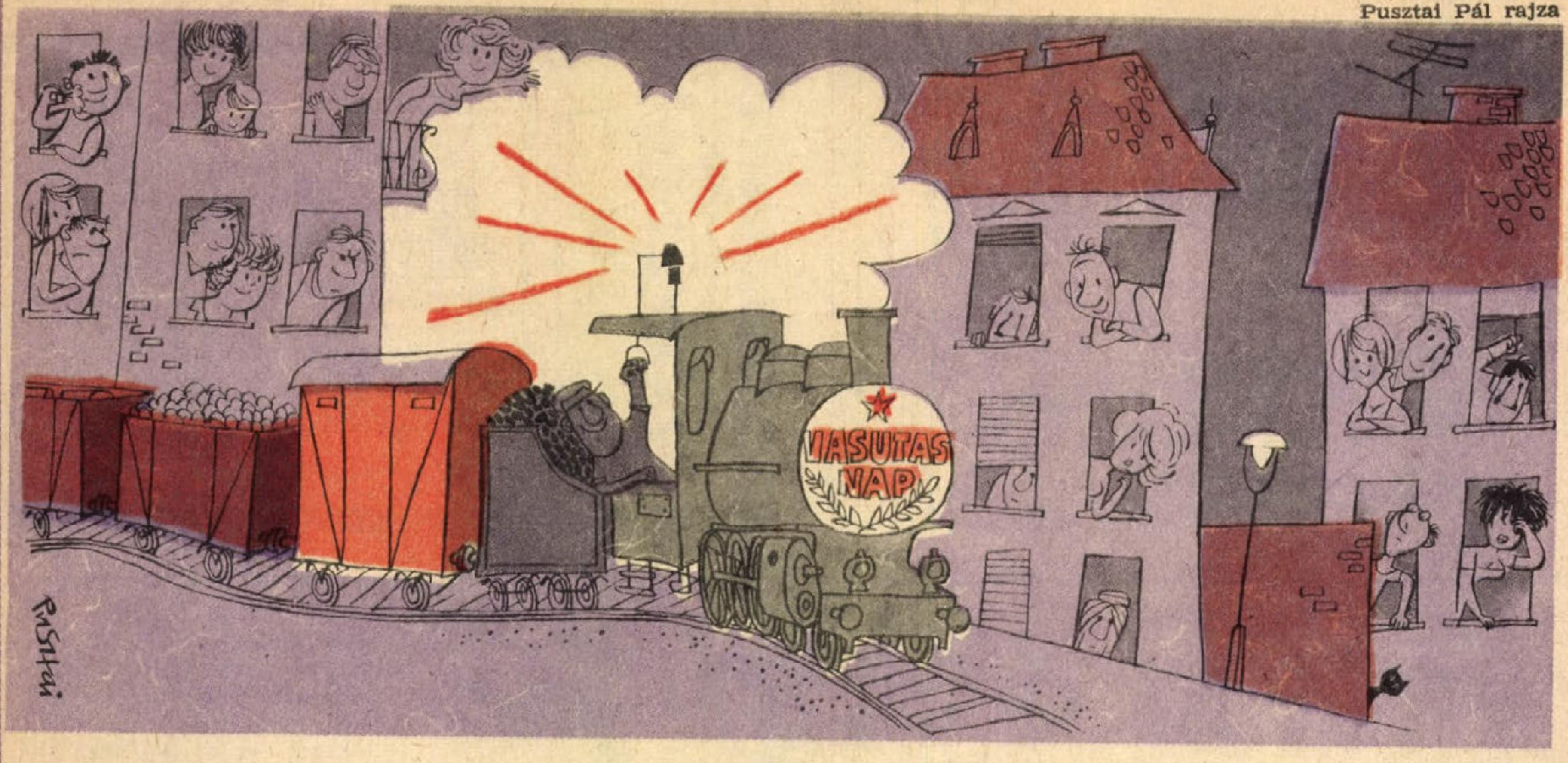

Pesti tudósítónktól

Annyi mindent olvas és hall az ember a mai fiatalságról, hogy föltétlenül felvetődik benne a kérdés: tulajdonképpen milyen is a mai fiatalság?

Szerintem fiatal.

Nincs nap, hogy az újságok be ne számolnának valamilyen hatalmas harcsa-fogásról.

Halászkörökben manapság gúny és megvetés a sorsa annak a halásznak, aki nem fogott legalább egy félmázsás harcsát.

Bemegy a vevő az áruházba és így érdeklődik:

— Tessék mondani, mi nincs?

— Miért, mit óhajtana?

— Panaszos levelet írni.

Érettségi történet.

Attila és Ági együtt készült az érettségire, kölcsönösen segítették, tanították egymást.

Attila 3-asra érettségizett, Ági kitűnőre.

— Nekem jobb tanítványom van, mint neked! — büszkélkedett Attila.

A férfiúi felsőbbrendűségnek valahogyan meg kell nyilvánulnia!

f. l.

minden jó, ha jó a vége

(Délután hat és hét közt, valahol egy csemege áruházban, ahol vagy tíz kiszolgáló méri a vacsorának valót, és mindegyik előtt hosszú sor áll. Belibben egy tarkaruhás bűbáj, és szó nélkül odaáll a sor elejére.)

ÉN: Tessék sorbaállni.

Ő: Nem érek rá.

ÉN: Mi sem.

Ő: Nem szóltam magához.

ÉN: Még magának áll feljebb?

ELADÓ: Ne tessék zavarni a munkámban.

ÉN: Ide tolakodott.

ELADÓ: Nem az én dolgom. Ügyeljenek maguk a rendre.

HANGOK HÁTULRÓL: Mit zavarog ott elöl? Maradjon csendben! Gyerünk-gyerünk! Lökjék ki a sorból!

(Ez utóbbi megtörténik, mire odamegyek a pénztárhoz, és kérem a panaszkönyvet.)

PÉNZTÁROS: Nem érek rá odaadni, számolok.

(Megérkezik a boltvezető, odacsődül több vevő. Kör képződik, vita, lárma.)

ÉN: Hallatlan, micsoda dolog ez?!

(A hangok egyre fenyegetőbbek. A pultoknál már jóformán senki sincs. Valaki hisztérikusan kiáltozik rendőrért.)

FELESÉGEM *(a tömeg háta mögül):* Apa, gyere, már megvettem mindent!

F. G.

Női dolgok

Vasvári Anna rajza

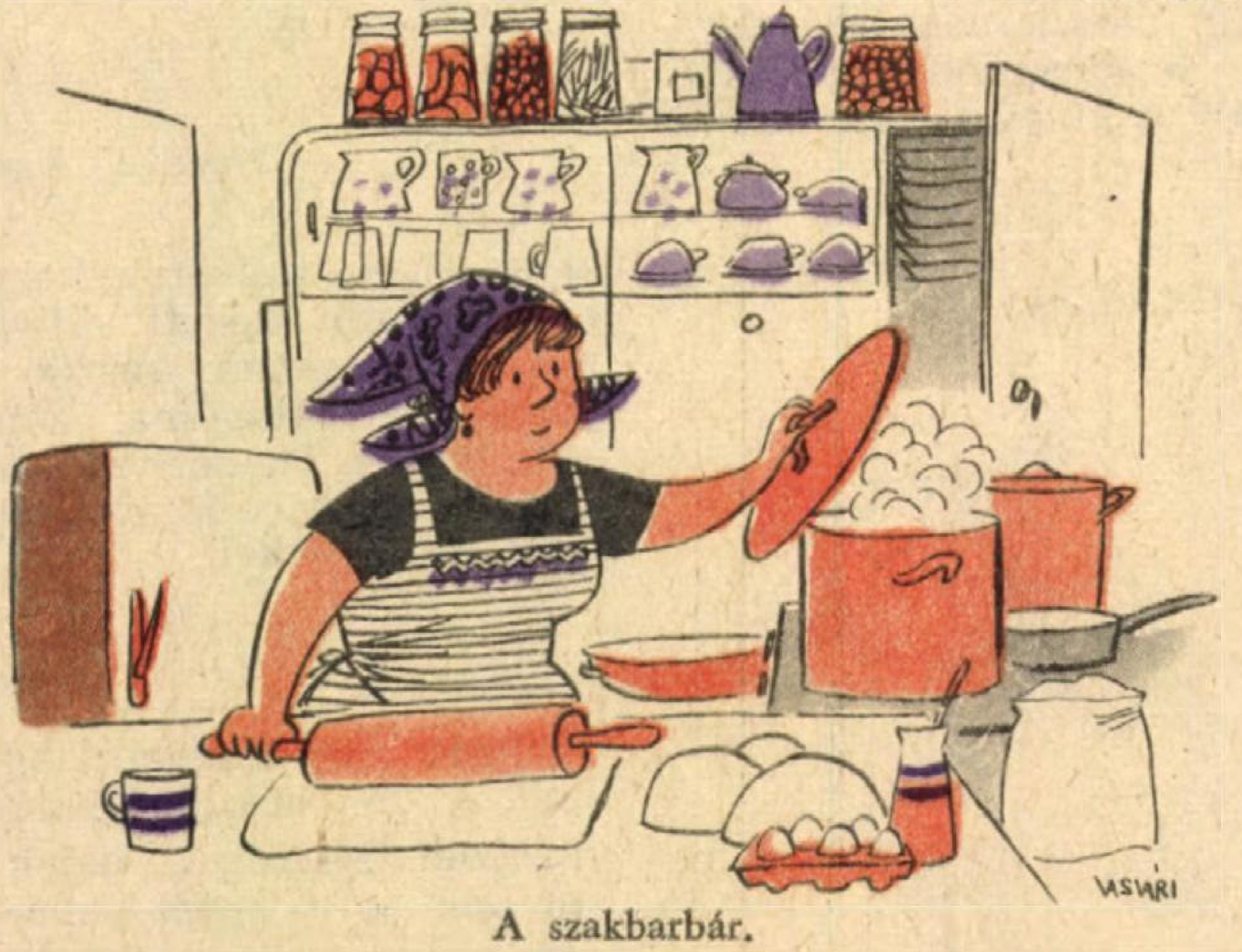

A szakbarbár.

LUDAS MATYI — SZATIRIKUS HETILAP

Főszerkesztő: Tabi László. — Szerkesztő: Földes György. — Művészeti szerkesztő: Toncz Tibor.
Kiadja a Hírlapkiadó Vállalat. — Felelős kiadó: Csollány Ferenc. — Szerkesztőség: Budapest, VIII., Gyulai Pál utca 14. — Tel.: 335—718. — Kiadóhivatal: VIII., Blaha Lujza tér 3. Tel.: 343—100, 142—220. — 62.3401 — Kossuth Nyomda, Budapest, V., Alkotmány u. 3.
Felelős vezető: Lengyel Lajos igazgató. — Terjeszti a Posta Központi Hírlap Iroda 180—850.